

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Yıl: 13 / Sayı: 153 / Eylül 1994 / 4,- DM

Güz hamlesini yetkin düzenleyelim

VE BAŞARISINI KESİNLEŞTİRELİM!

❒ Tam zafer istiyorsanız tarzınızı da, temponuzu da, onun her türlü kişilik gereklerini de, her türlü parti ve ordu yaşamına egemen kılmasını bilmeli ve bu temelde kendinize yol açmalısınız. Bu da başarıdır ve kazanmaktır.

1994 sonbaharına girerken nasılız? Belki de ulusal nitelikli tarihimizin ve onun çözümleyici ifadesi olan PKK tarihinin, kişi olarak da kendi gerçek özgürlük tarihimizin en yoğun, sıcak ve çözümleyici değerlendirilmesini bu yılın geçen ayları içinde gerçekleştirdik. Hemen belirtmek gerekir ki, bunu büyük bir öfkeyle yaptık ve bu öfke de düşmandan daha çok kendi geri özelliklerimize yönelik oldu. Denilebilir ki, özgürleşmeye ve onun doğru kazanılmasına yönelik bu kadar kendini yanıltan, hem de bunu kendi saflarımızda ve yanıbaşımızda yapan, bir türlü doğruya ve yeterli olana gelmeyen kişilik bizi düşmandan daha fazla öfkelendirdi. Kendini böyle yaramaz ve yetmez tutan kişiliğin en büyük bela olduğu bir kez daha derinliğine anlaşıldı.

Aslında düşmanın üzerine daha cesaretli gidilebileceğini, onun tanımının ve yaptıklarının anlaşılabileceğini, başlangıçtan beri bunda zorluk çekmediğimizi biliyoruz. Ama iş içimize alınan yapıya, kişiliklere gelince durumun ne kadar karmaşık ve ne kadar kahrının çekilmez olduğunu şimdi daha iyi anlıyoruz. Aslında bu konuyu başından beri hissetmiyor değildik. Çevremizin bitik olduğu ve fazla güvenilemeyeceği kendini çok erken yaşlarda hissettiriyordu. Yine parti içinde de bunun böyle olacağını daha başlarken de çok açıklıkla görüyorduk, ama gerçeğin üzerine tüm yönleriyle gitmeye bir türlü güç yetiremiyorduk. Fakat tarihin en canalıcı ölüm-kalım anında işlerin mutlaka ilerletilmesi gerektiği bir dönemeçte öyle üzerine gitmemek olamazdı ve biz buna bu geçen sürede cesaret et-

Devamı 12. sayfada

Özel savaşın çözümsüzlüğü görüntülerin arkasında gizlenemiyor

Hatırlanırsa, Türk sömürgecileri, 1994'e girişle birlikte PKK'ye ve ulusal kurtuluş savaşına yeniden ömür biçtiler. Oldukça iddialıydılar. Bu kez her zamanki "bitiririz" edebiyatından farklı olarak, her şeylerini ortaya koydular.

Eylül ayı geçti, özel savaş yöneticilerinden hiçbir açıklama, ses-seda yok. Yalan imparatorluğu ile işini yürütenlere bunu çok görmemek gerekir. Zira hile ve entrikanın her türünü deneyen, hiçbir ölçüye bağlı olmayan, tükürdüğünü yalayan Türk yönetim anlayışıyla karşı karşıyayız.

Eylül ayında, "askeri başarı"ları ile birlikte, siyasi, ekonomik ve sosyal paket ilan edeceklerdi. Yeni vatandaşlık, Türklük tanımı getirecek, "reform" ve sözümona Kürtleri rahatlata-

Devamı 2. sayfada

12 EYLÜL DARBESİNİN 14.YILI VE PKK SAVAŞIMI

ABDULLAAH ÖCALAN

TC'nin gerçek yüzünü bütün yönleriyle ortaya çıkaran, ne olup olmadığını herkese gösteren 12 Eylül rejiminin 14. yıldönümünü değerlendirirken bu süreçte PKK savaşımının tayin edici önemde olduğunu belirtebiliriz. Bu durum başlangıçta açıkça görülmese de şimdi tüm yönleriyle "TC nedir", "ona karşı savaşan güç nedir" soruları en kapsamlı cevaplara kavuşmuş bulunmaktadır. Bu 14 yıl büyük savaşım yılları olarak da değerlendirilebilir. Bu yıllar gerçekten hepimizin hem yaşamının, hem de geleceğinin sonunu getirebilecek her türlü olumsuzluğa sahip olduğu gibi, ona karşı büyük direnen PKK'nin gerçekliğine ulaşıldığında kendini büyük kazanmanın da imkan dahiline girdiği yıllar anlamına gelir. Bırakalım derin teorik çözümlemeleri, toplumun haline bakıldığında bile 12 Eylül kazazedeleri demek fazla mübalağalı sayılmaz. Toplum vurulmuş, çok yara-bere içinde ama ölmemiştir. Şimdi bu savaşımı yürüten bir kişi olarak açıkça belirteyim ki, 12 Eylül faşist rejimiyle savaşımdan daha çok ağır darbelerin yarattığı hastalıklarla uğraşıyoruz. Eğer önderlik gerçeği

Devamı 5. sayfada

Halim Dener 3. Uluslararası Kürdistan Festivali'nde yüzbinlerin

ÜLKEYE DÖNÜŞ YEMİNİ

Hannover'de Alman polisinin kurşunlarıyla şehit düşen Halim Dener adıyla düzenlenen bu yılki 3. Uluslararası Kürdistan Festivali, Kürdistan'a dönüşün, ülke ve savaş ruhunu yaşamaya dair yeminin edildiği büyük bir söz günü olarak gerçekleştirildi.

Daha önce Halim Dener'in şehit düştüğü Hannover'de yapılması düşünülen festival, Alman devletinin politik tavrı nedeniyle burada yapılmadı. Alman devletinin Kürdistan halkının nefes alışverişine dahi olan muhalefeti nedeniyle festival Hollanda'nın Maastrich şehri yakınlarında bulunan Landgraf'da gerçekleştirildi.

Bunun nedenleri kamuoyu tarafından biliniyor. Almanya'nın Kürtler karşısında aldığı Frankfurt ve Hanno-

Devamı 3. sayfada

SERÊ SIPÎ

KAR DENİZİNDE SONSUZLUĞA YOLCULUK

"El ele tutuşup tırmanmaya başlıyoruz. Yukarı çıktıkça sanki tepe daha da dikleşiyor. Ellerimizi bırakıp iki büklüm adeta sürünerek vuruyoruz tepeye. Her arkadaş önündekini itmeye veya arkadakini çekmeye çalışıyor. Fakat tırmanmak çok zor. Bunu kelimelerle anlatabilmek bile mümkün değil... Uçuşan kar, karşıdaki dağlar, hemen yanımda arkadaşların kaybolduğu uçurum, uçaklar, silah sesleri, her şey dönüp duruyor. Artık hiçbir sesi ayıramıyorum. Bütün sesler alçalıp yükselen bir uğultu gibi. Karın içinde sürünürken arkamızda kan izleri bırakıyoruz."

16. sayfada

KÜRDİSTAN halkın büyük dönüşüne hazır

"İlk öncüler birinci dönüşte elverişsiz zor koşullarda savaşı başlattılar ve bu düzeye getirdiler. Adı bile anılmaktan korkulan Kürdistan'ı yurtdışında bulunan milyonların dönüşüne hazır duruma getirdiler. Şimdi herkes yönünü ülkeye çevirerek, yolunu Kürdistan'a uzatarak nihai zaferi yakalamak, her şeyi başarmak için yoğunlaşmalıdır."

4. sayfada

Özel savaşın çözümsüzlüğü görüntülerin arkasında gizlenemiyor

Baştarafı 1. sayfada

cak, güven ve huzuru(!) ebediyen kesinleştireceklerdi. Bunun ortamını yaratmak için sahte başarı, "zafer" naraları attılar. Kontra-basın; "Güneydoğu'ya huzur ve güvenlik geldi", "-Cudi'ye Türk bayrağı dikildi", "Gerillayı alanlardan söküp attık" yalanını sık sık işledi. Bunun eşliğinde ekonomik ve sosyal kalkınma paketleri gündeme getirildi. Düşünce özgürlüğü ve "düşünce suçları"nın yeniden tanımlanması amacıyla, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı yeni yasal ve ağır düzenlemelerin çabası sürüyor. Gerçekleri örten görüntülerle sözümona Doğan Güreş ekibi, onun sözcüsü Tansu Çiller ve Murat Karayalçın hükümeti, PKK'ye karşı önemli mesafe almıştı. Radyo-televizyon ve Türk basını, bunu sık sık işledi. Pratikte uygulanmayan, ulaşılmayan ve gerçekleşmeyen hedeflerini; psikolojik savaş yoluyla ve kalem darbeleriyle, yalanla başarmış gibi gösterdiler. İlan ettikleri "başarı", "reform", "demokrasi", "ekonomik ve demokratik paketler"in etkisi, sabun köpüğü gibi uçup gitti. Birkaç gün medya aracılığıyla kopartılan gürültüler hüsranla sonuçlandı. Artık inandırıcılıkları kalmamıştı. Kürdistan halkını zaten inandıramazlar. Fakat Türk halkı açısından da söylenenler inandırıcı gelmiyor. Hatta işler öyle bir noktaya geldi ki, yapılan kuru ve gri propagandaya, ilan edilen sahte başarılara özel savaş yönetimi ve kirli savaşın içindekiler de artık inanmıyor.

Geçtiğimiz sürecin ortaya çıkardığı bir sonuç şu: Türk psikolojik savaşı, asıl olarak kirli savaşın yürütücü ve piyonlarını ikna etme olayına dönüşmüştür. Bu da ulusal kurtuluş savaşının ortaya çıkardığı önemli bir başarıdır. Bu durum, derinleşerek sürecektir.

Düşman, özellikle bu yıl, her şeyini askeri başarıya bağladı. Stratejik olarak kazanamayacağını çok iyi biliyordu. Bundan dolayı taktiğe oynadı. Ağustos ve Eylül aylarındaki operasyonlardan beklentisi buydu. Günlük politikalarla ve peş peşe geliştirdiği operasyonlarla gerilla ordusu saflarında boşluklar yaratacağını, sürekli rahatsız ederek hata yapmalarını umuyordu. Biraz boşluk ve yapılacak hatalardan yararlanıp tek tek operasyonlarda üstünlük sağlamayı deniyordu. Başarabilirse bunu yaygınlaştıracak, alanlar ve bölgeler arasına büyük sayıda asker dökerek setler oluşturacaktı. Böylelikle bazı alanlarda gerillayı sıkıştırıp, parça parça askeri üstünlük sağlama hedefini önüne koymuştu. Giderek bunu genelleştirmek, siyasi ve uluslararası alanda buna uygun bir pozisyon yaratmak amacındaydı.

Aslında PKK'yi, gerilla ordusunu ve halk cephesini bitiremeyeceklerini gayet iyi biliyorlardı. TC sözümona biraz askeri başarıyla operasyonlarda kendisi için bazı moral avantajlar yakalayacak, kirli savaş ordusunu, özel tim, "özel ordu"yu, her tür faşist ve ırkçısını böylece yeniden motive edecekti. Bunu yapamadı ve asıl zorlukları bundan sonra başlayacak. Deyim yerindeyse çadır iyice karışacak.

Nasıl TC her şeyini askeri çözüme ve Kürdistan'ı yakıp-yıkmaya, viraneye çevirmeye bağlamışsa, Kürdistan cephesinde de, asıl düğümü çözmenin ulusal kurtuluş savaşı olacağı açıktır. Bu, dün böyleydi, bugün daha fazla böyledir. Partimizin, ordumuzun ve halkımızın yüklenmesi bu temelde olmuştur. Parti Önderliği'nin büyük bir çaba ile yoğunlaşması, adeta her şeyini ulusal kurtuluş savaşının büyütülmesine bayram havasıyla ayırması bu temeldedir. Önderlik, eyaletlerle yaptığı aylık perspektif ve durum değerlendirmelerini, doğrudan talimatları 15 güne ve bir haftaya indirmiştir. Herkesi, "kim ne yapacaksa şimdi yapsın" anlayışıyla duyarlı kılmış ve harekete geçirmiştir.

Ağustos ayı, düşmanın yorgunluk dıran, özel tim, özel ordu ve asker sayısını çoğaltmak isteyen düşman, niceliği, sayıyı artırmaya yöneldi. Bunun için asker kaçakları için cezalar koydu, askerliğini bitirenlerin süresini uzattı, bahriyeliler ve eski subaylardan takviyeler yaptı. Şimdi askerlik süresini 15 aydan 18 aya çıkaracak. Buna karşın düşman ordusu saflarında çözülmeler var; askere gitme isteği azalmıştır. Firar etme, birbirini vurma, ruhsal dengesizlik çoğaldı. Öğretmenlerin çoğunluğu Kürdistan'a atanmalarına karşın gitmediler. Gerilla ordusunun büyümesi, yoğun katılım ve topyekün ulusal kurtuluş savaşındaki tırmanış, güz hamlesinin oldukça güçlü geçeceğini gösteriyor.

Asayiş Kolordu Komutanı Hasan Kundakçı, ordunun bol malzeme harrı daha büyük oranda artmıştır. Öyle ki kendi kayıplarının üzerini örtmek için asker cesetlerini çeşitli yollarla (aylarca morglarda bekleterek, yakarak vb.) ortadan kaldırma telaşını yaşamaktadır. Vurulan düşman güçlerinin sayısındaki artış, moral çöküntü, hep "kısa sürede çözeriz" deyip, bırakalım gerilla ve halk güçlerini bitirmeyi, tersine daha da büyümelerini durduramamak düşman politikası ve propagandasının sıradanlaşmasına neden olmuştur. Kirli savaşın Türk ekonomisine yüklediği fatura her geçen gün büyüyor. Önümüzdeki süreçte Türk ekonomisi bunu kaldıramayacak ve cevap veremeyecek duruma gelir. Daha şimdiden kirli savaş harcamaları için zorlanıyor. Korucuların maaşında düşüş var.

ve hızının düştüğü aydır. Güz ayları, hem günlerin kısalması, hem de mevsim açısından uygun aylardır. Parti Önderliği'nin talimatı ve çözümlemeleri ışığında güz hamlesi başlatılmıştır. Bazı eyaletlerimizde koordine edilmiş hareketli savaş ve gerilla savaş tarzı uygulandı. Ağustos'ta alanlar üzerinde kıyasıya süren çatışmalar oldu. Botan Eyalet Komutanlığı, düşmanın açıklamalarına cevaben, 15 Ağustos kutlamalarını Cudi'de, halkımızın da katılımıyla gerçekleştirdi. Bunun video kasetleri çoğaltıldı ve dağıtılmaktadır. Botan-Behdinan'da düşmana önemli darbeler vuruldu. Her yer düşman için tuzak haline getirilmiştir. Garzan'da yüklenme oldu, var olan koruculuğa ağır darbeler vuruldu, eylemliliğin yükselişi var. Serhat'ta düşmanın yönelimleri boşa çıkarıldı. Ağustos ve Eylül ayında sonuç alıcı vuruş tarzları gerçekleştirildi. Orta Eyalet güçlendi. Dersim'de hareketlilik arttı, Koçgiri'ye açılım, düşmanı vurmaya dönüştü. Güneybatı Eyaleti'nde bazı istenmeyen kayıplara karşın gerilla yerleşti ve büyütüldü. Mardin ve Amed de hakeza Botan-Behdinan ve Garzan'ı izledi. Önderliğin deyişiyle denge aşaması yaşanıyor.

Mücadele cephemizin ideolojik-siyasi ve moral üstünlüğü daha da kesinleşti. Askeri operasyonları hızlancadığını, gelişigüzel ateş ettiğini, bazı mevzilere ancak gündüz yerleşebildiklerini, cephaneleri bittiğinde geri çekilmek zorunda kaldıklarını itiraf etti. Gizli raporunda, her ne kadar başarısızlıklarının asıl nedenini kamufle etse de, gerilla ordusuna karşı etkili olamadıklarını da bizzat belirtiyorlar. Ve Türk ordusu karadan yürüyemeyecek duruma geldi. ARGK'ye karşı başarısızlık, daha fazla halka yönelmelerine, yakıp-yıkmayı artırmalarına, büyük kontrolsüzlüğe yol açtı.

Denilebilir ki, hep "gazanız mübarek olsun" diyen Türk ordusu, hem içte, hem de dışta başarısız olduğunu, "kurtarıcı" olamayacağını, çözüm gücünü gösteremeyeceğini kanıtlamıştır.

Bütün bunlardan dolayı, Türk siyaseti, ekonomisi, manevi dünyası büyük bir çöküş ve düşüş içindedir. Kirli savaşta, kendileri lehine biraz ilerleme kaydetselerdi, birçok şeyi gizleme marifetini gösterebilirlerdi. Hatta zil takıp oynayabilir, suçlarını biraz gizleyebilir, şovenizmi arkalarına alıp kendilerini "kurtarıcı" ilan edebilirlerdi. Deyim yerindeyse şimdi, hepsi çıldırmalık duruma gelmiştir.

Savaşın çapı büyüdü. Çatışmaların kapsamı, birliklerin sayısı ve vuruş tarzı genişledi. Bunun için kayıplarımız geçen yıla göre artmıştır. Ama buna karşın, düşmanın kayıpla-

Şüphesiz ki, askeri çözümü, çözümsüzlüğe dönüşen Türk ordusu, TC siyasetinde belirleyici rolünü sürdürüyor. Siyasi kargaşa, suç gruplarının çekişmeleri, didişmeleri, devleti ve arpalıkları paylaşmalarının arkasında ordu bulunuyor. Seçim tartışmaları; Türk siyasetinin bitiş noktasına geldiğini ve kendisini üretemediğini bir kez daha gösterdi. Denenen ve iflas eden, cuntalar tarafından alaşağı edilen, emireri, şovenist ve faşist liderliklerin yeniden piyasaya sürülmesi bunun göstergesidir. "Karaoğlan" denilen, gerçekte "Faşistoğlan" olan Ecevit ve Türkeş'in yeniden kontra-basın yayın tarafından önplana çıkarılması, ordunun verdiği işaretten dolayıdır. Yeminli Kürt ve demokrasi düşmanları, şişirilip şişirilip ortalığa salınıyorlar. Kim özel savaşa iyi bekçilik yaparsa, Türkiye'de siyasetçi diye piyasaya o sürülüyor.

Genel seçimi hemen yapmayı göze alamadılar. Seçim tartışmalarına bakıldığında günlük politika izledikleri görülür. PKK öncülüğünde yürütülen ulusal kurtuluş savaşı, Türk siyasetinin tekliğini, hiçbir partinin diğerinden farklı olmadığını göstermiştir. İmhacı, ırkçı Türk milliyetçiliğinde ısrar hepsinin asıl programıdır. Partilerin "sağı-solu" kalmadı. Özel savaş öne çıkaracağı ve Türk kitlesinin gözüne sokacağı parti bulmakta zorlanıyor. SHP'yi bitirdiler. RP'nin Kürdistan'da gelişmesine evet, Türkiye'de güçlenmesine hayır, diyorlar.

Aslında siyaset diye tartıştıkları, hangi partinin iyi faşist, iyi Türkçü ve şovenist olup olmadığıdır. Bu durum, Kürdistan'da geliştirilen kör şiddetin boyutunu gösterdiği kadar, sömürgeciliğin siyasal çöküşünün uç noktaya vardığının da işaretidir. Bundan sonra da sarılacakları tek şeyin şovenizm, faşizm ve özel savaşçılık olduğu çok açıktır. Ara seçim, onların hiçbir sorununu çözemez, bir nevi gündem saptırma ve formalite rolünü oynamaktan öteye geçmez.

Son dönemde, çöken sistem içinde it dalaşı arttı. Birbirlerinin ayağını kaydırıyorlar. TC yönetimi, suçlular ve katiller güruhudur. Türk egemenliğinde gerici olmak, imhacı kesilmek, insani, demokratik hiçbir şeye izin vermemek, halkları yok saymak, ya yok etmek, ya da devşirme yapıp Türkleştirmek gelenektir. Bunu başaramayınca da birbirlerine düşerler. Tanzimat, "reform", "demokrasi", "paket" deyip zaman kazanırlar. Zaman kazanma olanakları kalmayınca, devleti ve ülkeyi pazarlarlar, savaş ağaları ve suç grupları birbiriyle didişirler. Osmanlı'nın benzer dönemine "hasta adam" lakabı verilmişti. TC de bugün, farklı koşullarda hasta yatağına düşmüştür.

TC, çevresindeki devletlerle düşmandır; onlarla uzun süreli bir anlaşmaya varamaz. Uluslararası alanda yalnızlaşmıştır. 21-23 Eylül 1994 tarihinde Bulgaristan'da yapılan Sofya Uluslararası Kürdistan Konferansı, TC'nin Balkanlarda tecrit olduğunu, Kürt diplomasisinin bu alanda sonuç alacağını gösterdi. 24 Eylül 1994 tarihinde de Moskova Kürdistan Konferansı gerçekleşti. Kürtlerin dostları çoğalıyor. Hiçbir devlet Kürdistan sorununa, olumlu veya olumsuz olarak kayıtsız değildir. III. Uluslararası Kürdistan Festivali, direniş kültürü temelinde ülkeye dönüşü pekiştirmenin zemini oldu. Çeşitli yerlere savrulan Kürtler, her yönüyle ülkeye akışın kanallarını yaratmıştır. Son aylarda, bu konuda önemli bir yol alındı ve bu daha da hızlanacaktır. Ulusal kurtuluş savaşı dış kanalları daha çok açıp, öte yandan dışardaki Kürdistanlılarla iyice bütünleşirken, TC'nin uluslararası kanallarının daralacağı açıktır.

Türk özel savaş yöneticilerinin kirli savaşı umutsuz bir şekilde artırıp köyleri, yerleşim yerlerini yakacakları, ülkeyi viraneye çevirmeyi sürdürecekleri kesindir. Bu noktada ateşe verilen Kürdistan, aynı zamanda batan Türkiye olacaktır. Uluslararası dengesizlik ve çelişkilerden yararlanmak, boşlukları ve fırsatları anında değerlendirmek, uluslararası diplomasiden sonuç almak, içeriden ve dışarıdan savaşı her yönüyle takviye etmek temelinde ulusal kurtuluş mücadelesinin lehine olan siyasi gelişmeler, askeri alana gerektiği gibi yansıtılacaktır. Bundan önce olduğu gibi, bundan sonra da kurtuluş sürecinin ruhuna uygun sonuç alınacağı açıktır. Bu konuda hiçbir Kürdistanlının kuşkusu yoktur. Her şey kazanmak içindir.

Halim Dener 3. Uluslararası Kürdistan Festivali'nde yüzbinlerin

ÜLKEYE DÖNÜŞ YEMİNİ

Baştarafı. 1. sayfada

ver yenilgileri ardından, bir de Kürdistan festivaliyle yeni bir yenilginin eklenmesi kabullenilemedi. Almanya bu yüzden ülkesinde bu festivali yaptırtmamak için üstten talimatlarla ilgili makamlarını harekete geçirdi. Festival yerinin verilmemesi ciddi bir sorun olarak Almanya'nın gündemine girdi. Kürdistan halkı ise hangi ülkede olursa olsun ama mutlaka festivali yapmak kararından vazgeçmedi. Sonuçta Hollanda'da tutulan yerde bu amacını gerçekleştirdi. Almanya, Hollanda'da olsa bile yine oraya uzanıp festivale engel olmak, en azından başarılı olmasını engellemek için de uğraştı. Nitekim Frankfurt, Dortmund gibi yerlerde, yine Danimarka sınırında bu tutumunu çeşitli biçimlerde yansıtmaktan geri kalmadı. Tüm bunlar yani Alman-Türk devletlerinin PKK'yi ve Kürdistan halkını terörist olarak lanse etme ve mücadelenin önüne set koyma çabaları, bütün zorluklar göğüslenerek, Halim Dener 3. Uluslararası Kürdistan Festivali'ne 100 binin üstünde kitlenin katılmasıyla boşa çıkarıldı.

24 Eylül günü bu festivale akın akın gelen Kürtlerin kalabalıklığı bakımından, Hollanda'nın Kürtlerle yeniden tanışması tarihiydi. Aynı zamanda Avrupa insanının durağanlığına bir darbeydi.

Festivalde beklenenin üstünde büyük bir katılım vardı. Alanı dolduran 100 bini aşkın kitle adeta bir insan denizini andırmaktaydı. Kürdistan halkının dünya insanlığına uzattığı bir el olma özelliğini taşıyan bu festivalde, başta Asya ve Avrupa olmak üzere kıtalararası insanların enternasyonalist dayanışması sergilendi. Konuşmalarda da belirtildiği gibi bu festival normal bir kültür festivali değildi, savaşan bir halkın ve özlemlerinin gerçekleştiğini gören değişik halklardan insanların festivaliydi.

Açılışın ardından Landgraf Belediye Başkanı, festivalde bir konuşma yaptı. Kürtleri Hollanda'da misafir etmekten duydukları memnuniyeti vurgularken, konuşmasının sonunda da Kürtçe, "Merhaba. Ülkemize hoşgeldiniz. Mücadelenizi destekliyoruz" vb. sözlere yer verdi. Bu yüzbinlerce Kürt insanının kararlılığı, inancı, azmi karşısında duyulan hayranlıktı, büyülemişti.

Müzik ve kültürel gösterilerle programı devam eden festivalde ERNK Avrupa Temsilciliği adına yapılan konuşmada, Kürdistan'daki savaşın boyutları, gerillanın 50 bine ulaşma hamlesi, TC'nin ordusuyla yaşadığı bozgun, emperyalizmin TC'nin kirli savaşının yanında yer alma tutumu vb. noktalara dikkat çekilirken, "PKK öyle bir tarih ve geleneğe sahip bir harekettir ki, son kurşununa, son ferdine kadar savaşır, ölür ama asla teslim olmaz. Herkes bunu iyi bilsin!" sözlerine, alanı dolduran bütün kitle tarafından sloganlı ve coşkulu alkışlarla karşılık verildi. Bu mesaj, 10 yıldır ulusal kurtuluş mücadelesini veren PKK önderliğindeki gerillanın ve Kürt halkının yenilmemesinin dayanak noktalarını da gözler önüne seriyordu. Konuşmanın sonunda ise ERNK Avrupa Temsilcisi, bütün kitleyi ayağa kalkmaya çağırdı. Çağrıya uyup yumruğunu kaldıran 100 bini aşkın kitle, Başkan APO'ya, partiye, cepheye, orduya, Kürdistan'a, gerillaya, şehitlere bağlılık yeminini tekrarladı. Kitleler, tek sesten ülkeye, şehitlere, yaratılan bütün değerlere bağlılığın, yapılacak neyi varsa yarın değil bugün yapmanın yeminini ediyordu. Bu aynı zamanda Avrupa'da bulunan Kürdistanlı kitle açısından yeni sürece yüklenerek girmenin yeminiydi de. Avrupa'yı değil tamamıyla ülkeyi; Avrupa için değil tamamıyla ülke için yaşamanın yeminiydi.

Ayrıca başta ARGK Askeri Konseyi olmak üzere, Güney, Kuzey ve Orta Savaş Cepheleri'nden gelen mesajlar okundu. Bunun yanısıra çeşitli dost örgüt, grup ve kişilerden yazılı ve sözlü mesajlar verildi.

Festival coşkulu bir şekilde devam ederken, insan denizi görkemlice dalgalanırken saat 17.00 sıralarında yağmur yağmaya başladı. Şiddetlenen yağmur esnasında dev ekrana ilkin dağdaki gerilla yaşamından görüntüler verildi ve hemen ardından heyecanla beklenen Başkan APO'nun mesajı sunuldu. Abdullah ÖCALAN yoldaş, mesajında Kürdistan kitlesine, Türkiyeli ve diğer uluslardan dostlara hitap ederek, içerisinde bulunulan sürecin özellikleri ve yüklediği görevler konusunda açıklamalarda bulundu. Büyük dikkatle dinlenilen mesaj boyunca kitleler sloganlar atarak önderliğine bağlılığını bir kez daha coşkulu bir şekilde yansıttı. Bu coşku, diğer halklardan, uluslardan dost şahsiyetlerin büyük hayranlığını kazandı.

Aralıksız yağan yağmur altında festival programı devam ederken, kitlenin bir kısmı kapalı yerlere girmeye çalıştı. Sahneden kitlenin alandan ayrılmaması yönünde çağrı yapıldı. Kürdistan'da gerillanın dağ koşullarında kar, kış, soğuk, çamur deme-

Devamı 27. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın III. Uluslararası Kürdistan Festivali'ne gönderdiği mesajı:

"ÖRGÜTLENEN BİR HALK HER ŞEYDİR!"

Bağımsızlığı ve özgürlüğü için ayağa kalkan Kürdistan halkına ve tüm değerli dostlara!

Düzenlemekte olduğunuz festivali, halkımızın tarihinde, yaşamımızda ilk defa özgürlük savaşımının başarıyla verilmekte olduğu ve özellikle de 1994 yılına dayatılan büyük faşist bastırma hamlesinin boşa çıkarıldığı, bunun yerine özgürlük savaşımının başta ülkemizin doruklarında olmak üzere, dalga dalga tüm ülke halkımıza ve siz Avrupa'daki Kürdistanlılara ve dostlara yansıdığı, bu temelde tekrar tekrar yeniden ayağa kalktığınız, coştuğunuz bir dönemde karşılıyor ve gerçekleştiriyorsunuz. Anlamı hayli büyük ve mücadelemize de katkıları olabilecek bir çalışmadır, selamlıyoruz. Biz Avrupa'daki kitlemize, halkımıza, bütün parti-cephe çalışanlarına bu yıl için şunu söyledik: Düşman bizi bu yıl tümüyle ülkemizden koparmak istedi. Binlerce köyü yakıp yıktı. Kimliksiz bırakmak istedi. Vereceğimiz karşılık tam bağımsız ve özgür koşullarda bir Kürdistan vatandaşlığı ve bunun da temellerinin Avrupa'daki Kürdistan kitlesinde atılmasıdır. Vatandaşlık, bildiğiniz gibi bir devlet ve birey bağıdır. Sanki bir Kürdistan devleti varmış gibi Kürdistan'a bağlanıyorsunuz ki, bu Kürdistan'ı boşaltmaya, kimliksizleştirmeye verebileceğiniz en büyük karşılıktır. Gerçekleşen de budur.

Siz değerli halkımız ve tüm dostlar, çeşitli uluslardan tüm değerli dostlar!

Halkımız böylesine bir devrimi sürdürmekle sadece bir ulusal kurtuluşçuluğu değil, büyük bir insani hareketi temsil etmektedir. Denilebilir ki, en insani devrim, Kürdistan devrimidir. Biz her zaman şunu söyledik: İnsanlığın beşiği, uygarlığın şafak vakti Kürdistan'dadır. Bugün insanlığın en büyük bir tehlikeyle karşı karşıya geldiği bir dönemde, başta doğa kirlenmesi, nüfus patlaması ve çok anlamsız, neredeyse en küçük toplumlara yansıyan bu etnik çatışmaları da önlemenin en anlamlı ifadesi, geliştirmekte olduğumuz devrim olduğunu bütün inancımızla belirtmek isterim. Bu devrim, böylesine enternasyonal bir devrimdir. Görünüşte çok geri, ilkel bir halkın devrimi gibi gözükse de bu böyledir. Bu arada şunu da vurgulamalıyım ki, bu devrim en başta Türkiye'nin devrimidir. Türk egemenlerinin, özellikle onun 14 yıldır Türkiye halkına da kan kusturan 12 Eylül faşizmi, onun bütün planları başta olmak üzere, dayatılan rejimi boşa çıkaran bir devrim olduğuna göre, böylesine bir rejimi açığa çıkarmakla, teşhir ve tecrit etmekle iflasın, çözülmenin eşiğine getirmekle ne kadar bir Türkiye devrimini gerçekleştirdiğimizi, biraz insaflı tüm demokratların büyük coşkuyla selamlayacağı bir devrim olacağına da eminim.

Bu festivale katılan tüm Türkiyeli dostlara da bunu sadece bildirmekle kalmıyorum, müjdeliyorum. Kazanan Kürdistan devrimi, kazanan Türkiye'dir ve bu temelde kazanan tüm Ortadoğu halklarıdır, diyorum.

Siz tüm değerli dostlarımız!

Birçok ulustan devrimimize ilgi göstermekle sadece bir ulusal kurtuluşa değil, en temel bir insani gelişmeye, insani çözüm yoluna katkı gösterdiğinizi rahatlıkla söyleyebilir, buna inanabilir ve bu temelde bundan sonraki katkınızı böyle götürebilirsiniz. Uluslararası gericilik Kürdistan devrimine karşı birleşmiştir. Buna karşılık uluslararası ilerici insanlık da Kürdistan devriminde birleşmiştir. Bu temelde sizleri, tüm diğer uluslardan dostları selamlıyorum.

Başta Avrupa'daki Kürdistanlı halkımız, tüm ilgili dost çevreler olmak üzere, herkese verebileceğimiz en önemli mesaj devrimimizin özellikle silahlı cephesinin çok güçlü geliştiğidir. Her ne kadar özel savaş hükümeti yazın bitimiyle, "Bu iş bitmiştir" diyorsa da, biz gerçek savaşımın, gerilla savaşının şimdi yükseldiğini size söylemekle en gurur verici mesajı iletiyoruz. Hiçbir zaman devrime ve silahlı gerilla güçlerimize ilişkin bu kadar güvenli değildik. Asıl silahlı devrim, halkımızın asıl ayağa kalkışı, gördüğünüz gibi ve bizzat bu festivalde ve bu gecede gerçekleştirdiğiniz gibi şimdi başlıyor. Çözümler, gün be gün eriyen, insanı en ilkel koşullara mahkum eden ve hatta maymunlaştıran bu rejime böylesine bir cevap olmak onurludur ve bu onuru hep birlikte paylaşıyoruz. Eminiz ki, bu tempoyla bu savaşı götürdüğümüzde en soylu bir insanlık kazanımını birlikte paylaşacağız. Bu temelde görevlerini bugüne kadar layıkıyla yerine getirmeyen siz halkımız başta olmak üzere, bundan sonra Kürdistan vatandaşlık bağları temelinde ülkemize, ulusal kimliğimize, özgürlüğümüze amansız bağlanmanın örnek yarışı içinde olmalısınız. "Benimle bir şey olmaz" demenin devri geçti. Gördüğünüz gibi örgütlenen bir halk her şeydir; başaramayacağı, önünde dünya da engel olsa aşamayacağı hiçbir engel yoktur. Mucizevi bir gelişme vardır. Bunun tam zaferi de yakındır. Tamamen kendinizi örgütlediğinizde ve her aile ve birey üzerine düşeni yaptığında, bu devrim başarılmıştır. Dolayısıyla tüm Avrupa'daki Kürdistanlı kitlemiz örgütlenmesini bu önümüzdeki yıl tamamlamalıdır. Bununla yetinilmemelidir. Nasıl ki ülkeden kopartılmanın, savrulup bir daha dönmemecesine kurban edilmenin kişileri, aileleri seçildiniz, buna karşılık kendinizde başlatacağınız ülkeye ruhta, düşüncede, yaşamda dönüş ve bu temelde köklü ülkeyi kazanma, kimliği ve insanlığı kazanma en güçlü başlangıcını ve gerçekleşmesini siz halkımızda bulmalıdır. Buna inanıyoruz ve başaracağımız kesindir.

Tüm dostlarımıza ve başta Türkiyeli devrimci-demokrat ve sosyalistlere düşen görev de, bu kadar halkımızı katleden, Türkiye'yi de yaşanmaz ve oldukça bağımlı hale getiren ve hiçbir gerekçeyle kabul edilemeyecek özel savaş hükümetine artık kendi cephenizden karşı çıkmanın, ona artık dur demenin geç de olsa zamanıdır. Bu savaşınızı iyi yürütün ki, Kürdistan devrimi biraz da sizin devriminiz olsun. Kürdistan halkından yüzyıllarca gördüğünüz büyük iyiliği bu sefer Türkiye halkı görsün ve başarısını kendi başarısı kılsın. Bunu bekliyoruz, bunu destekliyoruz ve kendi özgürlüğünüz için anlamlı olan desteğinizi bekliyoruz.

Bu temelde bu festivali ve onun tüm etkinliklerini ve en başta da büyük gecenizi kutluyorum; başarılı olmanızı canı gönülden diliyorum, sevgi ve selamlarımı sunuyorum.

KÜRDİSTAN

halkın büyük dönüşüne hazır

"Elimizden ne geliyorsa, bir an bile ertelemeksizin hemen şimdi yapacağız. Yükleneceğiz, rahatsız olacağız, yorulacağız, bütün zorlukları göğüsleyeceğiz, ölsek de kalsak da bu kutsal davaya baş koyacağız."

"Kaynağa" ya da "ülkeye dönüş" kavramı, PKK'nin çıkışıyla birlikte devrimci literatürümüzde sıkça kullanılan ve en çok önemsenen bir kavramdır. Bu, Kürdistan ve halk gerçeğimizin bilinen özelliğinden kaynaklanıyor. Adından utanan, ülkesinden kopan, geriye bakmadan kaçan bir halk için "ülkeye dönüş", "ülkeye sahipleniş", hiç kuşkusuz bütün anlamları içeriyor. Burada gerçekleştirilmek istenen devrim, her şeyden önce bu kavrama oturtulmayı kaçınılmaz kılıyor. Devrimin ilk işi, dış güçler tarafından her yönüyle sömürülerek yaşanılmaz duruma getirilen bir ülkeyi, buranın her tarafa savrulan insanları için bir "dönüş mabedi"ne dönüştürmek olacaktı.

PKK aynı zamanda böyle bir çağrıyla ortaya çıkarken ve bunun uğraşısı içindeyken, Türk sömürgeciliği 12 Eylül faşizmiyle karşılık veriyor ve Kürdistan'ı bir kez daha boşaltma harekatına girişiyordu. Uyanan umutları en sert uygulamalarla ezmeyi, yükselen devrim seslerini susturmayı hedefliyordu. Her yeri ve her şeyi sütlimana çevirmeye çalışıyordu. PKK, bu gözükara faşizmin ayak sesleri duyulduğu bir dönemde taktiksel olarak geriye çekiliyordu. Başvurulan bu taktik Kürdistan'ı terk etmek için değildi. Tersine güçlü ve hazırlıklı bir dönüşle, artık bir daha sökülmemecesine ülkeye yerleşmek, büyük göç dalgalarına son vermek içindi. Bu başarıldı. Hangi süreçlerde hangi bedeller karşılığında bu hedefe ulaşıldığı noktası bu yazının konusu değildir. Geçmişi açmak yerine yaratılan bugünkü kazanımlar üzerinde, bu kez dirilişi zaferle tamamlamak için nasıl bir yönelime girmek gerektiği sorunu vardır.

"Kürdistan" ve "Kürtlük" düşman güçler tarafından bile görmezlikten gelinemeyecek kavramlar olarak yerleşmiş durumdadır. Bu, kendini güç temelinde kabul ettiren bir gerçekliktir. Dostlar ise bu büyük gelişmeden heyecan duyuyorlar.

Bütün bu gelişmeler 10 yıla sığdırıldı. Bu yıllarda zor olan başarıldı. İçinden geçilen süreçler birer sınavdı. Var olma yok olma savaşımı temelinde en büyük engeller aşılarak diriliş yaratıldı. 12 Eylül faşizminin Kürdistan'ı her türlü yöntemle kapatmasına, dört bir tarafına kolay kolay aşılmaz duvarlar örmesine rağmen, PKK 2. Kongresi'nde aldığı kararla ülkeye dönüşü başararak, nihai zaferi yakalama imkanlarını yarattı.

Şimdi geçen 10 yılın tartışılmaz büyük kazanımlarına dayanarak ikinci 10 yıla girmiş bulunuyoruz. Birinci 10 yıla imkanların olmadığı koşullarda girildi. Kan-ter içinde, nefes nefese amansız yoğunlaşma temelinde zorlu bir maraton başlatıldı. Artık görev, geçen 10 yılı tekrarlamak değil, bu yıllar üzerinde bağımsız ve özgür bir Kürdistan'ı inşa etmektir. Şüphesiz bu kendiliğinden başarılabilecek bir süreç değildir. Bunun mücadele yöntemi, savaş taktikleri, çalışma tarzı, yürüyüş temposu ve bütün bunların sonucunda belirleyici olacak yaşam biçimi hedefe denk olmak zorundadır. İmkanların ve fırsatların büyüklüğü ne olursa olsun, sürecin bu özelliğini dikkate almayan, buna güçlü cevap olmayan yaklaşımlar kazandırmak yerine kaybettirir.

Büyüyen imkanlar, büyüyen güç, bakış açısı genişleyen, sürece göre dönüşüm sağlayan kişilik ister. Bu ikinci büyük dönüşü bu temelde gerçekleştirmek göreviyle karşı karşıyayız. İlk öncüler birinci dönüşte elverişsiz zor koşullarda savaşı başlattılar ve bu düzeye getirdiler. Adı bile anılmaktan korkulan Kürdistan'ı yurt dışında bulunan milyonların dönüşüne hazır duruma getirdiler. Şimdi herkes yönünü ülkeye çevirerek, yolunu Kürdistan'a uzatarak nihai zaferi yakalamak, her şeyi başarmak için yoğunlaşmalıdır. Her zaman geçerli olan bir deyimle söylemek kolay, önemli olan her söyleneni eyleme dönüştürmektir. Bu noktada her kadro, PKK devrimciliğinin kolaya tenezzül etmeyen, zor olanı başarmakla uğraşan bir devrimcilik olduğunu hatırlamak durumundadır. Burada sorun çok çalışmak, büyük fedakarlık göstermek, hiç durmadan sağa sola koşturmak değildir. Bunu yeterli gören yaklaşımın sonu gelişme yaratmaktan çok tıkanmaktan kurtulamamaktır. Burada çok önemli olan, bütün yapılanların ne için yapıldığı, bunlarla ne kadar sonuç alındığı, bu sonucun yeterli olup olmadığıdır. Buna ne düzeyde dikkat ediliyor? Edilmiyorsa neden; ediliyorsa nasıl sonuçlar çıkarılıyor?

Parti Önderliği'nin bütün zamanlara ve süreçlere ilişkin belirlemeleri ve perspektifleri vardır. Bu belirleme ve perspektiflere uyulduğu, gerekleri yerine getirildiği oranda gelişme sağlanmıştır. Bu defalarca kanıtlanan bir gerçektir. Bu nedenle planlamaları, hedefleri ve çalışma tarzını buna uydurmak gerekiyor. Burada dikkat edilmesi gereken husus, büyük düşünmektir. Planlamaya, hedefe ve tempoya yaklaşırken, ele alış tarzı önemlidir. Bunu dar yaklaşımlar çerçevesine sığdırmak, yeni bir gelişme sağlamaz. En önemlisi, neden önümüze büyümeyi koyuyoruz? Elbette sadece büyümüş olmak ya da büyük görünmek için değildir. İstediğimiz büyümeyi sağladığımızda hedefimiz bununla gerçekleşmiş mi oluyor, yoksa bu hedef yeni ve daha büyük bir hedefi mi dayatıyor? Bunun cevabı doğru verilmek zorundadır. Eğer büyüyen güce büyüyen bir yaklaşımla, bir öncülükle cevap verilmezse, bir ileri aşama zorlanmazsa sonuç ne olur? En başta büyüyen gücün büyüyen sorunları altında geride kalma, tıkanmayı yaşama, altında ezilme gündeme gelir.

Bu nedenle kadro, görevlerin ciddiyetini, büyüklüğünü, kaçınılmazlığını dikkate alarak düşüncede ve pratikte sistemli bir programa ulaşmayı esas almak zorundadır. Neyi neden yaptığını, devrime ne kattığını, nasıl kazandırıp kazandırmadığını iyi ölçüp biçmesi gerekiyor. Özellikle Parti Önderliği'nin bu süreçte Avrupa örgütümüzün önüne koyduğu temel görev, cephenin ülkeye taşırılmasıdır. Bundan anlaşılması gereken ve kadrolara düşen görev nedir? Avrupa sahasında kabaran büyük kitle gücü vardır. Bir çağrıyla yüzbinler bir araya gelmektedir. Bunun en son örneği, Hollanda'da yapılan festivaldir. Bu kadar kitle gücü az değildir. Belli başlı emperyalist devletlerin bile görmezden gelemediği, başına "bela" etmekten çekindiği, daha küçük devletlerin ise buna cesaret bile edemediği bu kitleyi sadece gecelere, yürüyüşlere vb. etkinliklere ve eylemlere katmakla yetinmek hiçbir şekilde kabul görmez bir yaklaşım olur. Yurtsever halkımız da bunu yeterli görmemek durumundadır. Yurtseverliğinde bir atılım başlatmalıdır. Kendi kendisini gözden geçirmeli, ülkeye dönüşe yönelmelidir. Süreç böyle bir sorumluluğu dayatıyor. Anlaşılması gereken de budur. Gerilla 10 yıldır savaşıyor ve bir ülkenin bağımsızlığı için temel atmış bulunuyor. Hiç şüphesiz bunu mensup olduğu halk için yapıyor. O zaman halkımız bunun bilinciyle kendisi için hazırlanan vatana dönüş yaparak sahip çıkmayı hedeflemelidir. Bu temelde kadro tarafından da sorulması gereken soru "neden gücü büyüttük" noktasındadır. Şimdi bunun cevabını vermenin zamanıdır.

Yurt dışında hiçbir devrim hareketi, geçmişte ve günümüzde bu düzeyde kitle tabanına sahip olmadı. Sadece bu güç bile Kürdistan'a ve Türkiye metropollerine aktarılırsa, sömürgeci özel savaş cephesine karşı başedilmesi çok zor bir yeni cephe rolünü oynar. Bunun başarısı gerillaya en büyük destektir. Zaten esas yaklaşım "Avrupa Avrupa için" değil, "Avrupa Kürdistan için"dir. Mevcut kitle potansiyeli bu temelde bir örgütlülüğe kavuşturulmazsa, yönü ülkeye yöneltilmezse, bu sayısal bir büyümeden öteye fazla bir anlam ifade etmez. Bu noktada zımni bir yetinmeciliğe düşme anlayışı yanılgıdan ibarettir. Büyüme bir adımdır, her şey değildir. Asıl önemlisi bu adımı tamamlayan ikinci adımdır. Büyümeye karşılık teşkil eden bir büyümeyi ve dönüşümü yaşamaktır.

Bir devrimci kendisi için değil, devrim için vardır. Bir diğer anlamıyla devrime adanan kişiliktir. Devrimcilik iddiasında olmak, değişen devrim süreçlerine göre bir değişime zamanında uğramaktır. Başarmak, devrimin ayrılmaz bir parçası halinde olmaktan geçer. 10 yıllık mücadele tarihimiz, değişen süreçlerin değişmeyen tarzlarla kazanılamayacağını ortaya koymuştur. "Süreç böyle de olsa, öyle de olsa üstesinden gelirim" anlayışı, kendini kandırmaktan başka bir şey değildir. Bugün nasıl ki yarın değil, bugünün devrimcisi de yarının devrimcisi olamaz. Buna kesin inanmak ve gereklerini yerine getirmek gerekiyor. Bu anlamda işleri hep aynı tarzda değil, süreçlere göre ele alma zorunluluğu vardır. Tekdüzelikten kurtulunmazsa, tutuculuk terk edilmezse, bundaki anlamsız inat kırılmazsa yüzbinleri kucaklayan cephe çalışmaları nasıl ülke devriminin hizmetine yöneltilebilir?

Kaldı ki, yüzbinlerde ülke ruhunu geliştirmek, onların ülkeye aktarılmasını sağlamak öyle kendiliğinden başarılacak bir iş değildir. Bu konuda yeni bir sürecin başlatıldığından bahsediyoruz. Bu süreci kitleler içerisinde başlatmadan önce kadroların kendilerinde başlatmaları gerekiyor. Bunu her yönüyle geliştirmeleri bir zorunluluktur. Kişiliklerine, çalışma tarzlarına, tempolarına, yaşam biçimlerine yansıtmaları gerekiyor. Dolayısıyla kitleler kadroların şahsında yeni sürecin havasını, coşkusunu, heyecanını görebilmeli, soluyabilmelidirler.

Bu konuda eksik olan nedir? Kürdistan devrim mücadelesi gelip nihai zaferin öngünlerine dayanmışken, bunun yeterince görülmemesi ve kitlelere yansıtılamamasıdır. Gerçekte ise mevcut aşama, kadro için büyük bir güç ve coşku kaynağıdır. Bundan hareketle müthiş bir tempo, müthiş bir kararlılık, müthiş bir sonuç alıcılıktır. Yani her şeyin zafere doğru ilerlediğinin bilinci hafızalara yerleştirilmek zorundadır. Kitle, bunun verdiği büyük morali, sağlam inancı, büyük azmi kadronun yaşamında ve çalışma biçiminde görebilmeli ve hareketlenebilmelidir. Kadronun dikkat etmesi gereken temel hususlardan birisi de bu olmalıdır. Yani kendi kendisinin bir sorgulayıcısı olabilmelidir. Günlük olarak "mevcut devrim aşamasını ne kadar yaşıyorum ve yansıtıyorum" sorusunu her gün tekrar tekrar kendisine sormak durumundadır.

Süreç çok ciddidir ve hiçbir dönemde olmadığı kadar başarma seçeneğine mahkum olmuştur. Bunun tartışmasız böyle bir özellik taşıdığı, Türk özel savaş rejiminin günlük uygulamalarından da bellidir. Türk sömürgeciliği, dikkat edilirse "ya böyle, ya da başka türlü olacak" şeklinde bir politikaya başvurmuyor; sürekli "ya böyle, ya böyle olacak" tutumunda ısrar ediyor. Bütün güçlerini özel savaşın sonuç alması yolunda seferber ediyor. Tartışmaların ana noktası ya da tek gündem maddesi, Kürdistan'ın topyekün olarak hangi yöntem ve politikayla daha kolay imha edileceğidir. Kuşkusuz bundan çıkarılacak çok önemli sonuçlar vardır. Her kadro böyle bir güçle karşı karşıya olduğunu bir an bile olsa unutmamalıdır. Unuttuğu her anın bir kayıp olduğunu bilmek zorundadır. Türk egemenlik sistemi gece ve gündüz imhamız konusunda yoğunlaşıyorsa, bunun sonucu olarak ülkemizi yakıp yıkıyorsa, halkımıza karşı en vahşi yöntemlerle bir soykırımı yürütüyorsa, bir kadronun oralı olmaması, rahat olması, yaptıklarını yeterli görmesi kabul edilebilecek bir tutum değildir. Yine bu PKK'lilik sıfatına büyük bir hakaret anlamındadır. PKK'lileşmeden de kazanmanın mümkün olmadığını, Parti Önderliği'nin geçen yılın sonundan bu yana yaptığı bütün çözümlemelerde görmek zor değildir.

Süreç öyle bir süreçtir ki, kazanmasan çok kötü kaybedersin. Bu sadece sıcak savaş cephelerinde değil, bütün alanlarda böyledir. Kaldı ki, alanları birbirinden kopuk ele almak bir özerklik anlayışı olur ki, bu da süreç açısından oldukça tehlikeli bir yaklaşımdır. Görüldüğü gibi özel savaş rejimi uzanabildiği bütün kıtalarda mümkün olan her şeyle, her yöntemle mücadelemizin önünde set oluşturmaya çalışıyor. Bütün her sahada gerek maddi, gerekse manevi olarak yapabileceği her şeyi yapmak yönünde yoğunlaşıyor.

Kadronun bir de yapması ve mutlaka üzerinde kesintisiz yoğunlaşması gereken çok önemli noktalardan biri, karşısında savaştığı düşmanı iyi tanımak ve yönelimlerini iyi kestirmektir. Bu mutlak anlamda gerekli olan bir yaklaşımdır. Karşımızda hayali bir düşman yoktur. Kendisi, politikası ve acımasız imha savaşı somuttur. Bunu her an iliklerimize kadar hissediyoruz. Bunun nasıl geliştiği ve neyi amaçladığı gözler önündedir. Dolayısıyla duyarsız kalmak, karşılığını verme sorumluluğunu duymamak mümkün değildir.

Her şeyden önce bu düşman Kürdistan'ı yakıp yıkıyor. Cehenneme dönüştürmeye çalışarak yaşanmaz kılmayı hedefliyor. İnsanlarımızı bu temelde kendi topraklarından koparmak, böylece Kürdistan'ı boşaltmak için var gücüyle çalışıyor. Kof gösterilerle, sözümona "görkemli operasyon"larla gözdağı veriyor, amaçlarına ulaşmaya gücünün yettiği imajını yansıtıyor. Bunların yanında daha binbir çeşit vahşet yöntemlerine başvuruyor. Aslında sadece PKK'nin değil, Kürdün kökünü kazımak için çalışıyor. Zaten PKK, Kürt halkının dışında bir olgu değildir. Bu temelde tam topyekün bir imha süreci başlatılmıştır. Bütün Kürdistan adeta bir lokma gibi yutulmak isteniyor. PKK tasfiye edilsin veya edilmesin, Kürdistan halkına karşı böyle bir vahşetten vazgeçilmeyecektir. TC sömürgeciliği, Kürdistan halkını, PKK önderliğinde kendi başına getirdiklerini unutmayacak ve affetmeyecektir. Bu kesinleşen somut bir gerçektir.

Böylesine gözükara bir düşmandan bir şey beklenemeyeceğine, Kürtlük adına her şeyi aynı tehlike beklediğine göre, içerisine girilecek tavır müthiş radikal olmak zorundadır. Cevap keskin olmak durumundadır. Bu kadro için de, yurtsever için de, o topraklarda yaşayan ve kökü orada olan herkes için de geçerlidir. Öyleyse Parti Önderliği'nin ***"Ulusal Örgütlenmeyi Tamamlayalım"*** talimatını bu noktada iyi kavramak ve tam uygulamak, herkes için, hepimiz için ekmek ve sudan daha önce geliyor. Yine bu hedefe ulaşmanın yolu da ***"Onbinlerin Eğitimi"***'nden geçiyor. Bu temelde bulunulan yurt dışı alanlarını Kürdistan'a akını başlatan cephelere dönüştürmek, yapılabilecek her şeyi ülkenin kurtuluşuna adamak, her şeyimizle vatan için çalışmak en acil ve kutsal görevimizdir. Hep bunun için yaşamalı ve bunun için çalışmalıyız. Ülke, halk, ulus ve birey olarak tek kurtuluş yolumuz, Kürdistan'a dönüş sürecini başarmaktan geçiyor.

Sonuç olarak; kazanmanın (gerekleri tam yerine getirilirse) oldukça kolaylaştığı bir sürece adım atmış bulunuyoruz. Bunun için eksik olan imkan ve koşullar değildir. Bunların hepsi tamam, hatta fazlasıyla mevcuttur. Fakat burada eksik olan bizim sürece denk düşmeyen, karşılık olmakta yetersiz kalan tarzımızdır. Ve bu da çok önemlidir. Bu anlamda o büyük sözü, ancak tarzımızı yenileyerek, güçlü bir cevaba dönüştürerek bedeller uğruna gerçekleşen ulusal dirilişimiz üzerinde ulusal kurtuluşumuzu başarmış olacağız.

Şimdiden bunun büyük heyecanını, büyük coşkusunu yaşayabilir, yaşatabiliriz. Bu tarihi bir şanstır; her zaman ele geçirilemez bir büyük fırsattır. Bu tür süreçler her zaman yaşanmaz. Bu her şeye değecek kadar değerli ve üstündür. İşte bunun yakalanması önünde engel olan ne varsa yıkacağız. Her anı büyük yoğunlaşma temelinde fethedeceğiz. Kendimizi tümüyle kazanmanın şartlarına yatıracağız. Elimizden ne geliyorsa, bir an bile ertelemeksizin hemen şimdi yapacağız. Yükleneceğiz, rahatsız olacağız, yorulacağız, bütün zorlukları göğüsleyeceğiz, ölsek de kalsak da bu kutsal davaya baş koyacağız. Bütün bunların en son zorluklarımız olmasını istiyorsak, böyle bir tutum içine girmek zorundayız ve hiçbir şey boşuna akıp gitmeyecektir. Bütün her şey Kürdistan'a aktığında, hepimiz bin yılların özlemini gerçekleştirmiş olarak vatanda, hem de yakın bir zamanda buluşmuş olacağız.

12 EYLÜL DARBESİNİN 14. YILI VE PKK SAVAŞIMI

Baştarafı 1. sayfada

bugün bir anlam ifade ediyorsa bunun biricik nedeni, 12 Eylül'e karşı başlattığı savaşımı bugüne kadar sürdürebilmesidir. Bunu başarması gerçekleşen önderliktir.

12 Eylül için "bir darbe işte" deyip aşıldığını düşünmek oldukça dar bir yaklaşım olur. 12 Eylül, TC ile bağlantılıdır. Hatta Osmanlı ve giderek emperyalizm ve onun işbirlikçileri var işin içinde. Bunların hepsinin bir eğilimi olarak tarihin belli bir döneminde kımıza da yüzyıllardan beri dayatılan bir savaşım var, anlayamadığı için de yitirilmiştir. Türkiye Cumhuriyeti tümüyle ilan edilmemiş bir savaştır. Halkımız bunu anlayamadığı için daha da kaybetmiştir. TC değerlerini kabul etmeyişimiz bizi 12 Eylül'e karşı da kararlı bir tavra yöneltti. Tavırdan da öte en ufacık savaşım olanaklarıyla karşılık verdik. Bu karşılığı veremezsek tarihin bizim için bir daha söz söylememecesine kapanacağını biliyorduk. Bunun verdiği büyük

karşımıza çıkar. TC'nin kendisi de bir 12 Eylül'dür, yani askeri bir rejimdir, faşisttir. TC rejiminde baştan beri siyasi güç yoktur, askeri güce dayanır. Osmanlısı da öyle... Emperyalizm de siyasal bir demokrasiye fazla imkan vermez. Darbede onun da desteği var. Toplum faşist rejime son derece karıştırılmış; onun da suçu vardır. Bütün bunların bileşik bir ifadesi olarak 12 Eylül rejimi hız kazandı ve günümüzde de halen erkini sürdürüyor. Darbe yapılan dönemin başbakanı ve günümüzün cumhurbaşkanı olan Demirel de halen 12 Eylül'ün aşılamadığını söylüyor. Aşılmamış ama sözümona kendisine karşı darbe yapılan kişiyi de cumhurbaşkanı yapmıştır. Bu kadar ucube veya her türlü aşağılık çelişkiyi barındıran bir rejimdir.

Bu rejimi sadece siyasi bir değerlendirmeye tabi tutacak kadar uzağında olmadığımız gibi onunla savaşıyoruz. Bu savaş büyük bir yaşamın savaşımına dönüşmüştür. En üsten en alta kadar her düzeyde, duygulardan düşüncelere kadar, askeri cepheden kültürel cepheye kadar her konuda büyük bir savaşım yürütülüyor. Aslında ezilenler tarih boyunca bir savaşım içindedirler ama anlamazlar, anlamadıkları için de köledirler. Halivmeyle, yaşama tutkusuyla direndik. Bu direnişi böyle çok yönlü düşünerek, bir insanın kendini hemen hemen her konuda yetiştirerek, en küçük fırsatı bile kullanıp yaşatma sanatına dönüştürerek faşist darbeye cevap verdik.

Tabii böyle bir yaşamın toplum açısından da sayısız öğretileri var. Bunlar öğrenilmezse kazazede olunur, yarım adam kalınır. Ve en kötüsü de yanıltmış olmak, yaşadığını sanan ama tamamen bağlanmış kişilikler olmak da söz konusu. Bu rejimin bir ayrıcalığı da budur zaten. Öldürücü darbeyi vurmuştur, "yaşıyorsun" der. Kölesin, "özgürsün" der. Yenilgiye uğratmıştır, "biraz daha debelen yaşayabilirsin" der. Her türlü duyguyu, yüceliği yerle bir etmiştir, "tam da çılgınca yaşamanın zamanıdır" der. Bu dönem büyük yanılgı, büyük saptırma, büyük düşürme, büyük toplumsal düşkünlük dönemidir de. Tarihin en kirli rejimi, tarihin en insanlıkla oynayan, belki de Hitler'i bile aratmayacak cinsten temel değerlerle oynayan rejimidir. Bu rejim PKK çözümlemelerinde çok yönlü irdelendi. Burada önemli olan bizim bu rejime karşı bu savaşı iddialı bir şekilde sürdürmemizdir. Bu savaşı bizim nasıl yönlendirdiğimizdir. Şu anda kilit sorun budur.

14 yıl önce şafak vaktiydi

Bundan 14 yıl önce şafak vaktiydi. Tesadüfen o gün erken kalkmıştım, darbenin marşlarla geldiğini duydum. Bizim elimizdeki kuvvet ise kılıç artıklarından ibaretti. Kendini doğru dürüst bir yere bile oturtamayan bir gruptu. Sayısı da 20-30 kişi ya vardı, ya yoktu. Biz 12 Eylül'e karşı direnmeye böyle başladık. Kaldığım yer bile hatırımda... Kuru bir somye üzerine bir battaniye indirdik. Sözümona savaş karargahı. Şimdi bugüne bakıyoruz saflar ne kadar büyük...

14 yılda neyin nasıl kanıtlandığı ortada. Herkes sözünün adamı olamaz, sözünün adamı olmak da büyük bir olaydır. Şu anda öfkemi dindiren tek şey bu aşağılık gidişata ve buna boyun eğmiş kişiliklere karşılık vermeyi başarmamdır. Biraz insanlığı kurtardık, yiğitliğe yol açtık, bu mutluluk veriyor. Böyle günlerde insan varsa yiğitliği onu biraz temsil edebilmeli. Başka türlü şan-şeref olmaz, başka türlü saygı-hürmet beklenemez.

Düşünüyorum da acaba herkes aynı sorumluluğu duysaydı, aynı yürekle, aynı intikam duygularıyla büyük değerler uğruna savaşmayı göze alsaydı, yürüseydi üzerine neler yapılamazdı. Senin her şeyin duman edilirken, herhalde sen de boyun eğen, ağlayıp sızlayan biri olamazsın. Veya durumu "aldatıldım", "gafildim" gibi tekerlemelerle geçiştiremezsin. Bunu böyle yapan nesil kaybeder. Bu tehlikeyi iliklerimize kadar hissettik. Bir şeyler kurtarmak için o halimizle kendimizi verdik ve buraya kadar geldik.

12 Eylül'ün tarihi, sosyal, ekonomik nedenleri nelerdi, siyasi sonuçları nedir? Bunları daha önce defalarca cevaplamıştık; zaten savaşım da günlük olarak cevaplandırıyor. Bizim için şu anda artık çok gerekli olan bu rejimin bütün dayanaklarına, bütün sözcülerine, bütün kurum ve kuruluşlarına giderek yenilgiyi dayatmaktır. Ben daha çok bununla uğraşıyorum. Savaşa bu temelde yaklaşıyoruz ve bu hayatidir de. Bu savaşımı vermedikçe hiçbirimizin kurtuluş şansı olamaz. Bu bir savaştır anlamalıyız, inanmalıyız, gereklerini de yerine getirmeliyiz. Savaşın içinden geçtiğimizi artık kavramanın zamanıdır. Kavramak derken öyle tanka, topa, uçağa bakarak değil. Onun kanunları var, onun ruhu var, onun anı anına bir savaşçı gibi karşılanması var. Bunu kastediyoruz. Yenilmedik, iyidir ve kendi şahsımızda en önde, en sorumlu ve en yenilmez bir şekilde karşılık verdik, bunlar onur verici sayılır. Her örgütün, her kişinin de belli bir katkıyla bu savaşta yer tutmasını isterdik. Yenilmeyen bir devrimcilikle karşılığını verseydik... Türkiye solu, Türkiye halkı neden şimdi tükenmiş durumda? Beterin beteri bir yaşam içine itilmiş, nefes alamıyor. Ben bu darbeyi anlatmaktan ziyade ona karşı iş yapmayı daha zevkli buluyorum. Kendimi bu savaşla yaşatıyorum.

12 Eylül ve suçlular topluluğu

Bu rejimi, salt bir askeri hatta siyasi darbe olmaktan da öteye kendisini topluma işlemiş, bireye kabul ettirmiş bir dönemecin ifadesi olarak da değerlendirebiliriz. Faşistleşmenin ileri bir adımıdır. Yalnız TC'nin kendisi de böyle bir adımdır; işi sadece 12 Eylül'e yüklemek olmaz. 29 Ekim de bir anlamda böyle bir dönemeçtir. Demokrat Parti dönemi de bu süreçte bir dönemeçtir. Hatta 27 Mayıs da tümüyle olmasa da bir yönüyle bir kilometre taşıdır. 12 Mart da bir kilometre taşıdır. Ve daha böyle bir sürü ana noktalar var. Hepsi de bu günü anlatmakta belli rolleri olan süreçleri ifade ederler. Askeri rejim diyoruz, ama tamamen siviller suçlu. Sivillerin yardakçılığı askerlerden daha az önemli değil. Askeri rejim diyoruz ama en temel politikacılar yürürlüktedir. Yani politik bir rejimdir aslında. Hiçbir rejimde politika ile askeri yön bu kadar iç içe geçmemiştir. Daha da ötesi ekonomik, kültürel, bütün yaşamsal etkinlikler rejimle bu kadar iç içe yaşatılmadı. Türkiye'de ordunun şekillendirdiği bir toplumsal yapı ortaya çıkmıştır. Özel savaş tepeden tırnağa kadar faşist karakterde bir yöntemi uygulayarak kendi cephesinin planlanmasını, örgütlenmesini yapmıştır. Türkiye halkı buna oldukça yatırılmıştır. Kürdistan toplumunun içinde de önemli bir kesim buna yatırılmıştır. 12 Eylül, muhalefeti yatırmış, hatta bizim içimize kadar etkisini çeşitli yollardan yansıtmış, halka karşı ilan edilmiş bir karşı-devrim savaşımıdır. Aslında bunu yapanlar da belki bu kadarını planlayıp geliştirme durumunda değillerdir. Ama peş peşe atılan her adım diğerini adeta mecbur kıldı. Ve böylece günümüze gelindiğinde herkesin ürktüğü tablo ortaya çıktı. Rejimi en çok destekleyenler bile büyük bir öfke seli halinde. Ona yardakçılık edenler bile memnun değil. Hiç kimse bu rejimden memnun değil ama herkesin suç ortaklığı var.

Bütün bunlar rejimin çürümüşlüğünü de ifade ediyor. Ve bu her düzeye yansımıştır. En çok insanlıktan sözedilir ama insanlıkla alakası olmayan durum herkese dayatılıyor. "Ekonomik gelişme var" denilir ama ekonomi belki de dünyanın hiçbir ülkesinde görülmeyen bir durumu yaşıyor. Toplumsal bozulma yine hiçbir toplumda görülmeyen boyutlarda seyrediyor. İnsanlar bu ortamda adeta maymunlaştırılmışlar. Yani maymunlaşmaya yatkın bir toplum dersek fazla abartı olmaz. Faşizm genelde hayvanlaştırır ama görünen o ki bu rejim hayvanlaşmayı maymunlaşmanın sınırına kadar getirmiştir. Ortada oynayanlar maymunlardır. Korkunç bir taklittir. Maymunda ciddi insani belirti göremezsiniz, maymun davranışlarının taklitçiliği çok açıktır. İnsanlık Türkiye'de bu hale getirilmiştir. Bu kadar yalan söyleyen, taklit yapan başka bir rejim var mı? Öldürüyor, "öldürdüm" demiyor, "faili meçhul" diyor. Savaş yürütüyor "ben savaş yürütüyorum" demiyor. Bu büyük bir ikiyüzlülük, büyük bir yalan olarak herkese sinmiştir. Herkes büyük yalancı, herkes büyük muhalif, herkes düşkün, herkes bıkkın ama gülüyor. Bu kadar çelişki nasıl yaşanıldı? Herhalde ileride sosyolojinin en çok üzerinde duracağı bir modeldir. 12 Eylül veya bir bütün olarak TC gerçeği öyle bir birey yaratmış ki, ucube. Bu oldukça kapsamlı bir durum. Alışkanlık yaratmış, bir ruh yaratmış, adeta afyonlama tarzı bir yaşam yaratmıştır. Bir afyon alışkanlığından kurtarmak ne kadar zor ise bu cumhuriyetin en son modelinden kurtarmak da o kadar zor.

Ben neyi aşmak istiyorum, onlar neyi dalga dalga yaymak istiyorlar? Çok büyük haksızlık yapıldığı kesin. İnsanlarla, halklarla, kültürlerle korkunç derecede oynandığı kesin, cellat rolü oynandığı çok açık. Ve onun ürettiği nesille (kendim de dahil) savaşıyorum. Onlar, "cumhuriyet seni yetiştirdi" diyebilir, ama ben şimdi nasıl bir insanım? Türk resmi okullarında okudum. Belki oradan gelen değerlerle büyüdüğüm söylenebilir ama ben çok bambaşka biriyim. İlkokul, üniversite, memurluk da dahil baktım yaşayamıyorum. Şuraya bak, bilmem şu seçeneğe uzan ve en son savaşı kavrayarak, kendimi yaşatacağımı sandım. Halen de bu savaşla kendimi yaşatmaya çalışıyorum. Ama bununla kurtarılmak istenen ne? Bir tarihi yaklaşım var, bir demokratik yaklaşım var, bir ulusal yaklaşım var, bir evrensel yaklaşım var. Az çok sözü ediliyor, az çok programı yapılıyor. Gerçekleşme düzeyi zaten savaşla belirlenir, onu bütün gücümüzle bir yaşam şekline getirmek istiyoruz.

12 Eylül'e başka türlü cevap verilemez. Bunun öyle şakaya gelir yanı yok. İşler çok ciddi, kendinize saygınız varsa savaşı bütün yönleriyle görmek durumundasınız. Türkiye halkı bunu görmediği için şimdi zorlanıyor. Boynuna geçirdiği lanetli çemberin daha da sıkıcı etkilerini bundan sonra yaşayacaktır. Bu kadar kuralsız bir rejime sen kendini böyle verirsen, bir halkın en temel yaşam gereksinimlerine saldırırsan, herhalde kendini de cehennemlik edersin. Nitekim şimdi "cehennemde kavruluyoruz" diye bağırıyorlar. Ve bizim de

> ***"12 Eylül'ü 13 Eylül'de hiçbir zaman yenemezsin. Ama şu geçen 14 yılın sonuna doğru bakın, yenilmeye doğru olgunlaşmıştır. Ve şu anda 12 Eylül'ün etkileri çok olgunlaşmış, kurumlara sinmiş; fakat çürüme belirtileri de o kadar yaygın ki, yumruğunu biraz daha sağlam vursan düşürebilirsin. Böyle bir gelişmeyi de görmemek mümkün değil."***

bütün iddiamız bu felaketi biraz daha açığa çıkartmak. Bu kadar insani değerlerle çelişeceksiniz ve ondan sonra yaşadığınızı iddia edeceksiniz. Ben gerçekten bu yaşama çok karşıyım. Düzen çerçevesindeki yaşamınıza hiç saygılı olmayacağım, alay edeceğim, ayaklar altına alacağım. Çünkü savaştığım gücü az çok tanıyorum ve iliklerime kadar yaşıyorum. Siz basite aldınız, çok yüzeysel kavramlarla yaşamı geçiştirmeye çalıştınız. Olmuyor!

Şimdi Türkiye'de büyük yalan patlayacak. Zaten her gün yalan balonları patlayıp duruyor. Dünya bile artık büyük isteğine rağmen çekemiyor. Halk arasında anket yapıyorlar. Halk ne siyasileri ne askerleri, ne şu partiyi ne bu partiyi çözüm gücü olarak görmüyor. Dikkat edelim, güya en çok destekleyen halktı. Ama şu anda hiçbir umut yok. Niye bu kadar kendini çözümsüzlüğe itiyor. Korkunç bir şey; medyalara yansıyor, insanlar iş için birbirlerini ezip geçiyorlar, hatta kurşuna diziyorlar. İş insanların en doğal istemi. Nasıl oldu da bu duruma düştü? Rejim en doğal bir ihtiyacı bile insanlara çok görüyor. Öyle bir noktaya getirmiş ki insanları ölüme bağlamış, dünyayı onlara tümüyle kapatmış, "çalışamazsın", "üretemezsin", dolayısıyla da "yiyemezsin" ve bir de "yaşayacaksın!" Böyle bir ucubelik söz konusu. Adam kan-ter içinde 20 saat çalışmak istiyor, yine iş yok. Bir de her gün dilekçe yazıyorlar, "al bu parayı, nasıl yaşıyorsan bizi de öyle yaşat" diyorlar. Bir halk eğer kendini bu kadar aşağılık bir rejime yatırırsa, tabii ki işsiz kalır, güçsüz kalır; ağlamasına da hiç gerek yok. Ama ağlıyorlar, herkes neredeyse ağlama halinde. Gülüşleri de çok sahte; eğlencelerine bakıyorum ağlamaktan daha beter. Bu kadar soysuzlaşma var. Roma'nın son günleri bile bu kadar düşkünce değildi. Müslümanlığın çıkış koşullarında Arap aşiretlerindeki düşkünlük böyle değildi. Rus Çarlığı bile Ekim Devrimi öncesi ve devrim sırasında yıkılırken bu kadar düşkünce değildi. Özel savaş rejimi tüm bunlardan daha düşkünce, insanları daha fazla kaybetmiştir. Zaten "faili meçhul cinayetler" de biraz bu anlama geliyor. Hiçbir rejim vurduğunu gizlemez. Açıklayıp açıklamaması o kadar önemli değil, ama ilan eder. "Ben vuruyorum" der, kalleşçe vurur. Kendi halkıyla bu kadar alay etmez. Halkı bütün yönleriyle aldatıyor, ama "ben doğrusunu yapıyorum" diye iddia ediyor. Dedim ya gerçekten özel bir sosyolojik araştırmaya ihtiyaç var. Hatta bu durumu değerlendirmek için yeni bir bilime bile ihtiyaç olabilir. Faşizm en temel kavramları yalan dolana çevirdi. Türk özel savaş rejimi bu özelliğiyle klasik faşizm demagojisini de geride bıraktı. Ama maymunlaşmaya benzer bir toplumsal dönüşüm tesbiti gerçekçi olabilir. Çok üzülüyorum ama başka da bir deyim bulamıyorum, böyle bir ilkelleşme söz konusu.

PKK çözümü Türkiyelileşmeye doğru ilerliyor

Bundan çıkış yolu dayattığımız devrimin hızlanmasına, derinleşmesine bağlı. Buna büyük insanlık savaşımı diyoruz. Hani insanlık değerlerinin büyük altüst oluşları yaşadığı dönemlerde dayatılan savaşlar vardır ya, ona benzer bir savaşımı da biz dayatmışız. Böylesi bir rejime karşı iddiası olanların tezlerinin çok güçlü, pratiklerinin de çok militanca olması gerekir, çözüm budur. Resmi ağızlar çok kaygılı, "ikinci bir PKK de Türkiye'de oluşursa ne olur?" diye. Ama biz yine de etkiliyoruz. Şu tartışılıyor aslında: PKK ne kadar Türkiyelileşebilir? Aklı başında olanlar bunun arayışı içinde. PKK'nin Türkiyelileşmesi bir olgu olarak üzerinde durulmaya değer. Ve hatta PKK'nin ne kadar ulusal kurtuluşçu olduğu, ne kadar Türkiye'nin demokratik seçeneği olduğu da tartışılmaya değer. Halen bu konuda netleşme sağlanmış değildir. Çünkü çoğumuzun PKK'ye girişi bir Türk gerçeği aslında. Büyük oranda Türk halk değer yargılarıyla mı desem? Ama en azından biçim olarak Türkçe ile bu işler yürütülüyor. Yani biraz da Türk işi gibi bir şey. Sadece bir Kürt işi olduğu söylenemez. Ama daha da derinliğine bakılırsa bu bir insani hareket aslında. Kürt-Türk hareketi olmaktan öteye, insanın kurtuluşuna cevap arayan bir hareket. Bunu bir Türk de alıp kullanabilir, bir Alman da alıp kullanabilir. Nitekim biz daha çok Kürdistan'ı temsil ettiğimiz için bu değerler sistemini Kürdistan için kullanıyoruz. Kürdistan topraklarını, insanlarını bu kurtuluş için daha uygun buluyoruz. Fakat ana hatlarıyla hemen hemen her ülkeye, her halk gerçeğine uygulanabilir. Bu Türkiye için daha yakıcı tabii. Zaten etkilememiz yoğundur. En yakından etkileyeceğimiz halk Türkiye halkıdır. PKK'nin hızla Türkiyelileşmesi de gözardı edilemez. Böyle bir gelişme hızlı da olabilir. Özellikle devrimci savaşı biraz daha tırmandırırsak, rejimin kurumlarındaki çözülme biraz daha hızlanırsa, bir bakarsın ki PKK tarzı bir Türkiye devrimcileşmesi, onun partileşmesi, savaşımı söz konusu oldu. Çözüm biraz da böyle gelişeceğe benziyor. Yani ya PKK tümüyle yenilir, ezilir o zaman karşı-devrimin çözümü olur. Ya da PKK savaşımını biraz daha tırmandırır, düzenin kurumlarını çözer ve böylece kendi çözümünü Türkiyelileştirir. Şimdi orta yol yok. Bir reformist yolun şu anda bütün laflamalara rağmen en ufacık bir seçenek oluşturmadığını günlük olarak herkes görüyor. İşte "demokratikleşme paketi", işte "ekonomik kurtuluş", işte "bilmem ne!.." Bunlar reform da sayılmaz, özel savaşın cilalarıdır. Bunlar bile hiçbir anlam ifade etmiyor.

Türkiyelileşme yöntem olarak nasıl gelişebilir? Bu grupla mı, o grupla mı? Siyasi mi, askeri mi? Gizli mi, açık mı? Bütün bunlar tartışılabilir tabii. Öncü grup, açık çalışma, gizli çalışma, gerilla faaliyeti, siyasal faaliyet... Her yöntem denenebilir. Hatta bizzat PKK Türkiye'ye müdahale de edebilir. Ediyor da zaten. Bunu daha da hızlandırabilir. PKK'nin Kürt çözümünde ilerlemesi için biraz Türk çözümünü de geliştirmesi gerekiyor. Zaten şu karşı-devrimci tırmanış bile çözüm için bir aşamadır. Karşı-devrimi çözülüşe götürmek için önce geliştirmek, olgunlaştırmak gerekir ki düşürebilesin. 12 Eylül'ü 13 Eylül'de hiçbir zaman yenemezsin. Ama şu geçen 14 yılın sonuna doğru bakın, yenilmeye doğru olgunlaşmıştır. Ve şu anda 12 Eylül'ün etkileri çok olgunlaşmış, kurumlara sinmiş; fakat çürüme belirtileri de o kadar yaygın ki, yumruğunu biraz daha sağlam vursan düşürebilirsin. Böyle bir gelişmeyi de görmemek mümkün değil.

Kesinlikle rejim birkaç yıl öncesi gibi değil, bir yıl öncesi gibi de değil, oldukça kapsamlı bir şekilde kurumsal çürümeyi yaşıyor. Ne kadar kurumsallaşmışsa, içselleşmişse o kadar da özden kopmuştur, sürekli çözülüş halindedir. Hiç kimse düzenden memnun değildir. Ne kadar destekçileri de olsa, başta iş adamları olmak üzere hepsi şikayetçidir. Siviller askerlerden, askerler sivillerden (ki bunlar birbirlerini en çok destekleyen kesimlerdir) şikayetçidir. Bu ne demektir? Bunalım var, içinde çözülme var ama yumruğumuz onu tümüyle düşürmeye şimdilik yetmiyor. Nasıl yeteceğini de çok yoğun bir biçimde işlemeye çalışıyoruz.

Aslında bir de bu yönüyle rejimi tartışmak gerekir. Rejimi bütün dayanaklarıyla besleyen kurum, kuruluş, kişiler kimlerdir; yine rejimi çürüten, zorlayan kimlerdir? Tartışmayı biraz bu yönüyle geliştirmek gerekir. Maalesef Türkiye kamuoyu bunu görmüyor. Özellikle sol kesimler çok teorik olduklarını iddia etmelerine rağmen, sol-sağ adına her türlü grup varlığını yansıtmasına rağmen bu soruları görme gücüne ulaşmış değiller. Bazı sözler söyleniyor arkası gelmiyor. Belli ki bu kargaşaya son vermek de gerçekleri biraz daha amansız dayatmaktan geçecek. Zaten ortaya çıkan siyasi gelişmeler ağır etkimiz altındadır. Kavramları, hatta bütün yaşamı bir anlamda biz şekillendiriyoruz. Nasıl ki, karşı-devrim bizim saflarımız üzerinde yansımada bulunuyorsa, gittikçe artan bir ivmeyle bizim devrimimiz de Türkiye üzerine, dolayısıyla onun sosyal, kültürel, siyasal, ekonomik hatta askeri yönleri üzerinde etkide bulunuyor. Onlar bu sefer bizi taklit etmeye başlıyor veya etkimiz altında bazı dönüşümlere uğruyorlar. Etkileme düzeyinin de böyle yüksek olduğu ortaya çıkıyor. Karşı-devrimci tarz etki altında ama bizim özlediğimiz veya ortaya çıkarmakla görevli olduğumuz devrimci tarzın bu etki altında ortaya çıkmamasıdır. Bu ne zaman ve hangi biçimler altında gelişir? Özellikle Türkiye emekçisi üzerindeki yansıması nedir? Emekçi şimdilik sadece bağırıp çağırıyor, bol bol "hükümet istifa" diyor. Güzel bir söz, "hükümet istifa!" Giderek bu hükümetin bütün dayanaklarının kurutulmasını isteyecek. Ama hani örgütü, hani önderliği, hani savaşım taktikleri! Bu konularda hiçbir şey söylemiyor emekçi. Çünkü kendilerine hiçbir şey öğretilmemiş, örgüt yok önlerinde. Sadece istek gelişiyor. "Hükümet yıkılsın; Doğru Yol'u da, Sosyal Demokrat Partisi de gitsin" diyor. Halk açısından içi boşaltılmış partiler oluyor bunlar. Ama yerine neyi koyacak, hangi önderlikle? Bu da tam bir kargaşa arzediyor.

Hiç şüphesiz bu dönemlere devrimci örgütleri dayatmak gerekir. Devrimci örgütlerin devrimci militanlarını ortaya çıkarmak gerekir. Bunun üzerinde de epey duruluyor. Diğer bir Türk seçeneğini, devrim seçeneğini ortaya çıkarmak, bu konuda örgütlenmelere yol açmak aslında yıllardan beri üzerinde durulan konular. Maalesef Türk kişiliği de Kürt kişiliği gibi derinden hastalıklı duruma getirilmiş. Bizimkilerde biraz kaba da olsa savaşçılık var. Onlarda ise kendini yaşama çok ileri düzeyde. Türk kişiliği ister emekçi olsun, ister burjuva olsun, 12 Eylül'ün bir bütün olarak daha darbelerini hissettirdiği, yaşattığı bir kişilik özelliğini ifade ediyor. Savaşçılık özelliğini oldukça yitirmiştir. 12 Mart dönemindeki isyancılık, 12 Eylül sonrası aşıldı. Günlük olarak tüketim toplumu kalıplarına göre yaşayan bir gençlik var. Şu anda gençliğin neye bayıldığı ortada. Avrupa müzik gruplarının korkunç bir taklidi var. Bir stadyumda 40 bin kişi kalkıyor, hiç dilini bilmediği, nasıl yaşadığını bilmediği bir rokçuyu, bilmem bir neciyi korkunç histerik durumlar içerisinde alkışlıyor, bayılıyor. Bu çok tuhaf, anlamadıkları kesin de bu kadar bayılmaları neyin nesi? "Maymunlaşma" dedim ya, bununla izah edilebilir. Avrupa kültüründe belki bir yeri vardır bu yaşamın, fakat Türkiye yaşamında bunun hangi yeri olacak?

Herhalde belli bir düzeyden sonra bıçak kemiğe dayanacak; biraz dayanmış gibi. Biz de savaşçı tarzı biraz daha artırırsak artık "istemiyiz"den de öteye "nasıl yıkalım" sorusuna da cevap vermek zorunda kalırlar. Uzun süre insanları böyle yaşatamazlar. Özel savaş artık kendisini uzun süre besleyemez. Ve ardından sanırım daha hızlı bir çözülüşe ve onu yıkacak gücün ortaya çıkmasına sıra gelir. Herhalde birileri çıkar cevap olmaya çalışır. Kaldı ki biz de gerekirse cevabı daha planlı oturtabiliriz. Bu konudaki katkımızı daha da artırabiliriz.

> ***"Ortada oynayanlar maymunlardır. Korkunç bir taklittir. Maymunda ciddi insani belirti göremezsiniz, maymun davranışlarının taklitçiliği çok açıktır. İnsanlık Türkiye'de bu hale getirilmiştir. Bu kadar yalan söyleyen, taklit yapan başka bir rejim var mı?"***

12 Eylül faşizmi topluma kadınlaştırmayı dayattı

Hiç şüphesiz her faşist rejim, daha da genel anlamda despotik rejim, diktatöriyel rejim halkları kadınlaştırma, kadın gibi yönetme özelliğine sahiptir. Hitler'in bizzat kendisi "Halk kadın gibidir" sözünü boşuna söylememiştir. Türkiye'deki M. Kemal eğilimine bakarsak halka uyguladığının bir kadınlaştırma olduğunu rahatlıkla görürüz. Kadınlaştırma derken neyi anlamalıyız? Boyun eğen, teslim olan, çaresiz olanı anlamalıyız. Nitekim halk bu duruma düşürülmüştür. Bu çok açıktır. Her iktidar türünün, özellikle de faşist rejimin kendi halkına uyguladığı budur. Türkiye'de de bu çok kapsamlı uygulanmıştır.

12 Eylül rejimi çok açıkça ve fazlasıyla bunu yaptı. Daha rejim kendini oturtur oturtmaz bizim savaşın etkisi altına girebilecek gençleri, kadını kullanarak düşürmek istedi. Geçen günlerde belirtiliyordu. 12 Eylül gelirgelmez yetmiş tane bayanı Suruç'a öğretmen diye gönderiyor. Biz de bu sorunla yakından uğraşıyoruz. Yerel kesimden kızlar bile korkunç yetiştirilmişler, korkunç bir cinsellik ve yaşam tarzı içine çekilmişler. Suruç gençliği başlangıçta bizim en çok dayandığımız bir gençlikti. Bu tip politikalar yüzünden çoğu heder oldu. Militanlar yetiştirip gönderdik, fakat bir de baktık ki giden militan yutuluyor. Adam olmaktan çıkarılıyor. 12 Eylül gelirgelmez, sayısız öğretmen kılıklı, hemşire kılıklı kadın gönderdi Kürdistan'a. Bir de yerelden yetiştirdi, sıradan bir köylü kızını düşürmede cinselliği çok kötü kullanmıştır.

Bundan da öteye bizim PKK hikayesinde kendi başıma getirilmek istenenleri de anlattım ben. Bırakın Suruç gençliğini, bana dayatılmak istenen kadın anlayışı vardı. Bu TC idi, MİT'ti. Daha 12 Eylül gelmeden önce şöyle bir teorileri vardı: Kürdü kullanmak için onu aile içinde boğacaksın, cumhuriyet kadını ile etkileyerek içinden çıkılmaz bir konuma getireceksin. İşte böyle daha başından felç olup gider. Daha ilk çıkışımızda ben on yıllık savaşımımla ancak başımı kaldırabildim. Bu tarihi gelişmenin sorumluluğunu tüm gücümle yürütüyorum ve halen benimle bu temelde savaşılıyor. Ben kendimi iyi tanırım; kadın konusunda, aile konusunda kurallara son derece dikkat eden, geleneklere dikkat eden en ölçülü insanım. Ama bana öyle bir yaklaşım dayatıldı ki, Kemal PİR yoldaşımız bile daha 1978'de, "Bunu hemen cezalandıralım, nasıl dayanıyorsun" diyordu. Fakat ben sabrettim, eğer tarihi iş yapmak istiyorsan, biraz da düşüneceksin, kadınla ne yapılmak isteniyor diye, kadın ne yapmak istiyor diye.

12 Eylül sonrasında baktım mesele daha da genel. Dolaylı etki altına alınmış kızlar var, erkekler var. Baktım en değerli militanlar bunalıma düşmüş, bu konuda tam bir enkaz durumuna gelmişler. Bir Avrupa'ya gitmek ve yaşamı biraz ayarlamak için "merkezi ele geçirelim, kongreyi ele geçirelim" diye hesaplar yapılmıştır. Semir'in gizli örgütlenmesi bunu yapmıştır. Biraz artistlik numaraları yaparak, "PKK 2. Kongresi'ni ele geçirir, merkezi kendimizden oluştururSak sizi Avrupa'ya götürürüz" diyerek kızları kendine bağlamıştır. Zaten "tek bir kişiyi Hakkari'ye yollayamayız" diyordu. Bu temelde Avrupa'da hiç çalışmadan en rahat yaşamı sunmuş bazılarına. Yani parti imkanlarıyla uğruna her şeyi bırakacak bir yaşam; istediğin kadar uyu, istediğin kadar yeiç, ama karşılığında da örgütü tasfiye et! Bir yandan bu ortaya çıktı, diğer yandan kadınların dörtte üçünü etki altına aldı. Çünkü hepsine rahat yaşam, hepsine 12 Eylül'ün dayattığı yaşamı vaat etmiştir. Sanıyorum bazı kızlar da dolaylı da olsa bu iş için eğitilmiş. Pazarcık kökenli, Dersim kökenli kızlar vardı böyle. Bunlar aslında devrime erken katılan kesimler oluyor. İyi niyetliler, aslında militan da olabilirlerdi, ama 12 Eylül koşullarından ve bazılarının da çarpık yaklaşımlarından ötürü tehlikeli bir yaşam alışkanlıkları oluşmuştur. Onun uğruna çılgınlaşıyorlar, her şeyi dayatıyorlar. Bir baktık ki, daha biz 12 Eylül'le direkt çarpışmadan içimizdeki uzantısı olan yaşam tarzıyla, kadın-erkek anlayışıyla kuşatılmışız.

Bir de zindandaki duruma bakalım. Orası çok daha çarpıcıdır. Tutsak altına aldığı insanları muazzam bastırmış ve her bakımdan güdülerin konuşturulacağı bir durum yaratmıştır. İşte cinsellik yoluyla, daha çok ekmek yoluyla bazı insanları Pavlov'un yöntemiyle şartlandırmıştır. En değerli kahraman yoldaşlar şehit düşerken, bazıları da onların mirası üzerine sahte önderlik olarak dikilmiştir. Böylece yurt dışında, dağda, zindanda 12 Eylül rejimi genelde yaşam tarzı, özelde de kadın-erkek ilişkileri ile bizi kuşatmaya çalışmıştır. Bir baktık ki, bu ortamda neredeyse nefes alamaz duruma getirilmişiz. Aslında yanımdaki kadına da, erkeğe de olağanüstü değer veriyorum. Her bakımdan yücelmeleri ve özgürleşmeleri için ne lazımsa onu yapıyorum.

Ama sonuçta dayatılan, adım adım beni böyle geri çekmek, güdülerde boğmak, duygularda boğmak, mimikleriyle, her türlü rezil alışkanlıklarıyla, kölemsi davranışlarıyla beni tahrik etmek oldu. Bunların kirli ajan olmaları şart değil. Her türlü feodal ve küçük-burjuva alışkanlıklarıyla bi-

raz tahrik edildiler ve sel gibi üzerimize geldiler. Bu kadın çözümlemelerine de 1987'de bu temelde başladım. Daha önce bu kadar düşünmüyordum. Parti içindeki diğer yoldaşlarımız geleneklerin etkisi altında bu işi götürmek istediler; tabii ben bunu normal görmedim. Bir de bana çok çarpıcı dayatıldığı için, benim yaşadığım gerçekliğin çok yoğun ve tasfiyeci yönü çok ağır olduğu için üzerinde düşünmek zorundaydım. Düşündük, kadın sorununun çok hassas olduğu ve bu temelde sorunu çok yönlü ele almak gerektiği sonucuna vardık. Bu noktada Amerikalının okey kültüründen tutalım Avrupa'nın emperyalizm adına ortaya çıkardığı kültüre kadar hepsini, onların TC versiyonunu değerlendirdik. Kemalizmin yarattığı kadını, yarattığı ilişkiyi, yarattığı duygusallığı ortaya koymaya çalıştık. Sonuçta düzeni anladık, kadını anladık ve bütün yönleriyle devrimci bakış açısı, devrimci yöntem, devrimci yaşam tarzı nasıl geliştirilebilir sorusuna çözüm olmaya ve parti içinde bunu geliştirmeye çalıştık.

Sokaklara düşürülen kadına özgür kadınla cevap verdik

Son zamanlarda her konuda devrimci yaklaşımın nasıl olması gerektiğini, özellikle "nasıl yaşamalı" sorusunu cevaplandırırken dile getirmeye çalışıyoruz. Bu sadece parti içinde çözüm geliştirmek için başvurulan bir çalışma değildir. Toplum üzerine, hatta insanlık üzerine emperyalizmin yaptığı dayatmayı, kadını kullanma tarzını, bu temelde doğan sorunları çözmek için devrimci bakış açımızı uygulama çalışmasıdır. Nitekim bilinen son kadın konferansında da bazı tartışma konularını önemle vurgulamak istediler. Çözüm için kadını nasıl güçlendirmek, nasıl bağımsız karar sahibi kılmak gerekir; başka türlü sömürünün önüne geçilmez, başka türlü çevre kirliliğinin önüne geçilmez, başka türlü dünyanın yıkımının önüne geçilmez dediler ki, bu doğrudur. Biz de bunu böyle tespit ettik. Uygulanması belki yüzyıl sürer, bu o kadar önemli değil, ama sorunun kaynağına indik, çözümü biraz radikalce ele aldık ve sonuçta 12 Eylül tarafından kimisi çok bilinçli, kimisi tam bir piyon gibi, kimisi afyonlanmış gibi, kimisi tam serseri gibi dayatılan ne kadar kadın ve erkek varsa hepsinin çözümlemesini yaptık. Yine bu temelde toplumu çok rahatlıkla çözümledik. Cinsellikten tutalım aşk yaklaşımımıza kadar her konuda özgür yaklaşımı, duyguların yeniden tanımını, insanlığın hizmetinde olacak ve sorunları çözüme götürecek, onun savaşla, devrim savaşıyla, yurtseverlikle, örgütlenmeyle, partiyle, normal yaşam tarzıyla bağlantısını kuracak bir çerçeveyi geliştirmeye özen gösterdik.

Tabii düzen de karşı hamleye girişti. Biz ne kadar köklü ele aldıysak o da köklü yüklendi. 12 Eylül faşizmi kadını çok kötü kullandı, kadına çok şey kaybettirdi. Hiçbir rejim 12 Eylül rejimi kadar kadını politik malzeme olarak kullanmadı. Kadın silahıyla kendini faşist temelde en çok geliştirmek isteyen rejim oldu. Yine kadın silahını kullanarak gençliği devrimden uzak tutmak, erkeğin ve kadının enerjisini karşı-devrimin hizmetinde kullanmak, bu faşist rejimin en temel yaklaşımıydı. Bizim devrimimize de tam bir ajan kadın yaklaşımını dayatarak, tarihte sıkça oynanan oyunu en kapsamlı ve en tehlikeli bir biçimde içimizde oynatmak istediler. Daha savaşımı ilerletmeden, içinden yozlaştırmaya ve boğuntuya getirerek safdışı bırakmaya çalıştılar. Şu anda aileyi içinden çıkılmaz duruma getiren ve kadını ajanlaştıran bir rejimdir.

Bu rejim kadını kendi kirli emelleri uğruna her biçimde kullanmaktan geri kalmamıştır. Elinde her türlü imkan var, para var, ucuz cinselliği yaşatma imkanı var. Bu nedenle epeyce etkili olabilmektedir. Bizim için durum tersinedir; biz cinselliği ucuz yaşatırsak, sanıyorum çok ağır yozlaşma yanıyla kendi kendimize tasfiyeciliği yaşatma tehlikesiyle karşı karşıya geleceğiz. Düzen ise neredeyse aileleri bile geneleve çevirmiştir. Cinsel güdüyü faşizmin böyle kullanması, o toplumu faşizme teslim etmektir. Duyguları sokaklara düşürmüş, korkunç bir cinsellik patlaması yaratmıştır. Türkiye'de görüldüğü biçimiyle en tüketen, temel kavram ve amaçlara hiç bağlanmayan bir toplum yaratmıştır. Halbuki temel toplumsal amaçlara, temel yurtseverliğe, temel insanlık gelişimine bağlanmış olan duyguların ve hatta cinselliğin bir anlamı olabilir. Bunlarınki ise bunun tam tersidir. Duygu geliştiriyorlar; tümüyle toplumsal amaçlardan uzaklaştıran ve hatta emperyalizme sonuna kadar bağlayan, sonuna kadar teslim olmaya götüren kadını ortaya çıkarıyorlar. Zaten duygu yaratıcıları da emperyalist kültür gruplarıdır. 12 Eylül'den sonra her yerde konserler düzenlenmesi, çeşitli grupların gençliği hoplatması var. Eskiden devrim bu gençliği ayağa kaldırıyordu, şimdi bu gruplar ayağa kaldırıyor. Çılgınca bir duygu fırtınası, soylu toplumsal amaçların ve devrimci heyecanın önüne geçmiştir. İkide bir "Kahrolsun PKK, kahrolsun bilmem ne" diye bağırıp duruyorlar. Bir sporda, bir dini vaazda ve bir de bu eğlence yerlerinde faşizm kendini böylece dile getirdi. Bunlar çok çarpıcı gelişmelerdir ve 12 Eylül faşizmine, emperyalizme bağımlılıktır.

12 Eylül faşizmine karşı bu alanda bizim de büyük bir yönelmemiz oldu. Biz buna karşı neyi geliştirmek istedik. Cinsel güdüyü, kadın-erkek ilişkisini, aile ilişkisini reddetmedik. Bunlar dini bağnazlıkla reddedilemez, o daha da yozlaşmaya götürür. Ama bunlar eski tarzla da, düzenin dayattığı biçimle de kabul edilemez. Bu da tam tasfiyeciliktir. Buna karşı özgürlük tarzı dedik, devrimci tarz dedik, bütünüyle devrimci amaçlar doğrultusunda emek ve örgütle bağlantılı olarak ele aldık; ısrarımız bu temeldeydi. Büyük kadın özgürlük hareketi, büyük kadın savaşımı belki de tarihte ilk defa böylesine radikal ve kapsamlı gelişti. Bilindiği üzere bu, kadın ordulaşmasına kadar bizi götürdü. Kürdistan'da gerçek duygu, gerçek aşk nasıl olabilir; aşkın doğru tanımı nasıl yapılabilir sorusunu özenle cevaplandırmamızı gerekli kıldı.

Mademki 12 Eylül faşizmi kadını bu kadar düşürerek kullanmak istedi, bizim de en doğal görevimiz kadını özgürleştirip yücelterek buna karşılık vermektir, dedik. Ve bunu yapmaya çalıştık. Bunun kesinlikle yurtseverlik savaşımından ayrı olmayacağını, Mem û Zin çözümlemesinde de çok açık olarak gösterdik. Ulusal demokratik bir uyanış sürecidir; bunu göz önüne getirmeyen bir duygu, bir aşk kesinlikle düzen bağlantılıdır, feodal bağlantılıdır ve bunlar da son derece tasfiyeci, tehlikeli ve düşürücüdür. Kadını kesinlikle düşürür, erkeği de savaşamaz duruma getirir. Ama duygu ve tutku gelişimi doğru tarzda ele alınıp savaşa ve yurtseverliğe bağlandı mı, yine örgütlenmeye dikkat etti mi yücedir ve yaratıcıdır. Biz de böyle duygu patlaması, böyle ruhun yücelmesi olmalı, dedik. Bazıları sırf cinsel tüketim, sırf ruhi tüketim için canavar kesiliyorlar ki, böylesine bir canavarlaşmaya karşı bütün yüreği halkında olan, halkını tümüyle yüreğine çekecek kadar büyük bir duyguya ulaşan ve bunu büyük vatan tutkusuna bağlayan, bütün yoldaşlarını en büyük sevgiye boğan, geneli sevebilen bir sevgi gelişimidir bu. Buna çok değer verdik. Devrimimizin bir de böyle edebi tanımlaması, ruhsal gelişmesi olacak, dedik. Ailede tüketilmiş Kürtlük, çok ucuz ve kaba bir cinsellik, vatandan, partiden ve hatta insanlığın temel özelliklerinden, fiziki güzellikten kopan ve tüketen bir ilişki artık çok düşürüyor ve bunu aşmak gerekiyor. Bu doğrultuda şimdiden çok önemli ve çarpıcı gelişmeler yaşanıyor.

Kadın özgürlüğü eskiyle kıyaslanmayacak bir biçimde gelişme durumundadır. Bunun savaşla bağlantısı çok açık. Eskiden ailesinden başka, kocasından başka hiçbir şey düşünemeyen kadın şimdi büyük bir vatan kahramanı, bir özgürlük meşalesidir. Bunlar açığa çıkarılmış tarihi gerçeklerdir. Bu yanan bir meşale haline gelmiş ve teslim olmamanın en militan tipleri olmuştur. Onlarca genç kızımız teslim olmamak için son kurşunu kendi bedeninde eritmiştir. Yüzlerce kadın şehidimiz var ve her biri birer kahramanlık abidesidir. Bunlar partimizin gerçekliğinde ifadesini bulmuştur. Yine binlerce kadın militan en özgür koşullarda ve kimseye bağlanmadan savaş yürütmektedir. Bunlar şafak vaktinda ortaya çıkan gelişmelerdir. Daha da üzerine gidilir ve bağlı kalınırsa, son derece özgür tip, özgür ilişki ve sağlıklı duygular, faşizmin dayatmalarına karşı kesinlikle zafer kazanabilir. Bu da bir savaş meselesidir. Bunu da açıklıkla vurgulayalım.

nımını veriyoruz. Sen yalancı değilsen, ikiyüzlü değilsen kendini yaşama ve savaşa bağla, o zaman en büyük kazanan sen olursun. Devrimci tanıma göre en büyük aşkın gereği olarak böyle savaşılır, böyle örgütlenilir, böyle duygular ve ilişkiler olur; sonuna kadar da olmalıdır. Biz aynı zamanda büyük sevgi devrimi yapalım, diyoruz. 12 Eylül faşizminin ve emperyalizmin muazzam medya aracını da kullanarak yürüttüğü saldırıya karşı biz de kendi içimizde büyük bir sevgi patlaması yaratalım, yoldaşlık bağlılığını, ülke bağlılığını, parti bağlılığını çok yönlü günlük ilişkilere, hatta özel ilişkilere, çocuklara, eş-dostlara yaklaşıma kadar yüceltelim. Yiğitsen buna gel. Özgürlük istiyorsan, şeref istiyorsan kendini bu davaya kat; bırak eski namussuzluğu, bırak bu aile düşkünlüğünü, bırak bu bireysel hır-gürü, bütünüyle doğru yola gel!

Bu söylediklerimiz son derece açık ve çarpıcıdır. Bu konuda yeni ve yaratıcı çalışmalar yapıyoruz diye düzen de karşımıza çılgın bir sarışın bayan çıkardı. Ortalığa binlerce düşürülmüş kadın saldı. Neredeyse bizi teslim almaya ve ruhumuzu boğmaya çalıştılar. Ben kendi adıma yenilgiyi kabul etmediğim gibi insanlık için de kabul etmedim, kadın için de kabul etmediğimi belirtebilirim. Kadına dayatılan bu alçaklığı kabul etmediğim için, gerçekten en değerli kadın yoldaşlarımıza dayatılan işkenceleri biliyorum. Onları böyle paramparça ettiklerini, cesetlerini bile çırılçıplak edip televizyonda sergileyecek kadar alçaldıklarını biliyorum. Tarihte başka hiçbir savaşta bu kadar çılgınlık yapılmamıştır. Bunlar özel savaşın, 12 Eylül'ün kadına reva gördüğü muamelelerdir.

"Herkes sözünün adamı olamaz, sözünün adamı olmak da büyük bir olaydır. Şu anda öfkemi dindiren tek şey bu aşağılık gidişata ve buna boyun eğmiş kişiliklere karşılık vermeyi başarmamdır. Biraz insanlığı kurtardık, yiğitliğe yol açtık, bu mutluluk veriyor. Böyle günlerde insan varsa yiğitliği onu biraz temsil edebilmeli. Başka türlü şan-şeref olmaz, başka türlü saygı-hürmet beklenemez."

İnsanlık için de, kadın için de yenilgiyi kabul etmiyoruz

Herkese, bütün kamuyona açıkça söylüyorum; bizim önderlik gerçeğimizi bir de bu yönüyle çok iyi anlamak gerekir. Bunun büyük bir yürek hareketi olduğunu söyleyebiliriz. Önderlik hareketinin sevda hareketi, aşk hareketi olduğunu söyleyebiliriz. Buradaki vatan bağlılığı çok iyi anlaşılmalı, insanlık bağları ve kadın özgürlüğü bağları çok iyi görülmelidir. Bir önderlik büyük sevmek zorundadır; bu çok iyi görülmelidir. Düşmanı kahretme yönü kadar, bir halkı kazanma yönü de çok iyi görülmelidir. Önderliği takip etmek isteyen militanlar, 12 Eylül faşizminin alternatifi olmak isteyen kişilikler, ancak kendilerini böyle yaratırlarsa bu söz konusu olabilir.

Bunun dışındaki yaklaşımlar, "böyle sorunum vardı, şöyle bunalım içine düştüm, şöyle bilmem kendimi kontrol edemedim" diyenler ikiyüzlüdürler, ahmaktırlar, gafildirler veya ajandırlar. Ben özenle şunu vurguluyorum: Böyle diyenler lütfen düzenin saflarına gitsinler. Biz ne yaptığımızı iyi biliyoruz. En büyük aşkın, en büyük duygunun, en büyük sevginin ve en özlü insani yaklaşımın sonuna kadar açık, içten ta-

12 Eylül'e karşı intikamımız büyük olacak

Buna karşı bizim intikamımız da kadın devrimciliğini ortaya çıkarmak olmuştur. Yapmamız gereken en doğru bir iştir bu. Daha müthişini de önümüzdeki süreçte geliştirebiliriz. Bu temelde kadın gücüne inanmak ve kadın çalışmalarına değer biçmek gerekir. Muazzam kölelik, muazzam bir devrimcilikle dönüşüme uğratılmalıdır. Yapılan henüz bunun başlangıcıdır. Bu kadar düşürülen toplum, düşürülen kadındır; bu kadar yüceltilmek istenen insan yüceltilen kadındır veya yüceltilen kadın yüceltilen insandır. Bu önemlidir, saygı da, sevgi de burada anlam bulur. Kadınlarımızın karartılmış dünyası ancak böyle aydınlatılabilir. Sabırlı, inatçı ve örgütlü çalışmalar bu konuda da büyük zaferi getirebilir. Bu anlamda da görevlerimize son derece dikkat ediyoruz. Duygu ve düşüncede yaratıcı olmaya, düşürücü olan ve zayıflatan ne varsa onu söküp atmaya, bir yürekle çok büyük bir güce ulaşmaya dikkat ediyoruz. Bu konuda son derece yaratıcı olmaya çalışıyoruz, tutkuyu, duyguyu büyük bir savaş bağlılığına, savaş tutkusuna dönüştürecek kadar kendimize güveniyoruz. PKK zaferi biraz da bu tip çözümleme ve militan gerçekleşmeyle devam ediyor.

Böyle tarihi gelişmelerin değerini her zamankinden daha iyi görmek gerekiyor. Bu konuda büyük eksiklikler var. Bunların giderilmesi halinde sanıldığından daha fazla zafere yatkın militan kişilik, zafere yatkın örgüt içi yaşam, zafere yatkın ordulaşma çalışması gerçekleşebilir. 12 Eylül'e karşı direniş şehitlerine bağlılık ancak böyle bir özgürlük çalışmasına sahip olmakla anlam bulabilir. Başka türlü anılara layık olunamaz. Böyle bir adıma sahip olmak gurur kaynağımızdır, güç kaynağımızdır. Kadınlarımız bu kadar şehidin kanıyla atılan ve büyük yaşam zorluklarına göğüs geren, kadının çabalarıyla oluşan bu adımı daha da pekiştireceklerdir. Bu adımın peşısıra daha ileri adımların da atılacağını ve bunların da kesin kurtuluşa götüreceğini biliyoruz. 12 Eylül faşizminin yaptıklarına karşı intikamımız çok büyük olacaktır. Yaptıklarını kendine nasıl ödettireceğimizi bu rejim iyi biliyor. Kadınlarımızın öfkesini de biliyor. İnanıyoruz ki, kadın gücü daha da gelişir. Biz kadın gücüne inandık. Attığımız adımları daha da kökleştirmeye, kadın özgürlük hareketini kendi özgünlüğü içerisinde örgütlemeye ve eylemini çok kapsamlı götürmeye kararlıyız. Artan çabalarımız her geçen gün bizi başarılara götürecektir. Gelecek, eskiye göre çok daha iyi bir yaşam olacaktır.

PKK, Türkiye'nin de temel demokrasi gücüdür

12 Eylül darbesi sonrasında PKK'nin yaptığı temel tespitler içerisinde en önemli bir iddia, "bu rejimin devrimle değişime uğratılmaksızın sürekli olacağı" öngörüsüydü. Çeşitli çevreler o zaman buna karşı çıkmışlardı, rejimin değişeceği, kendilerinin demokrasi dedikleri rejimin geleceği düşüncesini öne sürmüşlerdi. Şimdi o çevrelerin büyük çoğunluğu 12 Eylül'ün hala devam ettiğini söylüyor. Bir "demokrasi paketi"nin açılacağından söz edenler veya böyle bir beklenti içinde olanlar, bununla aslında demokrasinin olmadığını kabul etmiş oluyorlar. Bazı çevrelerse şimdi bu devleti "kontrgerilla cumhuriyeti" diye tanımlıyorlar. Yani 10 yıl sonra, 14 yıl sonra 12 Eylül rejiminin ortadan kalkması değil, çok geniş çevreler tarafından varlığının ve yaşadığının kabul edilmesi gibi bir durum söz konusudur. Bu da PKK'nin düşüncesinin, öngörüsünün doğrulanması oluyor.

Geçen gün Deniz Baykal bir söz söylemiş ve tekerleme olmuş; "Tansu Çiller ne kadar demokrat olacaksa ben de o kadar sarışın güzel bir kadın olacağım" demiş. Bu rejim için aynen söylenmesi gereken bir sözdür. Bu rejimin "terörle savaşımı" sonucunda ne kadar demokratikleşebileceği söyleniyorsa, Baykal'ın da o kadar sarışın güzel bir kadın olması gerekir. Eğer bu rejim demokrat olabilirse Deniz de öyle bir kadın olabilir. Aslında düzen kendi cevabını çok güzel veriyor. Kendi kendilerine çok soru soruyorlar; iyi de cevap veriyorlar. Yani iki olmazın kendilerini olur gibi göstermesi söz konusudur. Tümüyle toplumsal yasalara da, doğa yasalarına da ters düşen bir durumdur bu.

Ancak bu rejim yıkılarak demokrasinin geleceği açıktır. Düşünce özgürlüğünün ve demokratikleşmenin sağlanması şurada kalsın, insana bu kadar vahşice kıyan ve hatta özel savaşla normal savaş yasalarına bile uymayan bu rejim, savaş kurallarını uygulama noktasına çekilsin, biz ona da bir gelişme diyelim. Demokratikleşmeye geçmeden önce bu özel savaşı normal savaş yasalarına getirmek gerekiyor. Öyle tarihte eşi görülmemiş biçimlerden soyutlansın, biz yine de kabul ederiz. Normal bir savaşla da olsa karşılıklı olarak daha anlamlı çözümlere doğru gideriz. Bırak demokrasiye gelmesini, bu rejim buna dahi gelmiyor. Savaşın amacı imha etmektir; imha sonrası demokrasi olabilir mi? Bir halkın imhasını amaçlıyor, öyle fiziki imha da değil, kültürü ve bütün insanlık değerleriyle imha etmek istiyor. Yok edilen halka demokrasi olur mu? Demokrasinin kuvvetleri yok edilerek demokrasi getirilebilir mi? Bu Türk halkı için de geçerlidir. Türk halkına şu anda dayatılan değişik bir özel savaştır. Peki bu özel savaş Türk halkına demokrasi mi getirecek? Hayır, onu soyup soğana çeviriyor. En ufak bir siyasi özgürlük ifadesi yoktur. Şimdi bu hale getirdikten sonra Türk halkına gelecek olan demokrasi midir? Hayır, burada inkar var, yok etme var.

Şimdi sahte bir tarzda sanki bütün gelişmelerin önünde engel PKK'ymış gibi gösteriliyor. Halbuki PKK sadece Kürt halkı için değil, bugün Türkiye'nin de en temel demokrasi gücüdür. Eğer PKK direnişi olmasaydı, Türkiye'de öyle bir faşist askeri bir rejim oturtulacaktı ki, hiç kimse bu rejimin özelliklerini, nemenem bir rejim olduğunu, nasıl bir rejim altında yaşadığını dahi bilemeyecekti. İkibin yıllarına böyle bir rejim dayatılacaktı. 12 Eylül darbesi koyu bir faşist rejim olarak ikibinli yıllarda egemenlik sürdürmeyi planlayan bir darbeydi. Eğer bugün Türkiye'de demokratik gelişmeden, bazı demokratik haklardan, demokrasi seçeneğinden söz ediliyorsa, bunu yaratan tek güç PKK savaşımıdır. Özel savaşa karşı verilen kutsal bir direnişle bu gelişmelere yol açılmış, özel savaş dişe diş bir mücadeleyle geriletilerek mevcut ortamın, halklarımız için nefes almanın yolu açılmıştır. Aynı durum geçerliliğini daha da güçlü bir biçimde sürdürüyor.

PKK ezilirse, sonuç Hitler'in "bin yıllık ülkü"sü olur

PKK'yi ortadan kaldırmak eşittir Kürt halkını ortadan kaldırmak ve yine eşittir Türkiye'deki demokratik seçeneği ortadan kaldırmaktır. Bu durumda iktidara kim gelir? Dört dörtlük olarak Türkeş mi gelir? Zaten şu anda hazırlanıyor, onların demokrasi dediği şeye bugün en çok Türkeş sahip çıkıyor. Yani o, sözümona 12 Eylül rejimi sonrasının en ideal adayı oluyor. Ecevit kendisine nasyonal sosyalist adını taktı. Türkeş de zaten aynısıydı. Şimdi bunlara, "yükselen değerler" diyorlar. Yükselen değerler faşist değerler oluyor. Evet, PKK'nin ezilmesi sonrası, Türkeş ne kadar demokratsa, Türkiye de o kadar demokratik olur. Ecevit ne kadar demokratsa, Türkiye de o kadar demokratik olur. Bu kesinlikle faşizmdir. Yani üst düzeyde kurumsallaşmış ve süreklilik kazandırılmış bir faşizm olacak. Yenilmiş insanlık üzerinde, bitirilmiş halklar gerçeği üzerinde belki de Hitler'in "bin yıllık ülküm" dediği kuruma ulaşılmış olacaktır. Yani bin yıllık karanlık düzenin kurumlaşmasıdır bu. Tabii dilediklerı gibi gelişirse, karşı-devrimci faşist savaşım kazanmış, bütün direnme noktaları yerle bir edilmiş ve geriye sonuna kadar kendilerine göre "mutluluk çağı", "bin yıllık ülkü"nün gerçekleşmesi sağlanmış olacaktır.

PKK'nin ezilmesi sonrasında gelişecek olan kesinlikle budur. Bu konuda hiç kimse hayale kapılmasın. Yalnız Kürt halk gerçeği açısından değil, Türk halkı da dahil olmak üzere, bütün azınlıklar açısından durum budur. Yani bu karşı-devrimci savaş tam başarıya ulaşırsa onların planladıkları Hitler'in bin yıl planlamasından farklı bir durum değildir. İspanya'nın Frankosu gibi 50 yıl süren böyle bazı rejimler vardır, ona benzer bir rejim planlaması olur. Bunun gerçekleşip gerçekleşmemesi ayrı bir meseledir, fakat PKK sonrası için düşündükleri model böyle bir modeldir. Ecevit ile Türkeş'in de "yükselen değerler" olarak sunulması ve hazırlanması bu temeldedir. Bunlar özel savaş ekibi içindedirler. Önceleri bazıları kullanıldı; bu ara yerdekiler biraz daha kullanılacaktır. Nitekim mevcut hükümet ve yine muhalefetteki partiler de kullanıldılar. Zaten hepsi de özel savaşın ayarlamasıydı. Şimdi bunları üst düzeyde kullanmayı düşünüyorlar. Başarıp başaramayacakları savaşımın sonuçlarına bağlıdır. Çözülüş ve kaybediş de mümkündür. Eğer biz savaşı geliştirmez ve stratejik bir yenilgi alırsak, o zaman gelişecek olan belki de onlarca yıl sürebilecek dörtbaşı mamur karanlık bir faşist rejimdir. Kürdistan halkı için de, Türkiye halkı için de, hatta bölgesel etkileri açısından da durum böyledir.

Zaten eski sloganlarıdır: "Bu ülkeye komünizm gerekliyse onu da biz getiririz." "Bir Kürt halkı gerekliyse, o Kürt halkını da biz getiririz." "Demokrasi gerekiyorsa onu da biz getiririz." Bunlar faşist sloganlardır. Halbuki demokrasi bir halkın eylemidir, yaşam tarzıdır. Demokrasi bir yerden gelmez. Bir yerde kararlaştırılıp oturtulmaz. Bir Kürt halkı getirilmez, tarihte var olanın özgürleşmesi gerekir. Tabii faşist mantığa göre istenilen bir Kürt halkını da getirirler, istenilen bir demokrasiyi de getirirler? Nereden? Cehennemden, karanlık evrenlerden alıp getirecekler. Faşizmdir bu, başka bir anlama asla gelmez. Sadece demokrasi anlamına gelmemesi değil, herhangi bir burjuva diktatörlük biçimine de benzemez. Planlanan ve gerçekleştirilmek istenen Hitler'i bile geride bırakan bir faşist düzenlemedir.

PKK Türkiye'ye gerekirse devrim ordusunu yürütür

Bir diyalektik yasadır, çelişik yanlar birbirini besleyerek çözüme giderler. Bu anlamda devrim ile karşı-devrim çelişkisi, PKK ile 12 Eylül çelişkisi birbirini etkiliyor ve besliyor. Eğer PKK direnişi gelişmeseydi, o zaman 12 Eylül tarafı egemen yan olurdu ve onlarca yılı alacak dörtbaşı mamur bir faşist diktatörlük olarak kendini yürütüp giderdi. Eğer böyle olmadıysa, biliyoruz ki bu direnişin yenilmemesinden ve giderek boyut kazanmasından ötürüdür.

Türkiye'de çelişkinin bir ucunu temsil eden halk güçleri çok zayıf oldukları için, fazla direnme ve dolayısıyla çelişkiyi halk lehine olgunlaştırma düzeyinde olmadıkları için kolay yenildiler. Kolay yenildikleri için de işte 12 Mart'ta askerler kendilerini tekrar hızla perde gerisine çektiler. Aslında da darbe vurdukları içindi bu, aşıldıkları için değil. 12 Eylül de buna benzer bir yönelimle aslında birçok sol gücü yendi ve PKK'yi de yendiğini sanıyordu. Ama bizim değişik bir biçimde çelişkiyi derinleştirmemiz, halk çelişkisini, Kürdistan çelişkisini giderek savaş düzeyine çıkarmamız 12 Eylül'ün başat yönünü giderek başaramama, kendi içinde olgunlaşsa bile yaşlanmayla birlikte çürüme, eski ilk günkü ruh kadar artık vuramama ve yere serememe, giderek tökezleme, duraklama ve aşınmaya uğrama haline getirdi.

Aslında yaşanan biraz budur ve bu tamamen PKK savaşımının gelişmesinden ötürüdür. Çelişki giderek açığa çıkıyor. Açığa çıkarılan, genelde Türk egemen tarihinin çelişkisi, özelde cumhuriyetin çelişkisidir. Daha da somut olarak 12 Eylül faşizminin bütünüyle toplum için ne anlama geldiğini, bütün kurum ve kuruluşlarıyla, kuralları ve yaşam tarzıyla kendini açığa çıkartma durumunda bırakılmasıdır.

Aslında belki de önceden bu kadar açıklık istenmezdi veya içeriğinin böyle gelişeceği tahmin edilmezdi. Fakat kuvvetler karşı karşıya çarpıştıkça o onu besler, o onu tırmandırır, kimin içinde ne varsa açığa çıkar. Bizim içeriğimizde ne vardı? Bir halk vardı, bir devrimci kesim vardı. Onları oldukça olgun ele aldık. İşte PKK içinde yürüttüğümüz savaş, gerilla içinde yürüttüğümüz savaş, kişilik savaşı neyi ortaya çıkardı? Güçlü parti, güçlü ordulaşma, güçlü militanı ortaya çıkardı. Bu da savaşı geliştirdi. Düzen de kendini açığa çıkardı. O da kurum ve kuruluşlarını örgütledi, kendi militanlaşmasını sağladı, ordusunu savaş alanına çekti, oldukça da savaştı ama onun kapasitesi bu kadardı. Bu kapasiteyi sonuna kadar kullandı, neredeyse şimdi yedeklerini bile tüketmiş durumdadır. Böyle bir gelişmeyle karşı karşıya kaldı.

Sonuç nereye gidiyor? Birinin diğerini alt etmesine doğru gidiyor. Uzlaşma olabilir mi? Aslında biz buna da ortamı çok açık tuttuk. Siyasi çözüm, ateşkes ağzımızdan düşürmediğimiz sözcükler oluyor ama gelmiyorlar. Niçin? Kendi aleyhlerine sonuçlanacağı için. Şu anda başat olan, çelişkinin lehinde çözüme gideceği güç PKK'dir. Bu onlar için çözülüş oluyor, kaybetme oluyor. Onun için sonuna kadar savaşıyorlar ve savaşı tek yol olarak amansız bir biçimde dayatıyorlar. Generallerin haline bakın, en basit bir siyasi adım atsalar, neredeyse sonları gelecekmiş gibi davranıyorlar. Özellikle savaşla bağlantılı olanlar, savaşta çıkarı olanlar, savaştan esas sorumlu olanlar en gerici kesim olarak toplumun nefretini kazanmaya doğru gidiyorlar. Bu savaşın belli başlı sorumluları bir avuçtur aslında. Açığa çıkartıyoruz. Çözüme gelmezler, uzlaşma biçiminde bazı adımlar atmaya cesaret etmezler. Ortak görüşte de bir araya gelmezler. Özal'ı bile düşürdüler. Özal biraz da ABD'ye dayanarak ufak bir sistem içi çözüm düşündü. Kemalizm çok dar, gerici ve faşist olduğu için fırsat vermedi. Şu anda sözümona sosyal demokrat bir dışişleri bakanı var. Türkeş'in bile kullanmadığı sağcılık yöntemlerini piyasaya sürmekle meşgul.

Demek ki kemalizm artık tıkanmıştır, çözüm üretemez bir durumdadır. Bütün uzlaşıcı çabalara açıklık kazandırmamıza rağmen görmezlikten geliyorlar. Belli ki bu tarz savaşım devam edecek. Alabildiğine kendi içinde zorlanma var. Fakat halen tuttuğu mevzileri de öyle bırakmak niyetinde değil. Toplumun etkilenmesini daha da körükleyerek ayakta kalmaya çalışacaklar. Ama toplumun da artık bu zıvanadan çıkmışlığa sonuna kadar prim vereceği düşünülemez. Taktikleri akıllıca geliştirmek gerekecek. Biraz daha başat olduk mu, bu rejim aşılır. Yerine ne gelir? Muhtemelen demokrasi mi desek? Sorunun siyasi temelde çözümü, barışçıl yöntemler diye tabir ettiğimiz taktiklerle Kürt gerçeğine varlık tanıma, resmiyet tanıma, onunla ortak yaşamayı düşünme sırası gelir. İlişkilerin düzenlenmesi ve buna sahip çıkacak bazı örgütler oluşur. Bunun adına demokratik çözüm de denilebilir. Barışçıl, siyasal ne ad verirsen ver, hepsinin anlamı birdir.

Biz baştan beri buna açık olduğumuzu, dar milliyetçi bir çözüme değil, enternasyonalist bir çözüme (zaten varlık nedenimiz de o) açık olduğumuzu söylüyorduk. Kaldı ki bu bölgesel çapta bir yaklaşımdır. Muhtemelen böylesi bir seçenek çözülüş sonrası veya daha şimdiden kendisini gittikçe hissettirebilir. Mesele bunun biraz daha sancısız, fazla acı çekmeden, kan dökmeden gerçekleşmesidir.

Çözümsüzlük Türkiye halkı için de söz konusudur. Onun kendini biraz çözüme doğru zorlaması gerekir. Bu çürüme uzun süre devam etmez. Bu özel savaş seçeneği böyle desteklenip arkasından koşulamaz. Bunda halkların hiçbir çıkarı yoktur. Bu çok iyi görülüyor, daha da görülecek, giderek siyasal bir ifadeye kavuşacaktır.

İşte bu da başka türlü bir aşılmadır. Faşist tarzda kurumlaşarak PKK'nin yenilmesi biçiminde değil, PKK'nin demokratik, eşit ve özgür koşullardaki çözümüne karşılık Türkiye tarafından da demokratik bir seçeneğin oluşturulmasıdır. Bu da düşünülüyor. Bu konuda biraz mücadele var, biraz daha gelişebilir. Türkiye'de demokratik seçeneğin fazla güçlenmemesi halinde, PKK daha fazla gelişerek devrim ordusunu Türkiye'ye de yürütür. O zaman devrim ihracı demeyelim ama daha da radikal, köklü bir devrimci yöntem, devrimci-demokratik veya devrimci otoriter bir yönetimin gelişmesi söz konusudur. Buna da radikal devrimci seçenek diyebiliriz. Aslında yöntem farkı var, her ikisinin de devrimci anlamı var ama biri otoriter yanı ağır basan, diğeri demokratik yanı ağır basan bir niteliktedir. Bu tip gelişmeler de giderek kendini devrime sokabilir.

Sürecek

"Güzel ülkemize bin can kurban olsun"

Adı, soyadı: **Şehmus ŞAHİN**
Kod adı: **Harun**
Doğum yeri ve tarihi: **İdil-Kivex köyü, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **1990**
Şahadet tarihi ve yeri: **Mart 1992, İdil-Kerboran arası**

Sömürgeci-faşist TC'nin Kürdistan'ı sömürme politikaları halkımıza dünyada eşine ender rastlanan acılar çektirmiştir. Türlü yollarla varlığını korumaya çalışan TC, bugün bu politikalarını hiçbir sınır tanımadan uygulamaktadır. Bu yollardan biri de toplumumuzu, halkımızı atomlarına kadar bölmek, birbirine karşı düşman haline getirmektir.

Bu politika ülkemiz üzerinde hayli etkili olmuştur. Çünkü halkımız dini açıdan olsun, toplumsal şekillenişi açısından olsun birbirinden farklı, ama birbirini bütünleyen kesimlerden oluşmaktadır. Sömürgecilik bu birlikteliği çeşitli oyunlarla bölmüş, her kesimi güçsüz düşürmüş, dünyanın bir ucuna savurmuş ve bu şekilde sömürüsüne devam etmiştir. Bu durum halkımızın gerçek düşmanı görmesi önünde bir engel rolünü oynamıştır.

Kürtlüğü, onun değerlerini korumasını bilen halkımızın Yezidi kesimi bu politikalardan en çok zarar gören, ezilen halk kesimlerimizdendir. TC, Yezidi, Sunni, Alevi kesimlerimizi birbirine düşman etmiş, içiçe olan köylerimizde kanlı çatışmalara, ölümlere sebep olmuştur. Diğer kesimler gibi Yezidiler de ülkeyi boşaltma politikası sonucu dünyanın birçok yerine savrulmuşlar, ülkelerinden, geçmişlerinden, geleceklerinden kopmuşlardır. Bugüne dek Kürtlük özelliklerini korumayı bilen Yezidiler özellikle Avrupa'da erimekle yüz yüze kalmışlardır. Yüzlerce yıldır süren bu kanlı oyun, bugün PKK öncülüğündeki özgürlük mücadelesinde verilen binlerce ağır bedel sayesinde bozulmuştur.

PKK, Kürt halkının tüm kesimlerini tek yürek, tek beyin haline getirmeyi başarmıştır. Halkımızın, kendine sıktığı kurşunu düşmana sıkmasını sağlamıştır. Bugün Kürdistan dağlarında özgür Kürdistan'ı yaratma mücadelesine kanlarını, alın terlerini, umutlarını, sevinçlerini, acılarını, öfkelerini birbirine kenetleyen, PKK yoldaşlığının yüceliğini tadan onbinlerce Yezidi, Sunni, Alevi gencimiz var. Hepsi yaratılan yeni yaşamın temsilcileri. Açlığı bir kuru ekmekle, sevinci düşmana vurulan darbelerle paylaşan onbinlerce gerilla...

Kutsal topraklara kanlarıyla can veren yoldaşlarımız arasına **Harun (Şehmus ŞAHİN)** yoldaş da girdi.

Harun yoldaş, 1972 yılında İdil'e bağlı Kivex köyünde yurtsever ve yoksul olan bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geldi. İlkokulu köyünde, ortaokul ve liseyi de Midyat'ta okudu. Çocukluğundan itibaren TC'nin yarattığı çelişkiler yüzünden yaşanan Yezidi-Müslüman çatışmalarına tanık oldu. Yezidi oluşu sonucu okulda hor görülür. Köyde ailesi pekçok hakarete maruz kalır. Tüm bunlar Harun yoldaşı etkiler. Yaşanılanlara anlam vermeye çalışıyor, ama temelde neyin yattığını anlayamıyordu. Olgun tavırlarıyla Harun yoldaş çevresinde tüm yaşanılanlara rağmen saygı uyandırıyordu. Derslerinde de oldukça başarılıydı. Üniversite sınavlarını kazanmasına rağmen Harun yoldaş okumaya devam etmez.

Bu yıllarda Kürdistan'da 15 Ağustos 1984 Atılımı'yla önemli mesafeler kateden ulusal kurtuluş mücadelesi Harun yoldaşı da etkiliyordu. Gelişen olayları izliyor, daha çok şey öğrenmeye çalışıyordu. PKK gerillalarının düşmana vurduğu her darbe birçok şeyi görmesi önündeki perdeleri tek tek yırtıyordu.

Harun yoldaş, 1988 yılında ailesinin dayatmaları üzerine Almanya'ya gider. Avrupa O'na çok uzaktır. Bir türlü alışamaz, alışmak da istememektedir. Kürdistan'ı yaşamayı sürdürür. Ülkede oluşan birçok güzel duygunun, düşüncenin körelmesine, yok olmasına izin vermez.Ülkeyle bağlantılarını asla koparmaz. Devamlı yeni gelişen olayları öğrenmeye çalışır, takip eder. Özellikle ulusal kurtuluş mücadelesi O'nu daha çok ilgilendirmektedir. Almanya'da mücadeleyle bağlarını güçlendirir ve çeşitli faaliyetlere katılır. 1990 yılında cephe faaliyetlerine başlar. Kendini siyasi olarak güçlendirmeye çalışır. Kısa bir süre sonra Bielefeld YCK Bölge Sekreterliği görevini yürütmeye başlar.

Her yönüyle çalışmalara kendini verir, boş vakit harcamamaya özen gösterir.

1990 yılında merkezi eğitime katılır. Eğitim sonunda partinin militan kişiliğini yakalamada önemli adımlar atar ve yeni görevlere yönelir. Harun yoldaşın ailesi engel olmaya çalışsa da, O buna karşı durur ve kendini devrime tamamen adar. Harun yoldaş partiye katılmadan önce işçi olarak çalışmaktadır. O, parayla, bireysel kurtuluşla yaşamın gerçek olmadığını, gerçek kurtuluşun toplumla kazanılabileceğini hep söyler.

Harun yoldaş, 1991 yılında ailesine hitaben doldurduğu ses bantında mücadeleye katılmanın önemini şöyle vurgular: "Kendim gönüllü olarak karar vermişim. Tek isteğim ailemin de devrime layık olması. Kürdistan'ın meselesi hepimizin meselesidir. En doğru ve en güzel yolu seçtim. Avrupa sahası bize yar olmayacak. Çocukların Avrupa'daki yoz kültürle eriyip yok olmamaları için ülkemizi özgürleştirmek lazım. Bu temelde yarının özgür bir vatanı ve çocukları için tüm gençleri parti saflarına davet ediyoruz." Ailesine de şunları söyler: "Ben ülkem için savaşmaya karar verdim. Eğer siz beni seviyorsanız takip edeceksiniz. Önce şunu düşünün: Oğlumuz PKK'ye layık olur mu, başarır mı, şehitlik mertebesine ulaşır mı? Üç silahımız var: PKK, ERNK, ARGK. Bu silahlara layık olalım. Kürdistan'ın bedeli zordur. Çünkü bedeli kandır. Tek isteğim bu zoru aşmaktır. Ülkemiz o kadar güzel ki, bin can kurban olsun."

Harun yoldaşın en büyük istemi, parti okulu Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gidip askeri ve siyasi eğitimini tamamlayarak, o güzelim dağlara kavuşmak ve bin yılın intikam yeminini yerine getirmektir. İstemi gerçekleşir. Akademi'ye yönelirken kendini oldukça özgür hissetmektedir.

Akademi'de kaldığı müddetçe yoldaşlarına, görevlerine olan bağlılığıyla canlı, atik ve fedakarlığıyla güven verir. Tüm raporlarında ülke pratiğine gitme istemini belirtir. 15 Ağustos 1991 tarihinde Büyük Atılım'ın 7. yıl kutlamaları ardından bir grup yoldaşıyla beraber ülkeye yönelir.

Harun yoldaşın görev sahası olarak İdil, Kerboran, Cehennem Deresi belirlenir. Bu bölgeler üzerinde planlamalar yaparak yoğunlaşırlar. Harun yoldaş manga komutanı olarak bu alana yönelir. İdil ve Kerboran'da alan sorumluluğunu yürütür. Alana yabancı olmadığından kısa sürede coğrafyayı öğrenir. Bu dönemde İdil ve çevresinde düşmanın bir ayağını oluşturan hizbikontra varlığını hissettirmeye başlar. Harun yoldaş ve grubundaki diğer yoldaşlar bu unsurlara karşı başarılı yönelimlerde bulunarak darbelerler. Yayılmalarına engel olurlar. Harun yoldaş uyguladığı parti çizgisi ve partiden aldığı kişiliğiyle bölge halkı arasında çok sevilir ve sayılır. Yoğun bir milis ağını oluşturma çalışmaları başarıyla yürütülür. Bölgenin en ufak sorunuyla dahi hiç bıkmadan, büyük bir sabır ve çözüm gücü olarak ilgilenir.

1992 Newroz'una yaklaşılırken, Harun yoldaş kitle faaliyetlerine ağırlık verip, köylerde gençlere, kadınlara, çocuklara eğitimler vermeye başlar. Harun yoldaş 1992 kışı eğitim süreci için de parti tarafından bir grup arkadaşa eğitim vermekle görevlendirilir. Eğitim sırasında saflara sızdırılan bir kontra tarafından Cesur yoldaşla birlikte şehit edilir. Harun ve Cesur yoldaşlar önce Cehennem Deresi'ne gömülürler. Daha sonra parti talimatıyla, 1993 yılında, çok sayıda yurtseverin katıldığı görkemli bir törenle Hespist (Sulak) Şehitliği'ne gömülürler.

Harun yoldaş, Yezidi olan Kürtleri özgürlük mücadelesine ve Kürdistan'a bağlayan bir köprü olmuştur. O ve binlerce şehidimize bağlılık sözümüz ulusal birliğimizi güçlendirmekle, mücadelemizi zaferle taçlandırmakla mümkündür.

Mücadelesi mücadelemizdir.

Suruç'tan Nurhak'lara uzanan iki yiğit genç

Yaz, sıcaklığını her yönüyle hissettiriyordu. Toprak kızgın ve kızıl. Her an patlayacak barut gibi ateşin çakılmasını bekliyordu. Kavuran güneş, hükümdarlığını sezdirircesine yükseğe çıkıyor ve orada adeta mesken kurmuş, inmek nedir bilmiyordu. Durdukça duruyor; zaman durmuş, hareketlilik durmuş, hiçbir canlı yaşamıyor, varlığını tek o koruyormuş izlenimini vermek istiyordu sanki. Toprak sıcaktan kızıllaştığı gibi, birçok yeri yarılıyor, paramparça oluyordu. Güneşe "benden ne istiyorsun" dercesine bakarken kinli, öfkeli bakışlarını kamufle etme gereğini bile duymadan yarıklarını daha da açıyor, çoraklık izlenimini vermeye çalışıyordu.

Güneşin bu sıcaklığı, toprağın onca yarıkları hiç şüphesiz yaşamın sadece bir parçası oluyordu. Su, hava, doğa, hayvan, insan... Yaşam dediğin bunların ilişkilenimi... Belki güneş yaz mevsiminde sıcaklığıyla kendisini daha da hissettirmek istiyor, belki toprak yarıklarıyla bir şeyler dile getirme isteminde. Belki doğanın, yaşamın kanunları onlara bu eylemliliği zorunlu yaptırıyor. Orası bilinmez.

Haziran'ın başları, 1992'nin en sıcak günleri yaşanıyordu. Mahir ve Ekrem yoldaşlar bir grup arkadaşıyla, özgürlüğün ve başkaldırının sembolü, görkemliliğin gizi, sevdaların buluşup hayat bulduğu yüksek ve yüce dağlara gelmişlerdi. Suruçlu iki genç arkadaş ovada büyüdükleri için başlangıçta dağı izlemekle yetinmek zorunda kaldılar. Zaten geçmişte de dağlara uzaktan bakarak sevdalanmışlardı. Dağın gizini, gizemini çözmeye çalıştılar. İzledikçe sarıldılar, sevdiler, dağın bir parçası oldular. Dağın yıkılmazlığını, görkemliliğini, sarplığını gördükçe sertleştiler ve düşmana karşı olan kinlerine kin katarak intikam alma planlarını yaptılar.

Özgürlük platformuna Pazarcık'ın kırsal alanında katılıyorlardı. Dört-beş günlük bir yürüyüş ardından Güneybatı dağlarının merkezi olan Engizekler'e ulaşıyorlardı. Görkemli, verimli, adeta küçük bir cennet olan Engizekler'e Onlar da vurulurlar. Hele Berit'in o dik başını, kırmızımsı taşlarını görüp de vurulmamak zor. Nurhak! Geniş gövdesi, bulutlara ulaşan başı ile dağların anası olduğunu hiç tartışmaya bile gerek duymadan gösterirken, yanıbaşındaki Engizekler'i korumayı da ihmal etmiyor.

Mahir ve Ekrem yoldaşlar işte bu görkemli alanda eğitimlerini bitirirler. Bir taraftan partiyi tanımaya çalışırken, diğer taraftan da dağların ulaşılmazlığında, erişilmezliğinde yaşayarak anlamaya çalışırlar mücadeleyi. Eğitim sonrası Mahir yoldaş Adıyaman'a yönelirken, Ekrem yoldaş da Fırat Havzası ve Engizekler'de çalışmalara katılır.

İki genç delikanlı, iki yiğit cengaver. Aynı uyumluluk, sadelik ve olgunluk içinde; ikisi de çalışkan, sevilen, sayılan kahraman.

Mahir (Abdülrezzak CEYLAN) yoldaş, Antep'te en ağır işlerde çalışarak hem aileyi geçindirir, hem de kardeşlerini okutmayı hedefler. Çevresinde olgunluğuyla, sadeliğiyle ve dürüstlüğüyle bilinen Mahir yoldaş, hep bir gün dağa çıkmayı hayal eder. Bunun özlemini yaşar. Çalıştığı ağır koşullarda horlanmayı, ezilmeyi yaşarken intikamı büyüktür. Mücadelenin sesi her tarafta kurtuluşu haykırırken, bu toplumsal cendereden kurtuluşun çağrıda bir ses olmakla mümkün olabileceğini anlar. Onun için artık hedef, vatanın kurtulmasıdır, özgürleşmesidir. Çok iyi bilince çıkarılmıştır ki, ülke kurtuluşa ulaşmadan ne aileyi kurtarmak mümkün, ne de insanlığı. Bu nedenler Mahir yoldaşı kutsal dağlara yolcu eder. Dağlara hemen alışır. Hele Nurhak ve Engizekler'e vurulurcasına bağlanır. Tutku düzeyinde sarılır. Kısa bir zamanda gerilla formasyonuna ulaşır. Adeta dağ için biçilmiş kaftan olur. Mahir yoldaş, Adıyaman kırsal alanından Çiyayê Sıpi'ye yönelirken takımının gözdesidir. Duyarlıdır, ataktır, olgundur. Her yönüyle gelişme emareleri gösteren biri durumundadır. 1993 kışını Adıyaman'da geçirir, baharla birlikte Engizeklere, oradan da yoldaşı **Sabri (Şıxo DİRLİK)** ile birlikte Nurhaklara çıkar.

Ekrem (Mevlüt ÖZKAN) yoldaş da Antep'te en ağır işlerde çalışarak yaşamını sürdürür. Emeği, emekçiliği erken yaşta tanıdığı için onlara saygılıdır. İnsanın ezilmesini gördüğü için hem insanı sever, hem de ona uygulanan onca haksızlığa karşı durur. Bunun için çevrede sevilen ve sayılan biri durumundadır. Dağa çıkmadan önce uzun süre Antep'te partili arkadaşlara her türlü desteğini su-

nar. Şehit düşen arkadaşlarının anılarına bağlılığın gereği olarak yürüyüşlere, serhildanlara katılır. Artık dağlara çıkmanın zamanı gelmiştir. Dağlarda yapılacak çok şey vardır. Bunu bildiği için hiç düşünmeden dağlara yönelir. Gerillanın mesken kurduğu Engizekler'e yönelir. Engizek, fiziki rahatsızlıklarına deva olur. Artık Ekrem yoldaş yıkılmazdır. Gün be gün coşkusu artar. Kısa bir eğitim devresinden sonra Besni alanına yönelir. Bir eylem sonrası girdikleri çatışmada 6 yoldaşı yanında şehit düşer ve bu şahadet üzerinde derin etkiler bırakır. O, hep intikam nasıl alınır sorusunu kendisine sorarak yaşar. 1993 kışını bu duygularla geçirir. Ne var ki, eyalette Terzi Cemal provokasyonu çıkmıştır. Şehit Dr. Wedat Eğitim Devresi'nden yeni gelen arkadaşlara hem hizmet eder, hem de tecrübesini aktarır. Bu arada manga komutanlığını yapar. Sabri yoldaşın eyalete gitmesiyle Ekrem yoldaş Nurhaklara çıkar.

Mahir ve Ekrem yoldaşlar artık bir yıldır dağlardadırlar. İlk gördükleri eğitimden sonra birbirlerinden ayrılmışlardır. Yeni planlama ve eyalet toplantısı vesilesiyle ikisi dağda tekrar buluşurlar. Aradan bir yıl geçmiştir. Yaşanılan, anlatılacak çok şey vardır. Giderilmesi gereken özlem, hasret vardır. Hasretlerini giderirler. Ancak birbirlerinin durumunu sorarak değil, eyaletteki partinin durumunu değerlendirerek, şahadete kavuşan yoldaşları anarak, nasıl intikam alınır, nasıl militanlaşılır sorularına cevap arayarak hasret giderirler. Kısa buluşmadan sonra Mahir yoldaş BKC'yi alarak Sabri yoldaşla Orta Karargah'a yönelir. Ekrem yoldaş da yeni giden eğitim adaylarının güvenliğini sağlamak için BKC alarak Nurhaklar'da kalır.

Yaz, sıcaklığını amansızca hissettirirken, toprak da yarıklarını genişletiyordu. Adeta "beni kurtaramazsanız yarıklarımı çukur haline getiririm" tehdidini savuruyordu. Güneş de faşist TC askerinin kirli çizmelerinin çiğnediği özgür olmayan topraklarda normal ışık saçmayacağını hissettiriyordu. "Ne zaman siz bu toprakları kurtarırsanız, ben de o zaman toprağı verimli kılmak için gereken ısıyı saçacağım" dercesine hüzünle bakıyordu gerilla gruplarına. Bu durumu anlayan gerillalar, her şeylerini ortaya koyarak, toprağı mutlaka özgürleştireceklerini, gerekirse kanlarını akıtmaktan çekinmeyeceklerini belirterek yürüyorlar dağların doruklarında. Yılların birikmiş intikam duygularıyla inleyen, sızlayan toprakların feryadını dindirmek için yürüyorlardı, ölümde yaşamı yaratmak için ilerliyorlardı. Mahir yoldaş, Sabri yoldaşın birliğiyle birlikte Nurhaklar'dan Engizekler'e doğru yol alırken, Engizekler'i görür görmez saflara ilk katılış günleri aklına geldi. Birlikte saflara katıldığı arkadaşlarının bazıları şehit düşmüştü, onları anımsıyor, belleğinden tek tek geçiriyor ve mutlaka hesabını soracağına dair kendisine söz veriyordu.

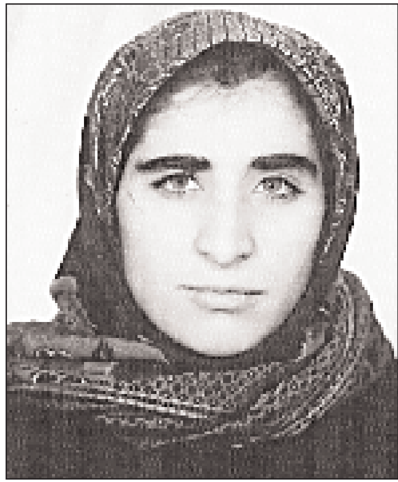
Kahrolası ihanetin ihbarı sonucu Şehit Kendal Birliği düşman güçleri tarafından çembere alınır. Sabahın erken saatlerinde başlayan çatışma akşam saat 20.00'ye kadar devam eder. Bu çatışmada 16 özel tim elemanı öldürülürken, bir o kadar düşman safdışı bırakılır. Ne var ki, Mahir yoldaş aldığı bir kurşun darbesiyle şahadete erer. Birlik çemberi yaramaz. İkinci günün akşamı düşman, tüm teknik gücünü devreye sokar. Çağımızın lanetlediği, kabul etmediği kimyasal silahları kullanarak 18 yoldaşı şehit eder. Temmuz'un 30'udur. Adeta yer yerinden oynamıştır. Eyalet koordinatörü olan Sabri yoldaş da şehit düşmüştür. Cesaret, fedakarlık, atiklik timsali olan bu 18 yoldaş ülkesine, halkına, mücadeleye birçok şey verebilecekken, düşmanın bu vahşi yönelimi sonucu zamansız, erken şahadete ererler. Silah arkadaşları büyük intikam yeminlerini tekrarlarken, halkımız da 18 yiğit evladını kaybetmenin derin acısıyla düşmana olan kinini daha da bilemiştir.

Ekrem yoldaşın da içinde bulunduğu birim de ihbar sonucu bir çatışmada şehit düşmüştür. Nurhak bu 7 yoldaşımızı Ağustos'un ortalarında bağrına basmıştır. Acılarını yeni yeni saran Güneybatı Eyaleti, bu şahadetlerle tekrar bir sessizliğe bürünüyordu. Bu sessizlik, çaresizliğin değil, düşünmenin, nerede, nasıl kaybedildiğinin muhasebesinin, ölçüp biçmenin sessizliğidir.

Her son yeni bir başlangıca, her yenilgi, doğru ele alınırsa, bir zafere gebedir. Bu anlamda diyoruz ki, biz yenilmedik, yenilmeyeceğiz. Sizler gözlerinizi kırpmadan düşmanın üstüne üstüne yürüdünüz. Amacınız; kurtarılmış, özgürleşmiş ve bağımsızlaşmış toprakları yaratmaktı ve bu topraklarda sosyalist toplumun inşasıydı. Bu amacınızı bizler biliyoruz ve buna asla ihanet etmeyeceğiz. Özellikle kurtarmak istediğiniz vatan topraklarını, sizlerin manevi komutanızda, önderimiz Başkan APO'nun ışıklı yolunda yürüyerek ve mutlaka zaferden zafere koşarak kurtaracağımızı, siz Mahir ve Ekrem yoldaşların şahsında tüm devrim şehitlerimize layik olacağımızı belirtiyoruz. Şahadetinizle reddettiğiniz bu köle yaşama, özgür yaşamın temsilcileri olarak cevap vereceğimize söz veriyoruz. Sözümüz onurdur, onurumuzu çiğnetmeyeceğiz!

ŞEHİTLERE BAĞLILIK SONUNA KADAR SAVAŞMAKTIR

Üç yoldaş daha şehitler kervanına katıldı. **Dılovan, Mizgin, Qiyas** yoldaşlar; ırkçı-faşist kolluk kuvvetlerinin alçakça saldırılarına karşı kahramanca savaşarak şehit düştüler. Düşman yiğit, cesur ve dürüst yüreklerden korktuğunu bir kez daha gösterdi. Üç kişinin üzerine tank, topu, panzeri, tüm güçleriyle sürdü. Haklı davaları, bağımsızlık ve özgürlüğe duydukları derin özlemle bu üç yiğit özgürlük savaşçısı, binlerce şehidin yolunda yürümekte bir an bile tereddüt etmeden, bombayı kendilerinde patlatma pahasına da olsa, sonuna dek düşmanla çatışıp ölümsüzlüğe ulaşırken, yaşayacakları Kürdistan halkının yüreklerine yerleştiler.

Dılovan

Nihai hesaplaşma günlerini yaşıyoruz. Binlerce yıllık baskı, talan ve katliamların hesabını sorma günlerinde, Başkan APO'nun önderliğinde, partisi, ordusu, cephesiyle tüm Kürdistan halkı görkemli bir ayağa kalkışı yaşıyor. Sömürgeci ve emperyalist metropoller, Kürdistan'ın her köşesi bir direniş kalesine dönüşüyor. Daha dün Almanya'da iki Kürt kızının kızıl bir meşale gibi kendilerini yakmaları bu uğurda hiçbir şeyin engel olamayacağını, hiçbir engelin de tanınmayacağını, dost, düşman herkese kanıtlamış oldu. TC bu direniş karşısında aciz ve güçsüzdür. Çürümüş, küflenmiş bir rejimin, azgın terörden başka elinde hiçbir şeyi yoktur. Anlı-şanlı, yere-göğe sığdıramadıkları TC ordusu, ARGK gerillaları karşısında başarısızlığa uğrarken, tarihinde görülmediği kadar intihar ve kaçış olaylarını yaşayarak, bozguna uğruyor. Hesap verme günü yaklaştıkça, yıkılmaya yüz tutmuş her düzen gibi TC de, gün geçtikçe daha fazla azgınlaşarak halka, devrime saldırmaktadır. Kendi askerinin canını bile dikkate almayan ve onları gözden çıkaran bir çılgınlıkla yürütülen son operasyonlar bunun açık göstergeleridir.

Böylesi dönemler halkların tarihinde en önemli dönüm noktalarıdır. Tüm saldırganlığına karşın çökmekte olanı görüp, hak edeni hak ettiği yere göndermek ve daha fazla zarar vermesini önlemek için yüksek bir kahramanlık, cesaret, fedakarlık ve çaba gereklidir. Her zamankinden daha fazla üstün moral, sorumluluk anlayışıyla, azim ve kararlılıkla düşmanın üzerine yürümek gereklidir. Dökülen kanların, işlenen binlerce yıllık insanlık suçlarının hesabı başka türlü sorulamaz.

İşte Mizgin, Dılovan ve Qiyas yoldaşlar; böyle zor ama o denli tarihi döneme görkemli bir karşılık vererek şahadete ulaştılar. Son ana dek, kutsal ulusal kurtuluş savaşının görevlerini yerine getirerek, düşmanın ajanlaştırma, çeteleştirme politikasını yerle bir etmenin uğraşısı ve çabası içindeydiler. Faaliyet alanları olan Gever'de bir yıllık süre içinde halkın kazanılması, örgütlendirilmesi ve ayaklanması çalışmalarını başarıyla yürüttüler. Ajan, işbirlikçi çevrelere karşı amansız bir savaş ve eylem yürütmüş, bunda çok önemli katkı ve gelişmelerin sahibi olmuşlardır. Sömürgecilere karşı bir direniş odağı, bir serhildan merkezi olan Gever'in bu ileri atılımında gösterdikleri çaba, harcadıkları emek, takındıkları azim ve kararlı tavırlarıyla, onların izinde yürüyenlerin, güç ve ilham kaynağı oldular.

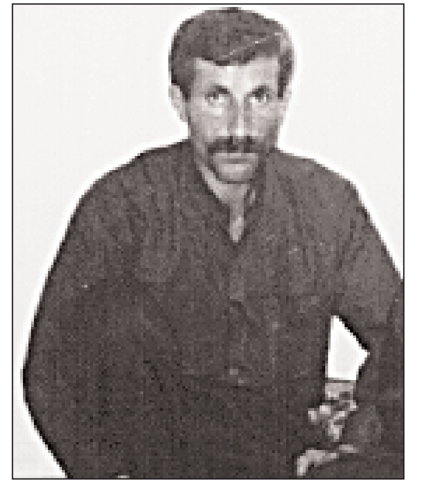

Mızgin

Qiyas, Mizgin, Dılovan yoldaşları yaşatmak, anılarına bağlı olmak, bize düşen en büyük bir görev olarak karşımızda durmaktadır. Onların anılarına bağlı olmak demek; onların yarım bırakmış oldukları görevleri başarıyla yerine getirmektir. Onları sevmek, halkı kazanmaktır. Onları anmak düşmanı her türlü araç ve yöntemle vurmaktır. Onları yaşatmak halkın öz örgütlerine, iktidar organlarına, her türlü savaşım araçlarına ulaşmaktır. Bu uğurda hiçbir engel tanımadan, hiçbir şekilde kendini aldatmamaktır. Onların anılarına bağlı olmak tüm ölçülerini yitirmiş bir düşman karşısında insanlık onurunu ayakta temsil edebilmek için sonuna kadar savaşmak demektir.

Bu temelde onlara bağlıyız ve onların önderliğinde bağımsızlığa, özgürlüğe doğru zafere kadar yürüyeceğiz. Gever şehitlerinin kanları yerde kalmayacaktır ve kalmıyor da. Özgürlük savaşçılarının vurduğu darbelerle dökülen her damla kanın hesabı sorulmaya devam ediyor. Mücadelemiz var oldukça da bu hesap sorulmaya devam edecektir.

Gözü dönmüş, alçakça cinayetlerle bir halkı katletmeyi hedeflemiş olan sömürgeci TC rejimini durdurmak gerek. Yalnızca durdurmak da değil, insanlığın beşiği bu kutsal topraklardan, ülkemiz Kürdistan'dan kovmak gerek. Bu kutsal dava uğruna şehit düşen Mızgin, Dılovan ve Qiyas yoldaşların ve diğer tüm şehitlerin açmış oldukları zafer yolundan özgürlüğü yakalamak hepimize düşer. Bu temelde 1994 yılını, binlerce yılın kutsal özlemi olan özgürlük yılına dönüştürebiliriz. Tarihin hiçbir döneminde sahip olmadığımız kutsal değerlerle yürüyoruz. Onların güç, coşku ve azmiyle donatılmışız. Onlar, tüm Kürdistan halkı için olduğu gibi, yurtseverliğin en güçlü yerlerinden biri olan Gever halkı için de can verdiler. Zafer, özgürlük, tüm kutsal değerler ve dökülen her damla kanın hesabını sormak için, tüm halkımızı, yedidenyetmişe savaş mevzilerine, mücadele saflarına, her yönlü görevlerinin başına çağırıyoruz. Ancak tüm halkımız savaşa katıldığı oranda bu eşitsiz, haksız ve barbarca savaşın karşısına dikilebilir, ulusal, demokratik, insani haklarımızı elde edebiliriz. Özgürlük ancak ve ancak onun gereklerini yerine getirenlerin olabilir.

Qiyas

Şehitler ölümsüzdür. Dökülen her damla kanın hesabı kat be kat sorulacaktır.

Behdinan Cephe Karargahı

Kuş sesleriyle uyanırsan bir sabah
Doğan güne kaldırırsan başını
Kaynaşan toprağa bakarsın
Toprağı sımsıcak
Ve alabildiğine yumuşak bulursan
Bizi bize sorma sakın
De ki bunlar bir su damlası
De ki rüzgarla boğuşan bir yaprak
De ki bir tohumun boy atması

Yağmurla yıkanan ağaçlara sor
Ağaçlarda kalabalık yapraklara
Zindanları aydınlatan dostlara sor
Güneşin saçlarını ördüğün zaman
Yıldızları yüzünde bulursan eğer
Bizi bize sorma sakın
De ki bunlar deprem dalgası
De ki yer kabuğunda bir velvele
De ki tarihte volkan patlaması

DERSİM EYALETİ'NDE ŞEHİT DÜŞEN GERİLLALARIN KÜNYELERİ

Adı, soyadı: **Özkan DEMİR**
Kod adı: **Serhat**
Doğum yeri ve tarihi: **Pertek, 1965**
Mücadeleye katılış tarihi: **1990**
Şahadet tarihi ve yeri: **9 Mayıs 1994, Pülümür-Senak**

Adı, soyadı: **Cevdet GÜNDÖNER**
Kod adı: **Bilican**
Doğum yeri ve tarihi: **Bulanık, 1971**
Mücadeleye katılış tarihi: **30 Kasım 1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **9 Mayıs 1994, Pülümür-Senak**

Adı, soyadı: **Mehmet KILIÇER**
Kod adı: **Şahin**
Doğum yeri ve tarihi: **Mardin-Mazıdağ, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **9 Mayıs 1994, Pülümür-Senak**

Adı, soyadı: **Şevket DEMİR**
Kod adı: **Yılmaz**
Doğum yeri ve tarihi: **...,1966**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **9 Mayıs 1994, Pülümür-Senak**

Adı, soyadı: **Mahmut ATAÇ**
Kod adı: **Mahsum**
Doğum yeri ve tarihi: **Lice-Tepecik, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **9 Mayıs 1994, Pülümür-Senak**

Adı, soyadı: **Doğan YILDIZ**
Kod adı: **Adnan**
Doğum yeri ve tarihi: **Pülümür, 1969**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **9 Mayıs 1994, Pülümür-Senak**

Adı, soyadı: **Yasin ATEŞ**
Kod adı: **Seyitxan**
Doğum yeri ve tarihi: **...**
Mücadeleye katılış tarihi: **3 Ağustos 1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **9 Mayıs 1994, Pülümür-Senak**

Adı, soyadı: **M.Nasuh BARAN**
Kod adı: **Baran**
Doğum yeri ve tarihi: **Diyarbakır, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **9 Mayıs 1994, Pülümür-Senak**

Adı, soyadı: **Kenan ALDUDAK**
Kod adı: **Cemşit**
Doğum yeri ve tarihi: **Kiğı-Hasbağlar, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **1990**
Şahadet tarihi ve yeri: **9 Mayıs 1994, Pülümür-Senak**

Adı, soyadı: **İnan CANPOLAT**
Kod adı: **İnan**
Doğum yeri ve tarihi: **Mazgirt, 1974**
Mücadeleye katılış tarihi: **30 Ağustos 1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **9 Mayıs 1994, Pülümür-Senak**

Adı, soyadı: **Mümin ÇAKICI**
Kod adı: **Şoreş**
Doğum yeri ve tarihi: **Mazgirt-Başoluk köyü, 1967**
Mücadeleye katılış tarihi: **Eylül 1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **28 Nisan 1994, Mazgirt**

Adı, soyadı: **Timur CAN**
Kod adı: **Dr. Haki**
Doğum yeri ve tarihi: **Kırşehir, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **29 Mayıs 1991**
Şahadet tarihi ve yeri: **26 Nisan 1994, Mazgirt-Birman**

Adı, soyadı: **Cafer SARIKAYA**
Kod adı: **Şoreş**
Doğum yeri ve tarihi: **Çemişgezek, 1968**
Mücadeleye katılış tarihi: **Ağustos 1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **Mart 1994, Çemişgezek**

Adı, soyadı: **Tarık BULUT**
Kod adı: **Hazar**
Doğum yeri ve tarihi: **Lice,...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **Nisan 1994, Çemişgezek**

Adı, soyadı: **Özgür AYDAN**
Kod adı: **Numan**
Doğum yeri ve tarihi: **Pertek, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **Mart 1994, Çemişgezek**

Adı, soyadı: **M. Ali OGAY**
Kod adı: **Rezan**
Doğum yeri ve tarihi: **Mardin, 1972**
Mücadeleye katılış tarihi: **Kasım 1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **Mayıs 1994, Çemişgezek**

Adı, soyadı: **Ali ŞAHAN**
Kod adı: **Kawa**
Doğum yeri ve tarihi: **Pertek,...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **Mayıs 1994, Çemişgezek**

Adı, soyadı: **Fevzi BELEK**
Kod adı: **Gürbüz**
Doğum yeri ve tarihi: **Ovacık, 1969**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **5 Haziran 1994, Çemişgezek-Aliboğazı**

Adı, soyadı: **A. İhsan POLAT**
Kod adı: **Baki**
Doğum yeri ve tarihi: **Dersim, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **5 Haziran 1994, Çemişgezek-Aliboğazı**

Adı, soyadı: **Hüseyin KRAL**
Kod adı: **Numan**
Doğum yeri ve tarihi: **Arpaçay, 1970**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **5 Haziran 1994,**
Çemişgezek-Aliboğazı

Adı, soyadı: **Şexmus YALÇIN**
Kod adı: **Yaser**
Doğum yeri ve **tarihi: İdil, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **5 Haziran 1994, Ovacık-Karadere**

Adı, soyadı: **Fırat ARMALI**
Kod adı: **Delil**
Doğum yeri ve tarihi: **Silvan, 1975**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **..., Pülümür**

Adı, soyadı: **Bülent AKTAY**
Kod adı: **Nizam**
Doğum yeri ve tarihi: **Mazgirt, 1977**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **..., Pülümür**

Adı, soyadı: **Zafer KESER**
Kod adı: **İntikam**
Doğum yeri ve tarihi: **Dersim,...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **..., Pülümür-Senak**

Adı, soyadı: **Necati ÖZTÜRK**
Kod adı: **Alişer**
Doğum yeri ve tarihi: **Sivas-İmranlı,...**
Mücadeleye katılış tarihi: **...**
Şahadet tarihi ve yeri: **..., Pülümür-Senak**

Adı, soyadı: **Zülfü AYDEMİR**
Kod adı: **Orhan**
Doğum yeri ve tarihi: **Malazgirt,...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **..., Pülümür-Senak**

Adı, soyadı: **Özcan ÖZGÜRKAYA**
Kod adı: **Seyit**
Doğum yeri ve tarihi: **...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **...,Pülümür-Senak**

Adı, soyadı: **Remzi KARADAĞ**
Kod adı: **Xelil**
Doğum yeri ve tarihi: **Malazgirt,...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1993**
Şahadet tarihi ve yeri:**..., Pülümür-Senak**

Adı, soyadı: **Ramazan ACAR**
Kod adı: **Remo**
Doğum yeri ve tarihi: **Mardin, 1980**
Mücadeleye katılış tarihi: **Ekim 1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **..., Mazgirt-Pirma**

Adı, soyadı: **Murat ...**
Kod adı: **Coşkun**
Doğum yeri ve tarihi: **Kars-Kağızman, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1992**
Şahadet tarihi ve yeri: **...,Pülümür-Senak**

Adı, soyadı: **Abbas GEGERSOY**
Kod adı: **Acar**
Doğum yeri ve tarihi: **Siverek, 1976**
Mücadeleye katılış tarihi: **Haziran 1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **..., Pülümür-Senak**

Adı, soyadı: **Ahmet KARATAŞ**
Kod adı: **Dijwar**
Doğum yeri ve tarihi: **Mardin-Derik, 1973**
Mücadeleye katılış tarihi: **Nisan 1993**
Şahadet tarihi ve yeri: **23 Ağustos 1994, Pülümür-Şexan köyü**

Güz hamlesini yetkin düzenleyelim ve başarısını kesinleştirelim!

tik. En son onuncu Ağustos ayı değerlendirmesinde de bunu açıkça ortaya koyduk.

Bu gerçeklere rağmen sizler hala böylesine bir kişilikle içimizde yaşamaya çalışıyorsunuz. Saygı ne kadar aşınmış, iddiasızlık ne kadar fazla, daha da kötüsü bu saplantılı ve tehlikeli yaşamı kendinize ve partiye hangi cesaretle dayatıyorsunuz? Bunun çok büyük öfke uyandırdığı açıktır. Kimsiniz, nesiniz? Hayatın en temel sorunlarını bile çözemeyen bu kişilik neyi ifade edebilir? Bu toplumun neden bu hale düştüğü ve kişiliklerinizin neden bu hale geldiği şimdi çok daha iyi anlaşılıyor. Nefretin, öfkenin, ağlamanın, sızlamanın ve her türlü psikolojik davranışın kaynağı çok iyi anlaşılıyor. Bunların politikayla bağlantısı, düşman politikaları kadar ona karşı duran politikalarla da ilişkisi çok iyi açığa çıkarıldı. Ortaya çıkan gerçeklik gösterdi ki, değil sizlerle bir devrim hareketinin yürütülüşünü düzenlemek, aslında normal bir yaşamı düzenlemek bile çok zor. Geçen süreçlerden ben bunu çıkardım.

Ama neden böyle olmuştur? Bu kadar düşüncesizlik, bu kadar lafazanlık, bu kadar kendini ölçmekten ve ayarlamaktan uzaklık nereden geldi? Bunların üzerinde yoğun kafa yorduk ve hiç olmazsa bu gerçekleri ayna gibi yansıttık. Bu temelde belki bir vicdan uyanır, belki bir akıl sahibi çıkıp dürüstlüğün savaşımını verir. Biraz bizi rahatlatan da bu olabilir.

Kıyamet de yağdırsanız karşısında duracağız

Eskiden de ben kötü kişiliklerle ilişkiden çok rahatsızdım ve hatta büyük öfkem vardı. Ama hiçbir zaman bu kadar genel ve kazanılmış parti içindekiler kadar boyutlu olmadı. Düşünürdüm, en yakınlarım neden gelişemiyor, neden doğru yürüyemiyorlar, diye. Halen o günleri hatırlarım: Çevremizde birçok insan vardı ve biz onlara her türlü ilgiyi gösterip ve gereken değeri verdik. Ama bütün bunlara rağmen layık olunamıyorsa, artık bu kadar kendimizi uğraştırmaya gerek yok, diyorum. Geçmişte de maddi-manevi yaşam üzerine çözümleyici olma isteklerim vardı ve fakat işin arkasına bu kadar düşmüyordum. İşin içine bir parti ve onun örgütlü ifadesi girince durum değişiyor.

Bir parti ki içine girenler onun asgari gereğini yerine getiremiyor veya en tehlikeli tarzıyla göreve yaklaşıyor. Bizim olumsuz olarak karşılayacağımız ne kadar hal ve hareket varsa onları duyguda, düşüncede ve her türlü davranışta sergileyebiliyor. Tabii ki bu çok büyük bir ağırlık teşkil eder.

Kendini yaşattığını sanıyor, ama kocaman bir gafildir.
Savaştığını sanıyor, ama kocaman bir yalancıdır.
Başardığını sanıyor, ama tam bir ukaladır.
Aslında hiç öyle bir durumu yok, fakat nasıl ayakta kaldığını ve nasıl yaşadığını bile anlamamıştır.
Bu durum herkes için çok yakıcıdır.

Partililiğin ve genelde bir dava arkadaşlığının böyle ele alınamayacağı çok açıkken, bizimkilerin bunu bize layık görmeleri sanıyorum en tehlikeli dayatma oldu. Bu, sadece bir kişinin veya bazı kişilerin bir dayatması değil, o lanetli tarihin, o toplumsal düşkünlüğün, hep korktuğum ve kaçındığım bu kötü gerçeğin, bazı kişilerin ağzından ve onların şahsında, tutum ve davranışlarında partimize karşı saldırıya geçişiydi. Ve halen de böyle bir saldırı halindesiniz. Kendinizi tam tanıdığınızı sanmıyorum. Keşke biraz anlayabilseydiniz bunu. Biz bu çağrıyı şimdiye kadar sürekli yaptık. Maalesef belki bazıları yeni yeni bunu anlamaya çalışabilir. Halbuki defalarca başımızda kıyamet koparılmak istendi. Zaten bizim böyle inat etmemiz de bu nedenle çok anlamlı oldu.

Şimdi bin defa kıyameti yemişsen niye halen yaşama iddiasında bulunuyorsun diye sormamız gerekir. Bir sefer yaptın, iki sefer yaptın, ama üçüncüsü halen kıyametlikse, o zaman bir köşeye çekil veya kendini bir yere koy demek gerekiyor. Ama inat işte, bu savaşçılık tarzı olarak bellenilmiş ve halen sürdürülmeye çalışılıyor. Siz böyle ne kadar kıyamet de yağdırsanız biz karşınızda duracağız. Dediğim gibi, bizim için düşmanın karşısında durmak fazla sorun olmuyor, esas sorun olan kendi içimizdeki bu durumlardır. Kendi içinde yaşam çıkışı yapamamak, yaşamın sahtekarı olmaktan bile kendini kurtaramamak, yaşamın biraz olumlu ve güzel tarafına anlam verememek ne demektir? Acaba siz bunu biliyor musunuz? Utanmadan, sıkılmadan bir şerefsiz gibi hemen her şeye yapışırsanız ve bunu hak bellerseniz, bile bile yenilmeyi ve imha olmayı dahi göz önüne getirmezseniz, o zaman ne kadar büyük kötülük içinde olduğunuzu acaba anlamaya çalışacak mısınız?

Dayatmalarınız bir değil, binlercedir

Unutmayın ki bile bile yeniliyorsunuz, bile bile imha oluyorsunuz. Yanıbaşınızda ve kendi içinizde her şey can çekişiyor; hiç olmazsa bunu anlamaya doğru bir yaklaşımınız olmayacak mı? "Beni vuruyorlar, ben ölüyorum, son nefesimde acaba doğru bir şey söyleyebilir miyim, acaba biraz yaşayabilir miyim, acaba yaşamın kıymetini anlayabilir miyim" diye kendine sormayan kişilik kimdir? Ben ne kadar size karşı gözümü kapatmak da istesem bu bir gerçektir ve adeta haykırıyor, "ben böyleyim, yaşama gelmem, doğruya gelmem, güzelliğe gelmem, ben aşağılık tutumlar içindeyim" diye. Öyle ki, neredeyse düşmanın bile bize karşı yürütemeyeceği psikolojik savaşın en hasını, bunun davranışlarını en tehlikeli bir biçimde savaş ve ordu gerçekliğimize yansıtmak oluyor bu. Göz göre göre yapılan bu kadar olumsuz dayatma tabii insanı çıldırtır. Bir değil, binlercedir çünkü.

Peki çıldırmamak için ne yapacaksınız? Unutmayın ki, en iyi niyetlerimiz, çok derli toplu hazırladıklarımız bile "düşmana karşı yirmidört saati nasıl geçirelim" düşüncesinden yoksundurlar. Dediğim gibi tepeden tırnağa kadar silahlandırıyoruz, ama bu silahlandırmayı en feci bir akıbete dönüştürebiliyor. Elbette bu kişilikten ürkmek gerekiyor. Tabii dürüsttür, iyi niyetlidir, ben buna bir şey demiyorum; ama tüm bu kelimelerin yaşam karşısında pek fazla yeterliliği söz konusu olamaz. Size göre dürüst olmak, iyi niyetli yaşar gibi gözükmek yeterlidir; düşmanı yenmişiz, bir çare oluşturmuşuz, diğer durumlar pek o kadar önemli değildir. İşte çıldırtıcı, öfkelendirici tutumlarınız böyledir ve bunlar ayaktadır. Acaba bunları şimdi farkediyor musunuz?

Yine size kendimi anlatmalıyım. Çocukluğumda küçük bir oyuna girmeye çalışmak hayatımın en zor işiydi ve halen de öyleyim. Yine halen herhangi bir ortamın içine girmek benim için son derece zordur. Yani zarar vermemek kadar, belli bir yararlılığı sağlayabilmek açısından bu böyledir. Ama sizin yürüyüşünüze, gidişatınıza, yaşamla karşılaşmanıza bakıyorum da bunlara ne yapmak gerekir diyorum. O zaman "geriye ne kalır" diyeceksiniz. Tabii geriye pek az şey kalır, ama bu bir gerçeklik. Kim sizi taşır ve kim sizi yüreğine basar? Yok, bu dünyada öyle sizi yüreğine basacak; size ulaştığında saygı duyacak bir insan gerçeği kalmamıştır.

Neden böyle oldunuz?

Şimdi onur savaşı, saygı savaşı nerede? Bu duygu bile sizde pek fazla oluşmamıştır. En iyisinden yapılan "başa gelen çekilir" veya "ölünür" tarzıdır. Peki biz ağlamakla ne kadar buna karşı durabiliriz? Öl ve ağla; işte buna övgü gerekli mi? Nefret ediyorum bundan. Zaten yüzyıllardan beri gelen bir şey; işte ağla ha ağla! Bunun felsefesi, bir değeri yok, ahlaki bir özelliği de yok. Ağlamak en çirkin bir davranıştır, ama en becerdiğiniz iştir de. Sembolik olarak cenaze kalktığında bile anlaşılırdır, ama bütün yaşamınız ağlamaktan ibarettir. Yine bir dalga geçilmekten ibarettir ki, ikisi birbirini bağlar.

Savaşın tarzı ve temposu derken şimdi aklıma şu geliyor: Acaba ağlamanın kaynağı nedir? Güçlülüğün kaynağı nedir? Tabii savaşla birlikte hemen akla bunlar geliyor. Ağlama psikolojisini daha iyi tanımlayabiliyorum; gülünç adamın neden o duruma geldiğini çok iyi görüyorum. Savaş sadece düşmanın zayıflıklarını ortaya çıkarmak ve onu yenmek değil, aynı zamanda kendi zayıflığını da görmek ve eğer giderilmezse kendi ölümcül etkilerinin içinde ölmek gibi bir sonuca da yol açar. Şimdi bunu çok çarpıcı görüyor ve kendime öfkeleniyorum; "madem sen bütün bunları biliyordun, o zaman katlanılamaz ve tahammül edilemez bu kadar kişiliğin, ilişkinin yaşam sorumluluğu altına niye girdin" diye. Yine "kaçacak mıydın" diyorum kendime. Belli ki, bu daha da anlamsız olurdu. Yani şimdi eski yetmez davranışınıza bin defa tövbe olsun diyebilirsiniz, ama gerçekten tövbe etmeyi acaba biliyor musunuz? İslamiyetin bu konuda hidayete ulaşma, bunun için tövbe etme, bunun için lailaheilallah çekme gibi kavram ve kuralları vardır. Şimdi bunların anlamı daha açık seçik ortaya çıkıyor. Hidayete ermek, ermiş olmak, tamıtamına bir İslam partisinin gereklerine göre oluşmak demektir.

Şimdi sizin böyle bir tövbeniz var mı? Bir İslam mümini kadar hidayete erme durumunuz var mı? Bu anlamda düzenin baştan çıkardığı insan sadece genel bir yozlaşmayla tarif edilmeyecek kadar küfürlüdür, gerçeğe ihanet halindedir. Unutmayın ki bir tövbeniz yok aslında; bir kötülüğe tövbe, bir yetersizliğe tövbe, bir olumsuzluğa tövbe diyemiyorsunuz? Çünkü anı a-nına o olumsuzluğa, o eksikliğe rahatlıkla giriyorsunuz.

Düşünün yani, yanılgılarını ve hatalarını bu kadar ısrarla yürüten, bu kadar sözüyle çelişen kişilik nasıl değerlendirilir? Gerçekte münafık demekten bile daha uzak durumlar söz konusu. Çünkü sözün değeri bilinmiyor, doğruya yanaşılamıyor. Peki neden böyle oldunuz? Kim sizi ayarttı böyle? Ben, bu konuda sık sık sokaktaki düşkünü göz önüne getiriyorum. Fakat durumlarınız ondan daha da tehlikeli aslında. Tamam, düşman sizi oldukça düşürmüştür, ama bu kadarı olmamalıydı diye düşünüyorum. Yani çaresizlik içinde olan ve zavallıca bırakılan, maddi ve manevi her türlü yoksunluğa mahkum edilen kişilik, her şeye "evet" der ve onda kişilik diye bir şey kalmaz. Bu kişilik de tabii tövbeden, hidayetten anlamaz. En tehlikeli kişilik olarak özüne karşı işler. Şimdi anlıyorum ki, bunu da yine mevcut baskı gerçeği, sömürgecilik gerçeği ortaya çıkarmıştır.

Savaş, yaşamak isteyenin eylemidir

Bütün bunlara karşı devrimin de bir karşı hamle olduğunu hep söyledik. Devrimin, devrim partisinin bir tövbe hareketi olduğunu ve aynı şekilde düşmanına karşı bir intikam yemini olduğunu hep belirttik. İşte siz bunu da anlayamıyor ve sağlayamıyorsunuz. O zaman sizi kim taşıyabilir? Kendinizi ne tövbede, ne hidayette, ne intikamda ayarlayabiliyor musunuz?

İşte bu geçen süre içinde, bizi bu zorladı. Savaş yaşamak isteyenin eyleminin adıdır. Yaşam karşısında bu kadar bitik olanların savaş eylemine çekileceğine asla inanmam. Yapar gibi gözükür ama, o savaşın en tehlikeli başbelasıdır. Nitekim bunlar bizde yaygınca ortaya çıkan durumlardır. Kendi savaşımı konusunda inanılmaz hatalarla, kural dışılıklarla davranan kişilik, elbette düşmanın sızma öğelerinden çok daha tehlikelidir. Bu defalarca da anlaşıldı.

Acaba bütün bunlar sizi bir tövbe duygusuna götürebilir mi? Acaba bu yiğitliği gösterebilir misiniz? Yoksa ben de İslamiyetin ilk döneminde olduğu gibi bir kılıç çekip tövbe edin diye boğazınıza mı dayasam? Acaba sürekli tövbe mi söyletsek size. Bu etkili bir yöntem olabilir mi? Bir yöntem olarak, hidayete ermeniz için size ganimet mi versek? Savaş ganimetlerini böyle verebilir miyiz? Kılıcı boynunda hissedenin tövbesinin fazla anlamlı olamayacağı açıktır. Yine savaş ganimetleriyle adam tutmanın sonucu bellidir; bunun en iyisini düzen yapıyor ve siz o zaman düzene koşarsınız. Demek ki savaş yöntem-

lerimizde bunun yeri olamaz. Ama sizin de biraz beklediğiniz budur. Yani ya kılıçla tövbe, ya da "düzenin nimetlerinden bir şeyler istiyoruz"; gerçekliğimizde kendini biraz açığa vuran özellikler bunlardır. Tabii kötü tarz. Aldatmacı ve kesinlikle savaşın gerçekleriyle çelişen bir tarz oluyor bu.

Sizin yaşamınız karşısında insan gerçekten çok zorlanıyor. Sadece sıkılmıyor, öfkelenmiyor, utanmıyor, aynı zamanda böyle eziliyor, acı duyuyor, umutsuzluğa kapılıyor. Neden? Çünkü kazanılmayan kişiliğe sen hayırla bakamazsın. İşte bu geçen dönemde bütün bunları çok çarpıcı göstermeye çalıştık. Bundan hidayete erme denilen olay belki doğru temelde gelişebilir. Sizin de bir savaşımınız var ve savaş vermek gerekir diye inanıyorsanız ve gerçekten kendinizi savaşçı sayıyorsanız inşallah böyle bir tövbeniz olur ve hidayete erme durumunuz gelişir. Ve layıkınız neyse o olursunuz.

Fakat hala utanmadan birçokları nasıl militan oldukları ve nasıl savaştıkları konusunda beni yanıltmaya çalışıyorlar. Halbuki durumları yürekler acısıdır. Ben bu kadar emekten sonra düşmanına feci bir darbe vurmayana pek militan gözüyle bakılamayacağı kanısındayım. Bu savaşta belki ezilmediğimizi, kaybetmediğimizi düşünebilirsiniz ve gerçekten biraz

"Devrim partisinin bir tövbe hareketi olduğunu ve aynı şekilde düşmanına karşı bir intikam yemini olduğunu hep belirttik. İşte siz bunu da anlayamıyor ve sağlayamıyorsunuz. O zaman sizi kim taşıyabilir?"

da böyledir, ama kesinlikle bunun kaynağı farklıdır. Ben halen düşman değerlendirmelerini ele alıyorum; onlar gelip bize dayandırıyorlar ve "bu savaşın temel sürdürücü kaynağı önderliktir" diyorlar. İşte "bu 1994 yılına dayattığımız müthiş ordu yığınağımız ve saldırımız eğer tam istenilen sonuca ulaşmamış ve terör belasını ortadan kaldıramamışsa, bunun nedeni yaşayan önderliktir" diye söylüyorlar. Şimdi bu değerlendirme biraz doğru ve belirleyici gerçekliği ifade ediyor. Çünkü şu değerlendirmeyi de yapıyorlar: "Mevcut toplumsal yapıyı, köylülük savaşçılığını ezdik" diyorlar. Yine o ukala aydın çıkışlarını da ezdik diyorlar. Aslında bundan hiçbir kuşkuları yok. Çünkü onlar için çok net bir durumdur bu. "Yürüdük üzerine ezdik, belki şurada burada bir grup kalmıştır ve onlar da kılıç artıkları olarak kendi içlerinde çürüyüp gitmekten kurtulamazlar" diye bir değerlendirme yapıyorlar ki, bunun gerçekçi yönleri oldukça fazladır. Birçok birimimiz aslında yenilmiş mi, yenmiş mi, bunun farkında olmasa da, gerçek durum böyledir. Hatta ne kadar savaşıp savaşmadığını kestiremese de, aslında düşmanın üzerinde başarılı olduğu bir kişilik var.

Örneğin bu 1994 hamlesinde yüzde yüz ezilen tipler, yenilen kişilikler var. Onların anlayıp anlamaması hiç önemli değildir, belki bir dağ onu kurtarmıştır veya bizim genel tedbirlerimiz onu kurtarmıştır, fakat o kendi kendini kurtardığını sanıyor ve hatta oldukça da başarılı olduğunu sanabiliyor. Bütün bunlar gaflettir. Nitekim bu kişiliklerin öyle çok hırslı, çok fethedici, çok güçlü bir komuta olmadıklarını, günlük olarak ortaya çıkardıkları yetmezliklerinden biliyoruz. Yenileni iyi anlamak gerekir ve bizde oldukça anlaşılan bir gerçeklik de içimizdeki yenilen kişiliktir. Yenilen kimdir? Yenilenin bütün kişilik özellikleri nelerdir? Yenilen köylü kimdir? Yenilen aydın, öğrenci, işte sözümona yarı aydın kimdir? Bunlar neleriyle, nasıl yenildiler, yenilgilerinin farkındalar mı? Yendiklerini mi sanıyorlar?

Gerçeklere yanaşmamak peşinen başarının önüne geçmektir

Bütün bu sorulara şimdi açıkça cevaplar var. Onuncu Ağustos değerlendirmemizde biz bu kişiliklerin özelliklerini berrak bir biçimde ortaya koyduk. Kendini yaşattığını sanıyor, ama kocaman bir gafildir. Savaştığını sanıyor, ama kocaman bir yalancıdır. Başardığını sanıyor, ama tam bir ukaladır. Aslında hiç öyle bir durumu yok, fakat nasıl ayakta kaldığını ve nasıl yaşadığını bile anlamamıştır. Bu durum herkes için çok yakıcıdır. Kendi öz savaşımınızla ne kadar geliştiğinizi ve düşmanı ne kadar gerilettiğinizi hiç hesapladınız mı? Bu çok önemli bir hesaplamadır. Bir kişi eğer kendi vicdan muhasebesini iyi yapmazsa, bırakalım onun militanı olmasını, o en tehlikelisinden bir münafık olur. Benim açımdan bu son derece anlaşılırdır. Yine büyük bir kısmının durumu ağlamaklı ve gafilcedir. Bunun etrafına verdiği zarar çok fazladır. Niye bunu anlamaya yanaşmıyorsunuz.

Bütün bunlar sizin kendinize kesinlikle yönelmenizi gerekli kılar. Yenginin, başarının gerekleri kadar onun nasıl yürütüleceğini kestirmemek, sizin savaşı başından kaybettiğinizi gösterir. Ve bu durum çok önemlidir. Çünkü siz kendinizi savaşa hazırlıyorsunuz. Halk savaşının militanlığına, hatta onun emir komuta gücü olmaya hazırlanıyorsunuz. Bunlar büyük iddialardır ve biraz anlamak gerekir. Biz birçok grup hazırladık, ama iki gün bile kendilerini yaşatamadılar. Bu ne demektir? Bu, savaş tarzımızın, savaşımın çok yönlü ve anı anına düşünülerek kazandırma tarzının hiç anlaşılmadığını gösterir. Yoksa akıl kârı değildir bu. Bir anda güm diye düşmek, vurulmak. Önderlik gerçeğimizde buna hiç yer yoktur. Bunu görmeyen PKK içinde öncülük sıfatına ne kadar layık olabilir, orduda kazandıran bir militan ne kadar olabilir? En kötüsü de gerçekleri anlamaya yanaşmamaktır. Gerçekleri anlamaya yanaşmamanız halinde peşinen başarının önüne geçmiş olursunuz ki, bu da bir kontra eyleminin içimizde gerçekleşmesi demektir. Gelişmeye karşı tutuculuk, başarının özelliklerine yüklenmemek ve bu konuda demagojiyle kendini tatmin etmek, lafla sağı-solu suçlayarak kusuru başkasında aramak: Bunlar hepinizin günlük olarak yaşadıklarınızdır. Bu kişilikten hiç komutan çıkar mı, hiç başarılı bir asker çıkar mı?

İşte günlük olarak izlediniz deryaları (savaş cephelerini), bütün savaş cephelerimiz birbirinden haberdar oluyorlar. Fakat düzeltmeye ilişkin bazı temel hususları daha yeni yeni anlıyorlar. Hatta üst düzey komutanlık tamamen savaşın dışında bulunuyor. Yine birçok komutanı değiştirmek gerekiyor. Şimdi bu güz başında biraz bu işlerle uğraşıyorlar. Ne kadar iyi niyetli olurlarsa olsunlar, komutanlıklarımızın çoğu gerçekleri yeni yeni farkediyor. Yetmezlik nerede? Komutaya gelmeyen kimdir, kaybettiren tutum nedir? Herhalde bunları yeni yeni görüyorlar. Unutmayın ki, biz neredeyse bir anlamda savaşın sonuna geldik. Yani zafer anlamında da, bitme anlamında da sonu olmalıydı. Ama savaşın başında olanlar şimdi yeni yeni kavrıyorlarmış. Ne kadar geç kavrama! Ve neden? Aslında sadece savaş alanlarında da değil, en rahat diye tabir edebileceğimiz Avrupa koşullarında da benzer durumlar var. Birisi diyor, "zorluklar altında", diğeri de diyor, "kolaylıklar altında kendimizi bitirdik." Yani hepsinin özürü kabahatinden büyük. Ne zora geliyorlar, ne de kolaya. Bu da eşittir devrimci değerleri inkar etmek ve başarı seçeneğine sırt çevirmektir.

Şimdi hepsi halen savaşacağını söylüyor. Ama bunlara savaşı nasıl anlatacağız? Burada kendilerini bir fedakarlık çizgisine getirmişler, ama buna rağmen belki savaş sanatının bir taktik olduğunu, bir beceri işi olduğunu farkedememişler. Bir ortamı değerlendirme, bir tarzı yakalama, bir kişiyi hazırlama işi olduğunu, bunun yerli yerine oturtulma meselesi olduğunu halen gören yok. Bu Kürt kişiliğini ne yapacağız? Türk sol tipi de zaten beterin beteriydi.

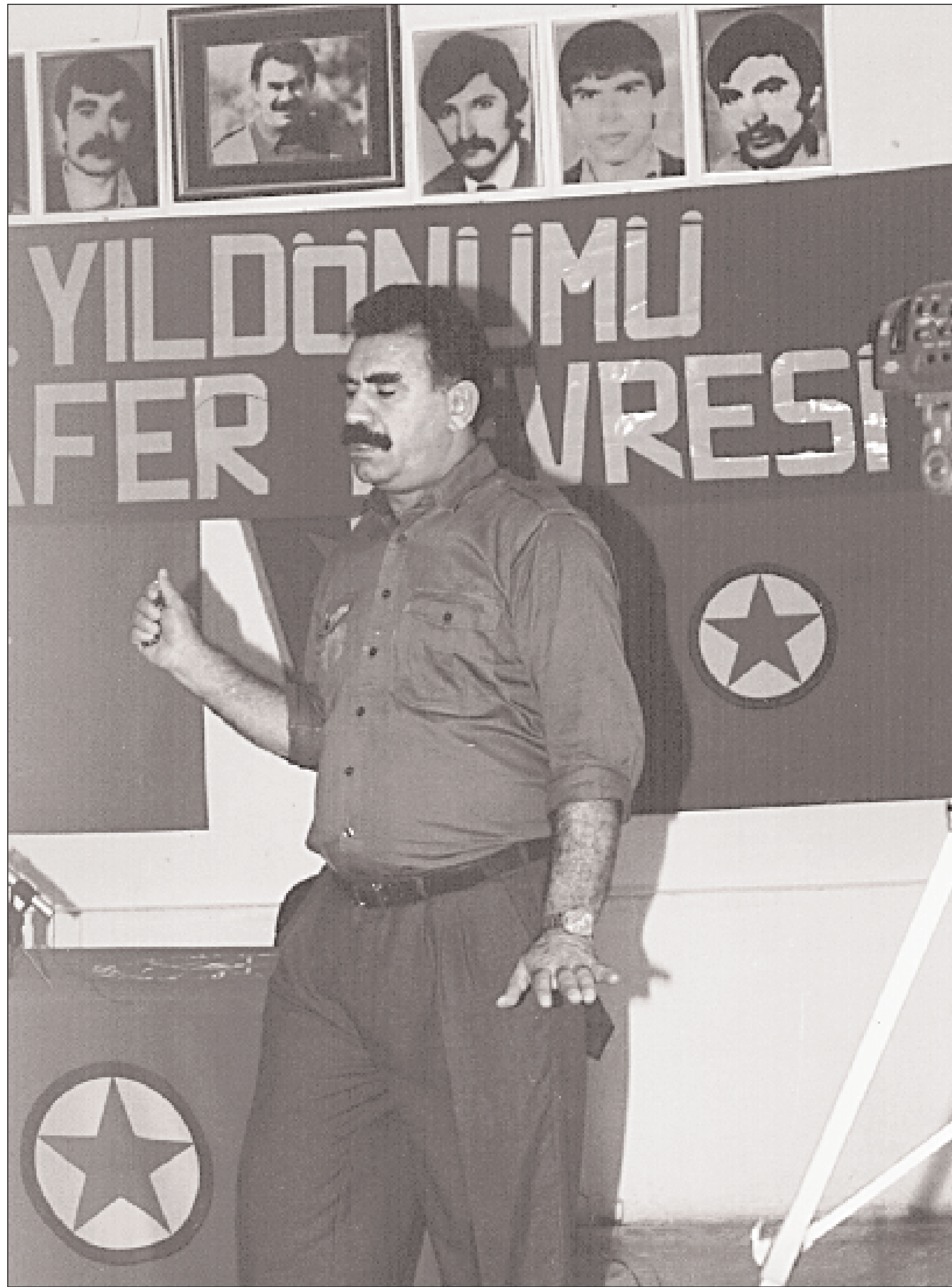
Tamam yenilmedik, denilebilir. Güzü karşılarken yenildiğimiz iddia edilemez. Ve hatta düşmanın daha da ağır bir bunalım süreci içine alındığını, askeri olarak da sorunlarının daha da ağırlaştığını söyleyebiliriz. Ama bütün bunların kimin sayesinde ve neyle sağlandığını bilmemiz gerekir. Güz düzenlemelerini geliştirmek hiç şüphesiz çok önemlidir. Yeni hamle imkanlarını araştırmak ve gücü buna göre seferber etmek bir hayli sonuç alıcı da olabilir. Ama niye bu kadar geç? Çünkü geçen aylar seni tamamen bitirebilirdi. Dediğim gibi, eğer bitirememişse, bizim gerçek bir yönlendirmemizin belirleyiciliği temelinde olmuştur bu. Bir savaş anlayışta, temel tutum ve davranışta kazanılmadı mı, isterse milyonluk ordun olsun yine de sapır sapır dökülüp yenilmekten kurtulamazsın.

Güz hamlesini güçlü anlayın ve düzenleyin

Halen doğru dürüst birim komutanlıkları bile oluşturulamamışsa bu savaşın doğası üzerine düşünmek gerekir. Bunun bir kurmayı olsaydı, iki üç tane seçkin komutanı olsaydı, herhalde son derece ilerletici olabilirdi. Tarihte başımıza getirilenlere benzer bir kaderi biz paylaşmadıysak, kendimi bu tehlikeli dayatmalardan biraz uzak tutmam sonucudur. Yine herkesin kendine layık gördüğü tarzı ve tempoyu kendime yaklaştırmadığım için bazı değerler kurtarıldı ve düşmana başarma fırsatı verilmedi. Bunun dışında ulusal önder olarak savaş ve gelişim adına kimsenin söyleyeceği fazla bir söz kalmadı. Aynı zamanda şu da anlaşıldı: Bazı doğru yönelimler ve ısrarlı takip etmeler sonucunda yeni bir güze girerken iddiaların biraz daha güçlü tutulmasına yol açtı.

"Savaş sadece düşmanın zayıflıklarını ortaya çıkarmak ve onu yenmek değil, aynı zamanda kendi zayıflığını da görmek ve eğer giderilmezse kendi ölümcül etkilerinin içinde ölmek gibi bir sonuca da yol açar."

Hiç olmazsa şimdi savaş gerçeğimizi yeni bir hamleye hazırlarken, insan bütün yönleriyle derinliğine kavrayabilmeli ve düzenlemeyi gerçek temeller üzerinde yürütebilmelidir. Bunun için aslında çok şey verdik ve hepsini ulaştırdık da. Acaba gereken sonuçları çıkarmayı bu sefer bilecekler mi? Tıpkı burada olduğu gibi doğru bir düşünce yöntemi, sorunlarımıza canalıcı noktada yaklaşma, doğru bir ahlak anlayışı, gerçekçi bir askeri tutum ve davranış edinmeyi bilecekler mi? Yoksa kendilerini aldattıkları gibi beni de mi aldatmaya çalışacaklar. Çünkü öyle öğeler var ki, dalga geçiyorlar askerlikle. Utanmadan halen demagoji yaparak ve kendilerini aldatarak süreci geçiştirmeye çalışıyorlar. Sanırım böyle epey komutan vardır. Peki kimdir bunlar? Halen öze neden inmiyorlar? Demagojinin, kendini aldatmanın kaynağını, yenildiği halde kendini yenmiş sayanın kimliğini, pek şerefli bir durum arzetmediği

halde kendini öyle saymanın dayanağını ve gerekçelerini anlamalıyız. Bunlar mı çok güçlü, biz mi çok aptalız? Gerçek bir kurmay gücüysek bu durumu niye görmeyelim, görüp de niye değiştirmeyelim!

Yaşama yol açmak gerekir, yaşama savaşla yol açmak gerekir derken, bunun neyle ve nasıl sağlanacağını geçen süreç içinde biraz açıklığa kavuşturduk. Acaba bundan sonuç çıkarılabilecek mi? En son perspektifleri, talimatları ve maddi güç olanaklarını yetkileri dahiline soktuk. Hepsiyle uzunca tartışıldı da. Bunlara ilaveten daha ne diyebilirim, sizlere insan ne kadar güvenebilir? Şimdi gerçek bir ordulaşmayı ve gerçek bir hamleyi gündemleştirebilir miyiz? Tamam, uğraşalım sizlerle, ama ciddi olabilecek misiniz? Savaş içinde olanlarımız bu işin ciddiyetine ne kadar sahip oldukları, halen benim için anlaşılmazdır.

Savaş bir sanattır. Aptal köylülerle, ukala aydınlarla yürütülecek bir eylem değildir. Hele sizin gibi anı anına kendini kandıran, bir sigara dumanı için bile hayal kurup kendini yitiren kişi savaşla alakasızdır. Sizin bu yaşamınız, size ne kadar ağırlık teşkil ediyor bilemem, ama ben neredeyse ağırlığınız altında ezileceğim. Peki kim sizin yükünüzü taşır? Siz nerede, savaş nerede, komuta kişiliği nerede; ukalalar! Yine de ben sizi suçlamıyorum, belki bir emir alıp yürüten bir asker olabilirsiniz. Bu da güzel bir şey, ama komutan kim olacak? Akıllı bir komutanınız var mı? Akıllı bir komutanınız yoksa aç kurtlara teslim olmuş olamaz mısınız? Böyle bir yapı altında nereye gideceksiniz? Sadece bana güvenmekle olur mu bu iş? Komutansız olmaz, kendi komutanlarınızı yaratmazsanız, hiç olmaz. Hepiniz sıradan savaşçı olmaktan öteye gitmiyor, tıpış tıpış da savaşa hazırlanıyorsunuz. Peki korkmuyor musunuz, bu durumunuzdan ürkmüyor musunuz? İşte Güneybatı'ya hazırladığımız en seçkin bir grubumuz vardı. Hepsi de söz verirken ne kadar da güven vermişlerdi. Şimdi düşmanın onları nasıl götürdüğü bile tartışmalı. Eminim ki, nasıl vurulduklarını bile anlamamışlardır. Belki de herhangi bir yöntemle düşman onları götürürken, bunu akıllarına bile getirmemişlerdir.

Özgürlük fatihleri gibi yürüyeceksiniz

Şimdi bu kadar tecrübeye rağmen, hala bir düşman tuzağını, olası bir düşman taktiğini anlayamayacak mısınız? Eğer anlamazsanız nasıl gerillacı olabilirsiniz? Size iki kelime konuşturuncaya kadar, bir küçük davranışınızı düzeltinceye kadar ben neredeyse çatlayacağım. Gerçekliğiniz budur. Bunun neresi savaşa uygun? Savaşçı kişilik, hele kurmay kişilik değişik bir kişiliktir. Sizinki hep lafazanlık ve demagoji yapma, kendini ve etrafını kandırma, yetişmeme, bir başarıyı hazırlayamama durumudur. Unutmayın, ufak bir toplantıyı bile sağlıklı götüremiyorsunuz. Eylem gibi, savaş planı gibi büyük maharet isteyen bir işi nasıl götüreceksiniz? Ben gerçekleri söyleyeyim de hiç olmazsa günahınızdan kurtulayım. Çünkü içinizde kendini çok akıllı sanan, savaşçı olduğunu ve hatta buna hazır olduğunu söyleyen az değil. Yine ben savaşın gerçeğini söyleyeyim de günah benden gitsin. Ne yapalım şimdi sizleri? Ne geri göndermek, ne bir tarafa atmak, ne de köle ordusu gibi idare etmek olmuyor. Gerçek özgürlük fatihleri gibi yürütmek istiyoruz, ona da siz kolay kolay gelemiyorsunuz. Gücünüz yok, çok zavallısınız, hep iyi niyetlisiniz de, bu işler

niyetle olmuyor.

Gerçekte ben bile kendimi son derece yetersiz görüyorum. Yetersizliğim şu: Bazı olaylar karşısında, mesela elimde hareket olanakları olsaydı, bir yerden bir yere gitme imkanım olsaydı daha iyi yapabilirdim. İşte yerim dar, fırsat ve olanaklarım az, ama buna rağmen bir şeylere yetişmeye çalışıyorum. Şimdi size bakıyorum, yer nedir, hareket olanağı nedir, manevra nedir, fırsat nedir, olanak nedir, tehlike nedir, tedbir nedir, plan nedir, çatışma nedir, öncesi nedir, sonrası nedir? Bunları hiç hissetmiyorsunuz, bunlar mantığınızda fazla yer etmiş bile değil. Ama askerlikte bu ne demektir? Bu sorulara cevap demektir ve hem de anı anına, sürekli cevabı hazır tutmak demektir.

Eylül başındayız ve işte güz hamlesinin hazırlığını yapıyoruz. İşte birkaç soru sordum, bunlara cevabınız olumlu olsaydı, mükemmel hazırlanıyor ve düzenliyorsunuz, diyebilirdim. Gerçekten birkaç tane akıllı olsaydı da insan bazı şeyleri kavratabilseydi. Böylelerinin karşısında hepiniz tırısa kalkan birer emir kulu gibi ölümüne savaşırdınız, fakat ben bunu kastetmiyorum. Yani gerçekten sizden fedakarı yok, fakat benim dediğim de farklı. Herhangi bir alana ve herhangi bir çalışmanın içine girdi mi, hatta bunun kokusunu aldı mı, kokusu da değil, ona çok uzaktan yöneldi mi, onun tüm özelliklerini yıldırım çakar gibi hemen beyninde çakıp ve kollarını her tarafa ulaştırır gibi kendini düzenleyip öyle gider. Peki bunlar sizde var mı? Ne gezer. Düşman gelse mertek olup gözünüzün içine girse, göremezsiniz. Duyarlılık düzeyiniz ve kavrayış derinliğiniz düşmanı zamanında görmeye elvermiyor. En önemlisi de bizim görevimiz sadece düşmanı görmek de değil, vurmaktır. Vurma gücünüze bakın ve ondan sonra militanız, gerillayız deyin.

Halen bazıları "eğitime pek ihtiyacım yok" veya "aslında her şeyi yapabilirim" diyecek kadar kendinden geçmiş durumda. Bari yapabilseydi de, düşmanını altetseydi de, önce başımızı yarsaydı. Bütün göstergeler derin bir sığlık, yüzeysellik ve çaptan düşüklüğün yaşandığını, bu halinizle de başarıyı değil, peşisıra başarısızlığı yaşayabileceğinizi gösteriyor. O zaman sizi ne yapalım? Bu sefer iyi bir çalışmayla tam ordulaşacaksınız. Sadece bir süre olarak göz önüne getirilirse, 15 Ağustos Atılımımızın on yılını geride bıraktık. Bu süreçte ne tam kazandık, ne de tam kaybettik. Hiç olmazsa şimdi kendimizi tam kazanmaya yatıralım, diyeceğim. Ama sizler buna ne kadar eğilimli ve hazırsınız? Yalnız 15 Ağustos hamlesi ve yurt dışı çalışmaları da değil, bütün parti adımlarını atarken de birlikte atalım ve en yeni olana kadar hepsini birlikte düzenleyelim, dedik. Fakat sizde ciddi bir büyüme yok. Bu neden böyle oluyor?

Bu hamleye çarpıcı şans verin

Dediğim gibi, mesele bazı işleri yapmak değil, mesele fedakar ve çok dürüst olmak da değil; savaşçı kişiliği çok farklı bir kişiliktir. Bunun tarzı ve temposu çok farklıdır. Yine Kürdistan'daki gerilla çok özgün olmak durumundadır. Buna güç yetirme halinde sizin iddia sahibi olduğunuzu söyleyebilir ve gerçek komutanlığınızdan veya savaşçılığınızdan bahsedebiliriz. Şimdi ben sorunları doğru koymuyor muyum? Peki daha iyi güz hamlemizin sorunlarını nasıl koyacağız? Bunun kışı da geliyor geriden. Trajik durumlara düşmeyesiniz. Bilmem işte "kış geldi bizi vurdu ve deldi geçti, güze yetişemedik geldi geçti, bahara da hazırlıksız yakalandık" demeyesiniz. O zaman ne anladınız bu yaşamdan, benim bu kadar emeklerime ne oldu? Yakışır mı bu? Belki size yakışır, ama bana yakışır mı? Az mı kendimi verdim, az mı ayarlama yaptım? Kendinize her türlü kötülüğü yakıştırabilirsiniz, ama bana yakıştırmamak gerekiyor. Unutmayın ki, kendinizi düşürme nedenleriniz bize hakarettir, bir darbedir. Tabii bütün bunlar sizin köylü aklınıza, aydın sorumsuzluğunuza gelmez.

Evet, güz düzenlemesi gerçekçi olarak yapılabilecek mi? Gerçek bir komutan ve savaşçı kişiliği ve bu kişiliklerin ordu düzenlemesiyle biz bir hamleye daha çarpıcı şans verecek miyiz? Başarılı olmaya doğru götürebilecek miyiz? İşte işin adamı olmak demek, bu sorulara olumlu yönde cevap vermek demektir. İşte savaş alanındakiler ağır hareketlilik yüzünden yorgun düşmüşler, yıpranmışlar, tıkanmışlar. Cephe gerisindekiler kendilerini henüz işe doğru yaklaştıracak yeteneklere kavuşturmamışlar. Onunki de, diğerininki de fazla iddialı değil ve dolayısıyla başarılı olmamayı beraberinde getirir.

Şimdi nasıl anlatalım bütün bunları size? İşte savaş cephelerinin yaptığı son tartışmalar anlatılıyor. Şimdiye kadar olmayan yoğunlukta, derinlikte, yaygınlıkta ve yüksek düzeyde bir savaşımın yaşandığı, böyle bir savaş düzeyinin ortaya bazı sorunlar çıkardığı, daha ileriye gidebilmek için yeni düzenlemeler ve değişiklikler yapmak gerektiği söyleniyor. Yine savaşın yoğunluğunu kaldıramayan veya savaş yoğunluğu içerisinde sorun olarak ortaya çıkan bir yapının olduğu, komuta yapısında savaşın gelişim düzeyini karşılayamama durumunun yaşandığı, köylü darlığının gelişen günlük ve anlık taktik yenilenmeye cevap veremeyip tutucu davrandığı, sözde aydın kesimin işi lafazanlığa boğduğu, savaşta komutanın rolü ve öneminin çok daha öne çıktığı bir dönemde buna cevap verecek bir gelişmenin yaratılamadığı belirtiliyor.

Tabii düşman cephesinde de bazı değişiklikler var, yaz planı başarısız kaldı, sonuçsuz kaldı. Ordunun bütün gücünü kullandığı seferler sonuç vermedi. Ciddi bir yıpranma ve zorlanma içinde bulunuyor. Aslında ciddi bir operasyon yürütme ve arazide hareket etme gücü artık yok ve sadece gerillanın operasyonlarını önlemek için yanıltıcı hareketler yapmaya çalışıyor. Önemli stratejik alanları tutarak biraz kontrolü sağlamak, kendini korumaya almak ve gerillanın hareketliliğini engellemek istiyor. Son yönelimi ile düşmanın böyle bir durumda olduğu ve bu nedenle etkili taktiklerin geliştirilmesi gerektiği söyleniyor. Oysa bizim komutanlıklarımız düşmanı hiç izlememiş ve mevcut gelişmeleri hiç incelememiştir. Tabii bizim perspektif ve talimatlarımız da zamanında anlaşılmamıştır. Şimdi daha yeni yeni düşmanını izlemeye ve bizim talimatlarımızı anlamaya başlıyorlarmış. Çok yoğun savaşılsa da gerilla ordumuzun çok güçlü bir savaş dinamizmi varmış, savaşçı ve alt komuta yapısında hiçbir sorun yokmuş, sorun orta ve üst kademede varmış ve güz düzenlemesi yapılırken çözümün buradan geliştirilmesi gerekiyormuş. Savaş cephelerimiz son tartışmalarla durumu böyle değerlendiriyormuş!

Şimdi bütün geçmiş süreçler için de bu söylenenlere benzer şeyler söylenebilir. PKK ilk adımları attığında da aslında bir savaş adımı attı. Ama iki kelimeyle attı. O dönemin taktiği o iki kelimeyi iyi işletmek ve onunla iyi iş yapmaktı. Onları ağzında iyi ve çok ısrarlı işleteceksin ve gerçeği ifade etmeyen diğer kelimelere karşı saldıracaksın. O zamanki düşman ordusunu, TC'nin inkarcı ve sosyal-şovenizmin yalancı iddiaları olarak görürsek yapılanın nasıl bir savaş olduğunu daha iyi anlarız. O zaman TC'nin ve sosyal-şovenizmin, ilkel milliyetçiliğin yalanları ne kadar kapsamlıydı ve sayı olarak da ne kadar güçlüydüler; tıpkı şimdiki düşman ordusu gibi. O zamanki ordumuz ise iki kelimelik bir gerçeklikti. Ama biz iki kelimelik gerçekliği belki milyonlarca sözcükten oluşan düşman ve müttefiklerinin gerçekliklerine karşı başarıyla kullandık ve sonuçta bizim iki kelimelik düşünce ordumuz, onların milyonluk ordusunu birkaç yıl içinde başarısızlığa uğrattı. İşte o ideolojik savaş dönemiydi. Ordusu birkaç kişinin ağzındaki birkaç sözcüktü. Karşı tarafın ordusu ise milyonlarca kişi ve milyonlarca sözcüktü.

Diğer dönemler için de buna benzer başlangıçlar söyleyebilirim. Aslında da bütün başlangıçlarımız böyleydi. Kitleyi ayağa kaldırırken de, bunu halktan tek-tük kişilerle ilişki kurarak başlattık. İkna, ısrar, uygun yöntemlerle milyonlaşma hareketi haline geldik. Şimdi iş gerilla ordusuna gelince, örneğin 15 Ağustos öncesinin gerillası kesin kavranırsa ve biraz PKK'ye başarı veren tarzı yakalanırsa gelişmeler çok farklı olacak. Düşünün, o zaman düşmanın hiç de mevcut hali yok, ama bizim gerilla silahımız da düzenlenmemiştir. O dönemin en temel zaafı aslında bugünkü zaafa benzerdir: Kendi gücünü düzenleyememe, onun derinliğini ve geleceğini kestirememe, özgün koşulların halk savaşımını verememe ve çeşitli tıkanmalar. Dolayısıyla tehlikeler böyle başladı.

Düşmanın görüntüsüne aldanmayın

Şimdi bizim bu on yılın başlangıcına girişimizi gün gibi hatırlıyoruz. Hatta içinde neyin eksik olduğunu şimdi çok daha iyi görüyoruz. O zamanki birkaç yüz kişilik birimimiz gerilla tarzını oturtsaydı, kim ne derse desin bu on yıl içinde biz kesin zafere benzer bir fırsatı da yakalayabilirdik. Onu görmek gerekiyor. Daha da kötüsü, bazılarına kalsaydı bize yüz defa da değil, belki de bin defa yenilgiyi yakıştıracaklardı. Peki yenilgiyi yakıştıran kim, tam başarı imkanını değerlendiremeyen kim? En temel soru bu. Tamam, şimdi de düşmanın yıpranma düzeyi, düşmanın seyrettiği düzey büyük zaaflar içeriyor. En büyük hamlesini yaptı, ama kesin sonuç almaktan uzaktır. Yine gerçek bir savaşta düşmanın değerlendirilmesi çok önemlidir; bizimkiler "pek izlemiyoruz" diyorlarmış, ama anı anına izleyerek görmeyi gerektirir.

Düşmanın görüntüyle bile bizi ne kadar yanılttığını biliyoruz. Bahardan beri hep "büyük operasyonlar başladı" denildi. Bunların büyük operasyondan ziyade yeni taktiğin uygulanması olduğu bilinmelidir. Örneğin eski Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş'in de söylediği gibi alan tutma, gerillayı lojistik kaynaklardan alıkoyma, yine önemli alanları tutarak bizim gelişme yönlerimize ket vurma ve böylece zorlayarak işlemez duruma getirme, "ya teslim olurlar, ya ölürler" noktasında seyrettirme olduğu açığa çıktı. Şimdi taktiğin bu temel niteliği zamanında kavransaydı, biz de düzenlememizi ve alan tutmamızı ona göre yapsaydık, her düşman yayılmasında "büyük bir operasyondur" diyeceğimize, aslında "bir yanıltmadır" veya "bir alanımızı daraltmadır" deyip de anı anına karşı bir hamleyle kendimizi ayarlama ve hazırlama durumumuz olsaydı, bu yıl içinde bile savaşın kaderi değişik gelişirdi. Şimdi anlıyorlar ki, bu operasyonlar söylendiği gibi alan operasyonları değildir. Düşman operasyonları bizi taktiğin gereklerine ulaşmaktan alıkoyma, bir anlamda inisiyatifsiz bırakma, kendi zaaflarını örtbas etme, yine içine düşebileceği zorlukları ve hatta ağır kayıpları önleme tedbirleriydi. Şimdi bu iyice ortaya çıktı.

Halbuki biz, çok önceden buna da dikkat çekmiştik. Bu gerçeği görün ve bunu değerlendirin, yanılmayın, demiştik. Düşmanı anı anına izlemek ve anı anına taktik geliştirmek gerekir, demiştik. Kendi güç olanaklarınızı peşisıra iyi yerleştirin ve sonucun ne kadar değişik gelişeceğini görün, demiştik. Bu yaklaşım biraz temel alınsaydı, düşmanı abartmayan ve tehlikesini de dikkate alan bir yaklaşım pratiğe uygulansaydı savaşın gelişim seyri farklı olabilecekti. Elbette düşman taktiğinin tehlikeli yönleri de vardı. Çünkü düşmanın bu biçimde alan tutması geçen yıldan farklıdır. Yakından izliyor ve biraz da hareketli

olduğu için imha imkanı artmıştır. Eskisi gibi sen hareketsiz ve bir noktada böyle tedbirsiz durursan, elbette düşman taktiği işlerlik kazanır. Nitekim birçok birimin başına bu gelmedi mi? Kaç takımımız bu temelde ezildi? Neden? Çünkü eskisi gibi düşünüyor; "düşman ne de olsa burayı göremez, görse de eski tarzda nokta operasyonu yapar, o zaman da çekilir, kurtuluruz" diyor. Bu derin gafletten ötürü o birimler çakıldı kaldı. Etrafına bakıyor nokta operasyonu yapacak düşman gözükmüyor, geçen seneye göre herhangi bir tehlike yok, o zaman "ben kendimi yaşatabilirim" diyor. Oysa düşman kobraları devreye soktu ve hareketlidir; nokta operasyonu değil, alan tutarak sonuç alıyor. Alan tutma da süreklidir. Sürekli olunca, nokta operasyonu durumuna bakarak sen kendini kurtaramazsın.

Peki nasıl olacaktın? Sen de hareketli olacaktın. Olası alan tutmaya, sen de belli bir alan tutmakla karşılık verecektin. Bir de olası bir yönelim oldu mu, çok küçük parçalara ayıracaktın kendini. Yani gizlilik ve hareketliliği sağlayacaktın. "Noktayı tutmuşuz, düşman gelemez, gelirse zaten kendimizi savunuruz" demek eski bir anlayıştır. Bu anlaşılamadı ve onlarca takım ezilmekten kendini kurtaramadı. Halbuki biraz anlayış doğruluğu olsa, zamanında yeraltı, gizlilik, hareketlilik, düşmanın etrafını sarma gibi uygulamalar geliştirilse, değil düşmandan darbe yemek, ciddi darbeler vurulurdu. Ve bu her yerde yapılabilirdi; bir takım da bunu yapabilirdi. İşte bunu yapmadılar ve bu birçok kayba yol açtı. Düşman burada biraz vurdu ve kayıp verdirtti. Halen birçok birimimiz bunu düşünmek bile istemiyor.

Düşman kitleyi tam kuşatmaya almış, ama bizim birimimizin haberi bile yok. İşte cephe çalışmaları için adam gönderiyor; iki kişi oraya, iki kişi buraya. Senin kitlen kuşatmaya alınmış, bu durumda iki militan yollayarak örgütleyemezsin. Kuşatmaya alır, hepsini teke tek sayıp döker ve senin adamını ortaya çıkarır. O halde daha değişik bir yönelim gerekir. Kitleselleşmenin daha değişik yönelimlerini sen bulmalıydın. Bunun yöntemi, hem de çok iyi bulunurdu. Nasıl bulunurdu? Halktan insanı eğitecektin, öz savunmayı çoktan yöntem olarak benimseyip tutturacaktın. Halkın öz savunması olmadan iki militan içine koyarsan, sadece onların katledilmesine ortam hazırlarsın. Nitekim hepsi böyle yapmıştır. Öz savunma gereği çok önceden söylendi ve geçen yıllardan beri gerçekleştirilebilirdi. Ama o şansı değerlendiremediler. Daha sonra yapmaya çalıştılar, ama bu sefer de düşman fırsat vermedi. Cephe faaliyeti bu yüzden derinlik kazanmadı ve birçok katliamın önüne geçilemedi. Yine çok sayıda savaşçı çekilebilirdi ve bu militanları kaybetmeyebilirdik. Anlayış yetmezliği, zamanında alınmayan tedbirler birçok kayba yol açtı.

Araziyi birçok yerden tutun

Birçok eyaletimiz bütün bunları daha şimdi farkediyor. Düşman alan tutmuş, gerillanın çoktan yapması gerekeni yaparak biraz derinliğine üslenmiştir. Hem de kritik yerlerde. Neredeyse onlar gerillayı uyguluyorlar. Bizimkiler ise düzenli ordu gibi üzerlerine gidiyorlar. Yani neredeyse yer değiştirmişiz. Biz açıktayız o gizli, biz sabitiz o hareketli; stratejik yerleri tutmamız gerekirken o tutuyor, birçok noktada pusu geliştirmemiz gerekirken o pusu geliştirmiştir. Bütün bunlar, kendi taktiğimizi yeterince kullanamamanın düşman tarafından nasıl kullanılacağını çarpıcı bir biçimde gösteriyor. Ve bu da taktik darlığa, taktikte yüzeyselliğe, düşmana rahatlıkla çok pahalıya mal edilebilecek bu yeni taktiğine fazla etkili darbe vurmamaya götürdü. Bu imkansız mıydı? Hayır. Sadece yanlış yaklaşıldı ve görevler yerine getirilmedi.

"Kimsiniz, nesiniz? Hayatın en temel sorunlarını bile çözemeyen bu kişilik neyi ifade edebilir? Bu toplumun neden bu hale düştüğü ve kişiliklerinizin neden bu hale geldiği şimdi çok daha iyi anlaşılıyor. Nefretin, öfkenin, ağlamanın, sızlamanın, her türlü psikolojik davranışın kaynağı çok iyi anlaşılıyor."

Biz, geçen yıllarda olduğu gibi yine bu yıl başında da çok çarpıcı bir biçimde belirttik ki, arazinin tüm kritik yerlerini biraz gizli ve biraz da hareketliliğe, manevraya imkan verir bir biçimde tutun. Bir yerden değil onlarca yerden tutun. Ve buna göre lojistiğinizi dağıtın, aylarca size yetecek bir biçimde serpiştirin. Lojistiğiniz biriki sığınakta, birkaç yerde toplu olarak değil, dağınık bir biçimde ve birçok kritik noktada bulunsun. Silahlarınızı da buna göre yerleştirin. Eğer arkadaşlarımız böyle yapsalardı, daha sonra düşman en ağır teknikle de üzerine gelseydi, o zaman eminim ki düşmanın kayıpları şimdikinden belki on kat, yüz kat fazla olabilirdi.

Bu konuda içine düştükleri darlıkla, eski anlayışla, geri çekilme veya mevzi savaşına girme olumsuz rol oynadı. Biz mevzi savaşına fırsat vermedik, çünkü o çok tehlikeliydi. Fakat eski geri çekilme anlayışı biraz yaşandı. O da birçok noktayı anlamsız bir biçimde kaybetmemize yol açtı. Belki yine geri çekilebilir, ama düşmana fazlasıyla pahalıya ödetme temelinde bu durum ortaya çıkabilirdi. Ama kendiliğinden birçok noktadan çekilme ve düşmanın rahat yerleşmesi ve bu rahatlığın ortaya çıkardığı zorluklar yine kesin anlayış noksanlığı ve zamanında oturtulamayan taktikten ileri geliyordu. Taktiğe hakimiyet sağlayamama buna yol açtı. Şimdi daha iyi anlaşılıyor ki, başta son derece taktik önemi olan yerler tutulsa, gücümüz yine buna göre oturtulsa, donanımımız, cephanemiz, erzağımız buna göre serpiştirilse, hiç şüphesiz o zaman bu savaş çok daha başarılı sonuç verebilirdi. Olmayan doğru anlayışlar, alınmayan tedbirler, oturtulamayan taktik kazanmayı sınırlandırdı ve düşmanın da biraz daha rahat alan tutmasına fırsat verdi. Düşünün yani, birçok birim, birlik, sorumlu militan eğer derinliğine ve zamanında düşünse, bu temelde bütün savaş sorunlarına güçlerini iyi değerlendirerek cevap arasa, o zaman kesinlikle çok ilerlerdi ve önemli başarılara imzalarını atarlardı. Ama köylü kafası, aydın demagojisi ve ukalalığı, bir usüle alışma, kolay kolay statükodan ve alışkanlıklardan kendini kurtaramama, olayları düz ve sığ ele alma, fazla yaratıcılığa ulaşmama gibi durumlar bizim sürekli müdahalelerimizi ve tedbirlerimizi gerekli kıldı. Bu yaklaşımımız kayıpların az olmasına ve bazı kazanımlara yol açtı.

Şimdi yeni dönemde acaba otokritiklerini, özeleştirilerini doğru temelde yapabilecekler mi? Yeni düzenlemeler, yeni hamleler hazırlamak kesin özeleştirisel temelde olursa bir anlam ifade edebilir. Geçmişte tam istediğimiz gibi kazanamadığımız tarzı bize tutturup kazandırabilir. Fakat ciddi olacaksın bu konuda, gerçekten savaş sorunlarına büyük kafa yoracaksın. Zaten düşman da böyle değerlendirdi ve halen de yakıcı değerlendiriyor. O da plan ve taktik geliştiriyor. Son çözümlemeleri o da aldı, son talimatları o da dinledi, bir defa bunları hesaba katın. İkincisi, bunlar bütün birimlerimize ulaştı, üzerinde amansız duracaksınız. Tecrübeleriniz var, düşmanla günlük iç içesiniz ve bu durum mutlaka size bir şeyler öğretmiş olmalıdır. Bu temelde kendi taktik yönelimini hazırla, planını yap, gücünü düzenle; hırsla, büyük bir iddiayla ve tedbirle yüklen.

Bu savaş işte böyle yürür. Keyfiyetle, "Kürt kafasıdır, kızarsa şöyle yapar, keyiflenirse şöyle yapar" demekle bunun alakası yoktur. Sistemdir bu, taktiktir ve her zaman, her yerde geçerlidir. Bireysellikle, kendi hislerinle hareket etmekle ne yapabilirsin! Zorluklardan kaçınmak, rahata düşkün olmak, başkalarına yaptırmak, yani komuta görevleriyle oynamak, kötülükten başka ne verir? Belli ki bu yaygınca ortaya çıkmıştır. Ne deniliyor, "komuta kesiminin savaşla alakası yok." Halbuki savaşın beynidir, savaşın direğidir, savaşın başında ve her şeydir; baş olmazsa ayak ne yapabilir, kol ne yapabilir? Bazıları işte öyle yapıyor. Elbette bu tarz affedilmezdir.

Fedakarlık ve cesaretle çok yoğun olan birimler var. Onlara bile işlerlik kazandırmamak ne demektir? Kendi avantajlarını görememek ne anlam ifade eder? İşte bütün bunlar göz önüne getirilmeden yeni bir hamle sağlıklı geliştirilemez.

Soluduğunuz hava kadar doğru esaslara sarılın

Şimdi önümüzdeki dönem için bu tarz bir durum değerlendirmesi yapmak, ardından görev belirlemek ve en önemlisi de önderlik etmek hayatidir. Bütün ARGK birlikleri ve onun komuta yapısı, artık böyle sistemli bir kafa yapısına, yine sistemli bir çalışmaya ekmek ve suya duyulan ihtiyaç kadar alıştırılmalıdır. Eğer alıştıramazsanız gelişemezsiniz. Bu durumda herhangi bir gerilla düzenine, askere dönüşmeniz, onun özlü komuta ifadesi olmanız mümkün değildir. Savaş yanılgıyı affetmez, savaş ikiyüzlülüğü ve demagojiyi en çarpıcı bir tarzda reddedecek eylem biçimidir.

Tartışabilirsiniz, bütün savaş birliklerimiz, hazırlık birimlerimiz çok canlı ve üretken bir biçimde tartışabilirler. Bizim bu yaz boyu geliştirdiğimiz çözümlemeler, düşmanın geçen bir yıldan beri imha temelindeki yüklenimlerine karşı geliştirdiğimiz boşa çıkarma ve başarıyı daha da yakın kılma çabamız çok, hem de müthiş öğreticidir. Ben şaşıyorum, halen bu büyük öğrenme imkanına, başarıya yakın esaslara niye kendinizi kaptırmıyorsunuz? Şimdi gerçekten söyleyeyim; sizin kendinize yapabileceğiniz en büyük iyilik bu kazanma esaslarına yüklenmenizdir. Bunun bilmem zora gelmemekle, keyfiyetle alakası yok. Adınız kadar, soluduğunuz hava kadar bu esaslar dahilinde savaş sorunlarına yüklenin.

Şu anda elinizde bir canınız var, düşman her an onu yerle bir edecek kadar acımasızdır. Yine siz bu canı kendiniz için değil, bir halk için adamışsınız. Bunun tek doğru ifadesi, esaslara yüklenerek pahalıya patlatmaktır. Yoksa gidip çok iddiasız, nasıl başladığı ve nasıl bittiği belli olmayan bir tarzda kendinizi kaybederseniz en başta size çok yazık olur. Bunu niye kendinize yakıştırasınız. Bunca eğitim ve emek verildi size. Fazla sonuç almadan yerin dibinde niye çürüyesiniz. Buna vicdanınız nasıl razı olabilir? Bunun için de hırs ve öfke gerekir. Daha ne güne duruyorsunuz? Bunun için intikam ve yemin gerekli, ne güne duruyorsunuz? Bunun için ustalık, ölçmek ve biçmek gerekir. Tabii bu başarılı olmak isteyen bir savaşçının adıdır, eylemidir, onun en temel özellikleridir.

Kendinizi işte böyle yetiştireceksiniz. Başka türlü yaşamın yolu yok, diyorum size. Eğer köylü kurnazlığıyla başarsaydılar, bizim köylüler şimdi dünyanın en önünde olurlardı. Ama düşünün, şimdi en gerisindeyiz. Bizim aydın ukalalarımız o demagojiyle başarsalardı, herhalde en büyük eserler onların olurdu, fakat şu anda en reziller. Dolayısıyla terk edelim; iflah etmeyeni, başarmayanı, doğru dürüst utancımızı bile kaldırmayanı terk edelim. Söylenen şeyler sizi gerçekten yaşama, insanlığa, yurtseverliğe, partileşmeye, örgütleşmeye çekecek tek doğru esaslardır.

Halen çok yaygın parti eğitiminden geçiyorsunuz; en temel hususlarda bilinçleniyorsunuz, ama eğer ana esaslar dahilinde kendinizi sistemleştiremezseniz bunlar bir anlam ifade etmez. Eskisinden daha tehlikeli bir geveze olma durumunuz doğar ve gevezelikle de devrim, hele savaş yönetilemez. Size gerekli olan iyi bir savaşçı ve sorumluluk düzeyinde seyreden bir militan olmaktır. Bundan daha gerekli, değerli bir şey yok sizin için. Bunları edineceksiniz. Benim size yapabileceğim iyilik, bu gerçekleri size biraz özümsetmektir. Bundan daha değerlisi de olamaz. Tek yaşatacak çalışma budur. Bunun dışında hiçbir şey bizi yaşatmaya yetmez.

Bütün olanaklarımı seferber ediyor ve yarını bile şimdiye bağlayarak size veriyorum. Savaştır bu, başka türlü yaşatmazlar adamı. Düşmanınıza bakın; düşmanına bakmayan adam hiç savaşabilir mi? Onu anı anına göz merceğine yerleştiremeyen, savaş gibi en amansız takip isteyen bir sanatta yol alabilir mi? Kendi yöntemlerini anı anına gündemleştirmeyen ve oturtmayan adam, bir önder, bir komutan olabilir mi?

Bu sefer aldatıcı olmayacaksınız

Bunlar savaşmak istiyorum diyenin en temel yaşamsal özellikleridir. "Bizi ilgilendirmez, biz başka türlü savaşacağız, eski kafayla savaşacağız" demek olmaz. Eski kafayla bin yıldır savaştınız ve sonuçta enkaz gibi neredeyse adınızı bile ağzınıza alamayacak kadar zavallılaştınız. En isyancınız bile en beter kaybeden oldu. Bu anlamda partimizin ve ordumuzun eğitimi çok tarihi ve sonuç alıcıdır, diyoruz. Düşman eğer ilk defa tarihimizde tam başarıya gidememişse, bu tarzımız sayesindedir. Herkes sonuç alanın yeni önderlik, yeni stratejik ve taktik yaklaşımlar, yeni tarz ve tempo, yeni vuruş tarzı olduğunu söylüyor ve biraz bizde kanıtlanan da budur. Biz döne dolaşa bu hususu size boşuna anlatmıyoruz. Çünkü günlük gelişmeler bizim daha da amansız size yüklenmemizi emrediyor. Ve artık siz emirden anlamalısınız.

Emreden kimdir, emredilen nedir, emir nasıl uygulanır? Bu, asker olmanın abc'sidir. Bu abc'yi söyleyemezseniz hangi gerilla ordulaşmasından bahsedebilirsiniz? Hiç olmazsa kendinize yakıştırdığınız orduya dahil olmak, bir partili gibi ona girmek şimdi anlam kazanabilmelidir. Bundan taviz vermek olmaz. Bundan taviz vermek, kendimize yapabileceğimiz en büyük kötülüktür. Yüksek savaşım değerleriyle çelişmek hainliktir ve özellikle de savaşta karşılığı ölümdür.

Mevcut gelişmeleri basit görmeyin. İlk defa ordulaşıyoruz, ilk defa kendi lehimize bir savaşı geliştirmek istiyoruz, bu küçümsenebilir mi? "Keyfimdir, bilmem geriyim, biraz köylüyüm, ağzım laf yapıyor böyle anlatırım" denilerek buna yaklaşılabilir mi? Hayır, her şeyi yapın, ama bu yöntemlerle yaklaşım gösterip aldatıcı olmayın. Sonuna kadar ciddiyet, sonuna kadar anlamak, sonuna kadar ısrar edip bu doğrularla ordulaşmak!

Dediğim gibi, bunun dışında hiçbir çaremiz yok. Ben, başka türlü sizinle bir gün değil, bir saat bile idare edemem. Benim kumanda edebileceğim, benim kendisiyle birlikte yürümeye cesaret edebileceğim tek tarz budur. Başından beri ben kendimi de bu temelde bir tarza ve tempoya kavuşturdum. Benim için geçerli olan, sizin için niye geçerli olmasın? Herşeyi sunduk size, niye anlamayacaksınız? Çok mu zenginsiniz, çok mu mahirsiniz, çok mu yeteneklisiniz? Böyle olmadığı belli. O zaman çok büyük bir ciddiyetle sunulana sarılın, ne kadar size gerekliyse, ne kadar yoksunsanız o kadarını edinmek için çaba harcayın. Bu konuda hiçbir engel tanımayın. Kaldı ki biz önünüzdeki birçok engeli kaldırdık. O zaman doğru yürüyün.

İşte yeni düzenleme, yeni güz hamlesinde yeniden hepinize yer verme, ordu yaşamında ve herhangi bir birim veya alan çalışmasında şans tanıma bu çerçevede olur. Sözünüz, emre amadeliğiniz, disiplin gerçeğine tam hakkını vermeniz bu çerçeve dahilinde bir işlerliğe sahip olursa, o zaman kazanma ihtimaliniz artar. Birileri kaybetse de, onu kat be kat telafi edecek olan yanıbaşındaki yetişir. Zaten devrededir ve alıp götürür.

Bu amansız geçen aylardan çıkarabileceğimiz en temel sonuç budur. Düşmanın içinde bulunduğu durumdan hakkıyla yararlanmanın gerçek ifadesi böyledir. Ve en önemlisi de taze bir havayla işe sarılmak, yine eski olup veya çok hata yapıp da yeniden kendini katmak isteyenin başaracak tarzı ve şansı değerlendirmesi böyle olur. Bu sefer aldatıcı olmayalım; sözümüzün eri olmayı bilelim; ne kadar zorumuza gitse veya başka şeylere davet olsa da asla tenezzül etmeyelim.

Asker olmanın bir tek ifadesi vardır; zorluklar ne olursa olsun ona karşı çizgi ve emir adamı olmak, görev adamı olmak, yine kolaylıklar yanıbaşında akıp gitse de ona tenez-zül etmemektir. Zorun, yani görevin adamı olmayı esas almak gereklidir. Eğer geçmişte böyle yaklaşılsaydı, şimdi zafer olurdu. Bununla oynandı ve bu durum doğdu. Eğer yine tam zafer istiyorsanız, tarzınızı da, temponuzu da, onun her türlü kişilik gereklerini de, onun her türlü parti ve ordu yaşamına egemen kılınmasını da böyle ele alır ve bu temelde kendinize yol açarsınız. Ve bu da başarıdır, kazanmaktır.

2 Eylül 1994

Serê Sipî

KAR DENİZİNDE SONSUZLUĞA YOLCULUK

Aralık ayı, Amed'in tüm güzelliğinin kendini kar altında sakladığı kış mevsimi... Kulp'un sarp ve heybetli dağ doruklarında, Kürdistan'ın sert kışı tüm zorluğunu sınıyor bedenlerimizde.

Kış mevsimi gerilla için yeni bir çalışma temposu, yeni bir çalışma tarzının başladığı dönemdir. Pratikteki grupların bu mevsimde eylem yapmaları pek mümkün değildir. Daha çok eğitim, kendini her yönüyle yenileme, doğadaki uyanışı kendindeki uyanışla yanıtlama dönemidir. Pratikteyken halkla sürekli iç içe olma, onun bütün sevgisi ve fedakarlığından güç alarak düşmana daha amansız yönelme bambaşka bir duygudur. Pratik, gerillanın tüm kin ve nefretiyle düşman karşısında abideleştiği, tarihsel hesaplaşmanın bütün kızgınlığıyla donandığı, devrimci duyguların dorukta olduğu bir süreçtir. Yürümek, ülkenin her adım toprağını adımlamak, gökyüzü altındaki her güzelliğe savaşın güzelliğini katarak Kürdistan'ın doğasına özgürlüğü nakış nakış işlemek...

1991'in kışına girerken pratikten ayrılıp, Haydar Karasungur Eğitim Kampı'na gideceğimiz haberi gelmişti. Bu haberle birlikte, hepimizin içinde bir burukluk kendini gösterdi. Bulunduğumuz alandaki köylere, dağlara, daha bir derinden bakmaya başladık. Kışın eylemlerimiz yaza oranla fazla olmasa da pratikte olmak, özgür yaşamımız içinde daha bir özgürleşmek demekti. Bu nedenle kampa gidiş hazırlıklarını bir taraftan yavaştan alıyorduk. Diğer taraftan ise uzun süredir görmediğimiz diğer pratik gruplarındaki arkadaşlarla kampta tekrar bir araya gelmek, uzun kış gecelerinin doyumsuz sohbetlerini, heyecanlı anlarını yaşamak da bizleri çekiyordu. Böyle bir duygu ikilemi içinde yaşadığımız her anın, kampta veya pratikte ne kadar coşku verici olduğunu düşünürken, K... arkadaşın yaklaştığını görüyorum; "Artık hazırlanın, gidiyoruz" diyor.

Altı kişiyiz. Doğa tüm inatçılığıyla heybetini yüzümüze vuruyor. Kar kimi yerde boyumuzu geçiyor. Rüzgar ise iletişimimizi koparmak istercesine, sesimizi alıp dağıtıyor uzaklara. Birbirimizi duyamıyoruz. Rüzgarın uğultusu adeta beynimin içinde. Zaman geçtikçe sırtımdaki çanta da ağırlaşıyor. Bir an geliyor ki, beni geriye çektiğini sanıyorum. Çantanın bağları, adımlarımla uyumlu olarak ileri geri kaydıkça, omuzumda bir derin yol çizdiği hissine kapılıyorum. Başım, çantam ve adımlarım uyum içinde hareket ediyor. Rüzgarın uğultusu kulaklarımdan beynime, beynimden alnıma toplanıp bir kütle gibi aşağı çekiyor beni. Kafam ileri geri hareket ettikçe kabanımın yakasıyla boynum birbirine sürtünüyor. Kimi yerde boyuma ulaşmış karın içine battıkça gözlerim kararıyor. Tam toprak zemine bastığımı sandığım anda ayaklarım daha da derinlere iniyor. Burnuma değen kar taneleri dokunduğu noktada acı veren bir soğuklukla eriyor. Karın içine battıkça ayakkabılarım ayağımdan çıkıyor. Ayağımı karın içinden çıkarıyorum, fakat bu kez ayakkabım içinde kalıyor. O anda içimden adeta kara, rüzgara, tüm doğaya haykırmak geliyor: "Neden engel oluyorsun bize. Bırak da yolumuza devam edelim" sözleri dilimin ucuna kadar gelip geri dönüyor. Gözlerim çakmak çakmak doğaya olan öfkemi taşırırcasına yanıyor.

Tüm arkadaşlar benimle aynı durumda. Her dakika bir arkadaşın ayakkabısı karın içinden çıkarılıyor. Karın derinliklerine dalan sopa, ucunda bayrak gibi sallanan ayakkabıyla havaya dikiliyor. Bu manzara karşısında gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Rüzgardan çatlamış yüzüm geriliyor gülümsedikçe. Daha fazla gülsem yüzüm yırtılacak hissine kapılıyor ve bastırıyorum gülüşümü.

Ve yürümeye devam ediyoruz. Durdurak bilmeden yürüyoruz.

> **Aslan arkadaş yavaşça açıyor gözlerini, gözkapakları yarılanıyor. Dudakları hafif fısıltılar çıkarırcasına gerilip bükülüyor. Fakat hiçbir ses yok. Son gücüyle gözlerime bakıyor. O kadar umutlu ve güçlü bir bakış ki bu. Masmavi gözlerinde tek bir acı zerresi bulamıyorum.**

Battığımız kardan ve aynı andan tekrar çıkabilmek için, bitmeyen bir çabayla çırpınıyoruz. Tek bir adım atmak bile büyük bir mesafe o anda. Yürürken önümdeki arkadaşın, yukarı gidip gelen çantasının fermuar tokasına takılı kalmış gözüm. Ayı şığında hafif bir pırıltı, uzanan kar denizinde bir renk, bir görüntü bulmak için başımı kaldırıp etrafıma bakıyorum. Ama düşüncem hep adımlarımda. Bir adım, bir adım daha... Gövdem bir bacağımın üzerinden diğerine kaydıkça, beynim ağırlığın olduğu yerde yoğunlaşıyor. Bacaklarım birbiriyle yarışırcasına çalışıyor. Her defasında ucunda ayakkabıyla havada yükselen sopayı gördükçe beni zorlayan gülme hissiyle birlikte dikkatim de dağılıyor. Görüntüler kararıyor kimi zaman. Karanlığın içinde yukarıdan aşağıya kayan renkli noktalar... Omuzumda hissettiğim derin yarıklar, yol ilerledikçe daha bir derinleşiyor sanki. Yol ilerledikçe yüküm ağırlaşıyor.

Köpeklerin havlama sesleri geliyor. Grubumuz yolun üzerindeki köye girmek üzere. Adımlarım birden hızlandı. Sanki çantam hafifledi birden. Köyün ışıkları görünmeye başladı. Şiddetli rüzgara rağmen, köpeklerin sesi net geliyor kulağıma. Dinlenmeyi, köy evlerinin sevgi dolu kokusunu, analarımızın gözlerindeki şefkati hatırlatıyor. Tüm yorgunluğum gitmişçesine hızlanıyorum. Solgun ışıkların sızdığı toprak evlerin pencerelerine bakıyorum. Hepsi tek kalıptan çıkmış gibi birbirine benzeyen evlerin arasından geçiyoruz. Köylüler evler arasındaki karı temizleyerek dar yollar açmışlar. Kısa sürede gideceğimiz eve varıyoruz. Daha önceden köydeki durum hakkında bilgi almıştık. Köpekler dört tarafımızda havlıyor. Fakat tanıyormuşçasına saldırmıyorlar.

Evlerinden çıkan köylüler, önce telaşlı bir halde köpeklere yöneliyorlar. Her biri bir köpeği uzaklaştırıyor. Biz ise kapısının önüne geldiğimiz eve tek tek başımızı eğerek dalıyoruz. İki arkadaşı nöbetçi olarak bırakıp hepimiz içeri girmiştik, evdeki ana yaklaşıp, "Düşman buraya gelemez, diğerleri de girsin içeriye" diyor. Nöbetçi bırakmanın kural olduğunu, her ihtimale karşı nöbetçi bırakmak gerektiğini belirtmemize rağmen ana inatçı gözlerle, "olmaz" dercesine yüzümüze bakıp, "O zaman nöbeti biz tutarız" diyor. Gerek olmadığına anayı ikna edip "Hun zanin lavo" cevabını alıyoruz. İçeri geçip oturuyoruz.

Rüzgar hala uğulduyordu. Bizi içeride de rahat bırakmak istemiyor, kapıya, pencerelere vuruyordu. Köylülere bizi kampa götürecek bir kılavuza ihtiyacımız olduğunu söylüyoruz. Fakat bu havada dışarı çıkmanın çok tehlikeli olduğunu söylüyor. Bu koşullarda düşmanın hareket etmesinin mümkün olmadığını, sabaha kadar köyde kalıp, tan vakti yola koyulabileceğimizi ekliyor. Biz ise köyde kalmamızın doğru olmayacağını söylememize rağmen, bu hava koşullarından başka çaremizin de olmadığını görüp, şafak vaktine kadar köyde kalmaya karar veriyoruz.

Grupta tek bayan olduğum için ananın bana ilgisi daha fazla. Hafifçe yanıma ilişip meraklı gözlerle bakıyor yüzüme. Ben de çevirip kafamı kendisine bakıyorum. Ana başını yere eğiyor, Kürtçe konuşup içten gelen bir iniltiyle "Ax ax..." çekiyor. Yaşımı küçük görmüş olacak ki merakını yenemeyip yaşımı soruyor. Nereli olduğumu, annem babam olup olmadığını öğrenmek istiyor. "Hepimiz Kürdistanlıyız, annem babam da sizlersiniz" deyince soğuktan çatlamış elleri, iyice nasırlaşmış sert parmaklarıyla hafifçe dizimi okşayıp "Daha çok küçüksün" dercesine küçük bir bebeğe bakar gibi bakıyor bana. Bu manzaraya çok defa tanık olduğum için ananın bu yaklaşımına pek de şaşırmıyorum. Sesimi çıkarmadan dikkatimi konuşmalara vermeye, bu arada anayı da konuşturmaya çalışıyorum. Ev halkı daha çok bizi dinliyor. Solgun gaz lambasından yüzleri fazla belirgin değil. Fakat dikkatle bizi dinlediklerini görüyor gibiyim. Bizler onlar için her şeyi yeniden keşfetmelerini, tanımalarını sağlayan insanlarız. "En doğrusunu, en uygununu gerilla bilir. Tüm soruların cevabını gerilla verir" düşüncesini taşıyorlar. Her sohbetimizin değişmez parçası, merakla açılan, dünyayı içine almak istercesine bakan gözlerdi. Çevre köylerin durumu, düşmanın köylere gidiş geliş durumu üzerine konuşurken ana, Kürtçemdeki Türkçe kelimeleri farketmiş olacak ki, başını eğip bana sessizce metropolden gelip gelmediğimi soruyor. Yüzünde çok önemli bir gizi öğrenmişçesine bir mutluluk ve gurur havası var. Bu durum hoşuma gidiyor. Ananın merakı, fedakarlığı, ilgisi ve çocuksu zafer havası görülmeye değerdi. Yüzümde bir gülümseme yayılıyor. "Tamam, pes" dercesine onaylıyorum söylediklerini. Daha bir mutlu oluyor, biraz daha sokuluyor yanıma.

Zaman geçtikçe bacaklarımdaki, sırtımdaki, kollarımdaki yorgunluğun yere aktığını hissediyor, daha da canlanıyorum. Kapıya, pencerelere vurup varlığını bize unutturmak istemeyen rüzgarın sesinin de kısıldığını duyuyoruz. Tam bu sırada grup komutanımız K... arkadaş artık hazırlanıp köyden çıkmamız gerektiğini söylüyor. Çantalarımızı alarak çıkıyoruz. Yanımıza köyden birini kılavuzluk için almamız gerekiyor. Köylüler bize kılavuzluk etmek için adeta birbirleriyle yarışıyorlar. Biz ise bu yarışta taraf tutmak yerine kendilerinin çözmesini bekliyoruz. Bu arada gençlerden biri hazırlanmış olarak yanımıza gelip "Gidelim heval" diyor. Hazırlanmış olduğu için diğer köylüler itiraz etmeden bizi uğurluyorlar. Köye girerken havlayan köpekler, bu defa hafif sesler çıkarıyor, önümüzü kesiyor, bacaklarımıza dolanıyorlar. Köyden çıkmamızı istemiyorlar gibi bir halleri var.

Tekrar yürümeye başlıyoruz. Önümüzde yükselen kara, bize kavuştuğu için daha bir asileşen rüzgara inat yürüyoruz. Karın yüzeyindeki buz tabakası hafif bir pembelikle parlayıp gözlerimizi kamaştırıyor. Bir kez daha ülkemin tılsımlı ve ürpertici güzelliği, görkemi karşısında coşkuya kapılıyorum. Vahşi bir güzelliği var Kürdistan'ın. Her adım toprağı, kayalıkları, uçurumları, ulaşılmaz dağ dorukları, dünyayı kendisiyle sürüklercesine akan hırçın, deli dolu ırmakları, kilometrelerce uzanan ovaları her parçasıyla uzanıyor ayaklarımızın altında. Kürdistan'ın her engebesi, her çukuru, iklimi, insan bedeninde uyuyan gizli iradeyle, vahşi ve vahşi olduğu kadar da çekici bir güzelliğin savaşımına tanıktır. Dağlar, nehirler, kar, yağmur, çamur, gerilla yaşamının kaçınılmaz parçalarıdır. Acımasızlığı, katılığı, inatçılığıyla acı çektire çektire öğretir yaşamayı. Ufacık bir ateş yakıp ısınmak için, bir damla su içmek ve beslenmek için karla, so-

ğukla, kilometrelerce mesafeyle savaşmayı öğretir insana. Yaşamın en zorunlu ve normal koşullarındaki en kolay işi bile, dağda, başlı başına bir emeğin, bir direnişin adıdır. Doğa, yaşamdaki acılarla, zorluklarla gelişmeyi dayatan bir öğretmen gibidir. Sıkıştığında ise sıcaktan, soğuktan, ölümden koruyandır. Suları, bitkileri, mağaralarıyla sana tüm gizlerini açan, koynunda ısıtan, saklayan bir ana gibidir. Onun öğretmenliği en acımasız ve en sevgi dolu öğretmenliktir. Bir komutan gibi hükmedip, savaşmayı ve yaşamayı öğretirken, bir ana gibi de sevgiyi öğretir.

Murat'a bakıyorum. Meydan okurcasına köpürüp hırçınlaşıyor. Ama tüm doğa gibi Murat da tanık oldu, gerillanın azmine ve iradesine, diye düşünüyorum kendi kendime.

Saatler süren yorucu bir yürüyüş ardından, dağların doruklarından saldığı ilk ışıklarıyla günü müjdeleyen kıpkızıl bir güneş parçasının, seyrine doyum olmayan manzarası tüm yorgunluğumuzu dağıtıyor. Yorgunluk yerini taze bir heyecana, yüreği çatlatan bir coşkuya bırakıyor.

Birkaç saatlik yürüyüş ardından, kampa yaklaşıyoruz. Yaklaştıkça artıyor heyecanımız. Uzun zamandır görmediğimiz tüm arkadaşlar bir bir geçiyor gözlerimin önünden. Birazdan onları görecek olmanın heyecanıyla adımlarımla birlikte kalp atışlarım da hızlanıyor. Yürüyüş temposunun artması, hepimizin aynı heyecan içinde olduğumuzu gösteriyor. Akşam üstü kayalıklar arasından birkaç arkadaşın görünmesiyle kampa çok yakın olduğumuzu anlıyoruz. Bir süre yürüdükten sonra yarısı yıkılan, yarısı daha ayakta olan eski bir goma varıyoruz. Arkadaşların burada olduğunu öğrenmiştik.

Vardığımız gomda arkadaşlar kamp için ekmek yapıyorlardı. Ekmek yapan arkadaşlarla tokalaşıp ayrılıyoruz. Beklemeden bulunduğumuz noktaya çok yakın olan kampa doğru yöneliyoruz. Birazdan tüm arkadaşları göreceğiz. Şimdi karşımızda yükselen zorlu tepeyi aşmamız gerekiyor. İyice hızlanıyor, adımlarımızı geniş geniş atıp mesafeyi tüketmeye çalışıyoruz. Birkaç arkadaş tepeyi aştı. Nöbetçi arkadaşlar parolayı soruyor, cevabı verip, tokalaşıyoruz.

Ve kampa ulaşıyoruz. Kampımız, başı göğü delecekmişçesine yüksek, heybetli duruşuyla bizleri büyüleyen, binbir suratlı dev misali bir dağa sırtını dayamış gibi. Burası Sere Sipî Dağı. Geniş bir daire çizer gibi dizilmiş çadırlar, oradan oraya koşuşturan arkadaşlar, tepelerde mevzilenmiş nöbetçiler. Çadırlarımızın tam karşısında dik bir uçurum... Dalları karla kaplanmış ağaçlar, karın içinden çıkmış, karmakarışık dikenli çalılar boydan boya kaplamış bu uçurumu. Uçurumun üstünden bakınca, aşağılara kadar uzanan kayalıklı bir dere görünüyor. Kampımızın diğer taraflarındaki yamaçlar, hafif eğimli ve çıplak. Kampa uzaktan bakıldığında, yaylaya çıkmış bir koçer ovasını hatırlatıyor.

Gerilla, toprağın karıncası, suyun pırıltısı, gökyüzünün maviliği, taşın sertliği kadar doğaldır burada. Her taş, her çalılık gerillanın yaratıcı ellerinde, hizmet ediyor amaçlarımıza. Genç yürekler, genç beyinler bu vahşi güzelliğin içinde. İlk insanın vahşi, saf, yalın güzelliğine özdeş, "yeni insanın" yalın ama bilinçli güzelliğiyle tanışıklar. Her gerilla dağı, toprağı, suyu, bitkileri, ağacı, hayvanları tanıdıkça, onların yalınlığı ve güzelliğini gördükçe kendindeki suni kabukları parçalayacak, bir taş kadar sert, su kadar berrak, gökyüzünün maviliği kadar duru, bir çiçek kadar narin olmasını bilecek. Doğa da savaşın ikizi gibi, bir bir hünerlerini sergileyip hizmet edecek buna.

Birkaç çadırlık kampımızın üzerinde dolanan bu büyülü hava, halkımızın yüreğine akacak, ellerinde serhildan olacak, eylem olacak, silah olacaktı. Vahşi hayvanların bile ortaya çıkmadığı, doğanın yaşamı bahar için gizlediği bu ıssız diyarda, yaşam gerillanın ateşinde, silahında, adımlarında, sözcüklerindeydi.

Kampa girişimizle birlikte tüm arkadaşların içtima düzeninde beklediğini gördük. Kampa bizden önce gelmiş birçok pratik, grup vardı. Fakat arkadaşların birçoğu yeni. Dizilmiş olan arkadaşların önünde sırayla yürüyüp tokalaşıyoruz. Daha önce tanıdığımız bazı arkadaşlar kampa bizden önce gelmişler, birçoğu ise daha gelmemiş. Şu an yaklaşık ikiyüz arkadaş var. Fakat bazı gruplar pratiğe çıktığından veya pratikten döndüğünden sayı sürekli değişiyor. Eğitim grubu, yani yeni katılan arkadaşlar, pratikten gelen gruplar ve basın-yayın mangası şeklinde dokuz çadırda kalıyoruz.

Tüm arkadaşlarla görüştükten sonra bayan arkadaşlarla birlikte çadıra yöneliyoruz. Çadırımızın ortasında yanan sobanın etrafında oturuyoruz. Arkadaşlar yemek hazırlıyorlar. Ateşin kızıllığı yüzlerine vuruyor. Bakışları ateşe dikilmiş. Kaynamak üzere olan çaydan çıkan sesler rüzgarın uğultusuyla birlikte sohbetimize katılıyor.

Sonunda söz dönüp dolaşıp yine bahara geliyor. Kış mevsiminde yaşamın doğaya yenilmeden devam ettirilmesi çabamıza karşın, baharın özlemi tartışılmazdır. Çünkü baharda doğa acımasızlığı bir kenara bırakıp, gerillaya yardım eder. İşte o zaman gerillanın her adımı bir eylemdir, bir eyleme yürüyüştür. Her arkadaş bahar sözcüğünü duydu mu gözleri parlıyor. Yapacaklarımız, bahar atılımımız, sürecin bizden beklentileri, gitmek istediğimiz alanlar ve daha birçok şey üzerine konuşuyoruz. Arkadaşlar daha bahar gelmeden baharı yaşıyor gibiler.

Çok küçük yaşta olduğunu sandığım bir arkadaş dikkatimi çekiyor. Başını kefyesiyle sıkı sıkı sarmış, bağdaş kurmuş, tüm konuşmalarımızı büyük bir dikkatle dinliyor. Dizlerinin üzerine koyduğu silahını soğuktan şişmiş elleriyle kavramış. Düşüncelerine göre biçim değiştiren yanaklarının, alnının, dudaklarının üzerinde ateşin kırmızılığı dans ediyor. Kafasından geçenler ayna gibi yüzüne yansıyor. "Adın ne heval?" diye soruyorum. Utanıyor sanıyorum, yüzündeki kızıllık daha bir koyulaşıyor. Tam cevabı duymaktan ümidimi kesmiştim ki, hiç de kendisinden beklemediğim gür bir sesle "Ruken" diyor. Yaşının onüç ve köylü kökenli olduğunu öğreniyorum. Bir aydır kampta. O kadar rahat bir hali var ki, yıllardır bu ateşin başında, dizlerinde silahı, rüzgarın sesini dinliyor gibi. Bu hali doğaya ve gerillaya, silaha ve savaşa yabancı olmayışındandı. Dağlık yörelerde yaşamak, doğayı ve savaşı tanımakla birdir.

Sohbetimiz sürerken dışarıdan "İçtima" sesi geliyor. Çadırdan tek tek çıkıp, kampımızın ortasındaki meydanda sıraya diziliyoruz. Kampımızın askeri komutanı Aslan arkadaş karşımıza geçip "Şevbaş" diyor. "Saxbe" cevabı yankılanıyor Serê Sipî'de. Ardından "Rawestin!.. Amadebin!.." komutunu iki defa verdikten sonra, "Bi can, bi xwîn, em bi terene ey Serok!" şiarıyla içtima düzenine son veriliyor.

İçtimadan sonra dağılan arkadaşlardan bir kısmı hemen oracıkta el ele tutuşup halay çekmeye başlıyor. En güzel türkülerimizle coşkulu bir gerilla halayına duruyoruz. Kimi arkadaşlar kenarda durup sesleriyle, zılgıtlarıyla eşlik ediyorlar. Hala uğuldayan rüzgarın sesine karışan türküler dağlarla kucaklaşıyor. Özellikle Botanlı arkadaşlar her zamanki gibi sert adımları, gür sesleriyle halayın başını kimseye bırakmıyorlar.

Hava iyice kararmak üzereyken istemeden halaya son verip çadırlarımıza çekiliyoruz.

Tarih, 19 Aralık 1991. Çayın kokusunu içimize çekip zeytin ekmekten oluşan kahvaltımızı yapıyoruz. Ruken arkadaş dün gece kolunun nasıl yandığını anlatıyordu. Sobanın üzerinde kaynayan demlik devrilmişti. Dökülen su omuzundan itibaren Ruken arkadaşın kolunu yakmıştı. Ruken arkadaş her zamanki güleryüzlülüğüyle bizim akşamki telaşımızı taklit ediyordu. Arkadaşlar omuzundan bileğine kadar sarmışlardı kolunu. Oldukça derin bir yanık olduğunu söylemesine rağmen, bir yandan da acı vermediğini göstermek istercesine şakalar yapıyor. Tam bu sırada gök gürültüsünü andıran bir helikopter sesiyle konuşması kesildi. Hepimiz ne olduğunu sorar gibi birbirimize bakıyoruz. Mangamızda bulunan Aslan arkadaş dikkatli olmamızı, helikopterin keşif yapabileceğini, bu yüzden çadırdan çıkmamamızı, ama baskınsa çatışmaya hazır olmamızı ve her an manevra yapabileceğimizi söylüyor. Tetikte bekliyoruz. Bir anda çoğalan ve gittikçe yaklaşan helikopter seslerini duymamızla ayağa kalkıp eşyaları toplamamız bir oldu. Hepimiz panik olmamasına dikkat ederek geride hiçbir iz bırakmadan toplanmaya çalışıyoruz. Aslan arkadaş "Uçurum" diyor, "manevra için en uygun yer." Burası dışında diğer tarafların hepsi çıplak arazi. Uçurumun dibinde kayalıklı bir dere var. Bembeyaz karla kaplı arazide bizi kamufle edebilecek en uygun yer burasıydı.

Tepenin başına geliyoruz. Hepimizde bir hayal kırıklığı.

Tüm doğa birden uyanıyor, şimşekler çakıyor, fırtınalar kopuyor , dağlar devriliyor, yer gök inliyordu sanki

Çadırdan çıktığımızda durumu çok daha net görüyoruz. Tüm doğa birden uyanıyor, şimşekler çakıyor, fırtınalar kopuyor, dağlar devriliyor, yer gök inliyordu sanki. Kampa geleli daha bir hafta olmamıştı. Düşmanın saldırması çok zor, ancak çok güçlü bir istihbaratla bu saldırıyı yapabilirdi. Neyse bunları düşünecek zaman değil. En kısa zamanda uçuruma varmak zorundayız. Kendimizi çalıların arkasında kamufle ederek sürünüyoruz. "Oradan kendimizi bir atsak tamamdır" düşüncesi hepimizin kafasında. Helikopterler sürekli hem tarama, hem de dalış yapıp roketle bombalıyorlar. Bazen koşarak, bazen sürünerek uçuruma doğru ilerliyoruz. Bizimle zıt yönde, daha önceden hazırlanmış mevzilere koşan arkadaşlar var. Kampın dört bir tarafındaki tepeleri tutacaklar. Bazı arkadaşların kendilerini uçurumdan atıp, gözden kaybolduklarını görüyoruz. Sağımıza solumuza kurşun yağıyor. Bomba parçalarının yüzümüzde, kollarımızda açtıkları yaralardan kanlar sızıyor. Tüm arkadaşların yüzünde bu yaralar var. Karın içinde sürünürken arkamızda kan izleri bırakıyoruz.

Aslan arkadaş hepimizden önde gidiyor. Sesini ulaştırmak için bağırarak, dikkatli olmamızı, seri hareket ederek, uçuruma ulaşmamızı istiyor. Gözlerimin önünde helikopter pervanesi ve bombalardan dolayı havaya kalkan kar taneleri uçuşuyor. Sanki bizimle birlikte dağlar da hareket ediyor, biz yaklaştıkça uçurum uzaklaşıyor. Az ötemde yere düşen bir arkadaşa yetişmek için adımımı atıyorum ki, Aslan arkadaş ve yanındaki bayan arkadaşın yere düştüğünü görüyorum. Yanımdaki arkadaşı arkadan gelenlere bırakıp, öne doğru koşuyorum. Bombaları, uçuşan karları, uçurumu unutmuşum. O an tek hedefim öndeki iki arkadaşa ulaşmak. Karın içinde tüm gücümü kullanarak sürünüyor, koşuyorum. Nihayet yanlarına ulaşabiliyorum. Arkadan gelen arkadaşlar kendilerini uçurumdan atıyorlar. Kafam darmadağınık. Bir yandan uçurumdan atlayıp gözden kaybolan arkadaşları gördükçe seviniyorum.

Aslan arkadaşın elindeki silah, bombayla parçalanmış, bayan arkadaş ise bomba parçalarından yaralı. Arkadaşlar bayan arkadaşı götürüyorlar, yarası hafif. Aslan arkadaşı kaldırmaya çalışıyorum. Fakat kaldıramıyorum. Vücudunda tek bir damla kan göremiyorum. "Baygındır" diye düşünüp kaldırmaya çalışıyorum. Fakat hiçbir hareketlenme yok. Tam uçurumun başındayız, bir adım atsak arkadaşların yanına ulaşacağız. Yanımdaki diğer arkadaş Aslan arkadaşın üzerindeki malzemeleri alırken, ben kolumu O'nun başının altına koyup kendisiyle konuşuyorum. Yüzünün rengi bembeyaz, dudakları kurumuş, kara bulanan saçlarından sular damlıyor yüzüne. Düşünüyormuş gibi kaşlarını çatmış, gözlerini kapatmış.

Mevzilerimizden yükselen silah sesleri, helikopterlerin ve bombaların sesleri birbirine karışmış. Gözlerimi Aslan arkadaşa dikmiş, yüzünde bir kımıltı bulmaya çalışıyorum. Bir an dudakları bükülüyor. Kulağımı yaklaştırıp duymaya çalışıyorum. "Siz gidin" diyor. Başını öyle sıkı kavramışım ki, sanki sonsuza kadar orada kalacakmışım gibi. Aslan arkadaş yavaşça açıyor gözlerini, gözkapakları yarılanıyor. Dudakları hafif fısıltılar çıkarırcasına gerilip bükülüyor. Fakat hiçbir ses yok. Son gücüyle gözlerime bakıyor. O kadar umutlu ve güçlü bir bakış ki bu. Masmavi gözlerinde tek bir acı zerresi bulamıyorum. Aslan arkadaşın gözleri yavaşça kapanıyor, başı yana düşüyor. Kaldırmaya çalışıyorum. Şehit düştüğünü bilincim almıyor. Daha birkaç saniye önce "kazanacağız" dercesine bakışlarıyla güç veren yoldaşım şimdi şahadete ulaşmıştı. Kulaklarım uğulduyor. Yanımdaki arkadaş beni şiddetle sarstığı omuzlarımdan tutup kaldırmaya çalıştığı halde dizlerim bükülmüş. Uçuşan kar, karşıdaki dağlar, hemen yanımda arkadaşların kaybolduğu uçurum, uçaklar, silah sesleri, her şey dönüp duruyor. Artık hiçbir sesi ayıramıyorum. Bütün sesler alçalıp yükselen bir uğultu gibi. Nice güzellikleri paylaştığım yoldaşlarımdan birini kaybetmiştim. Öfkem dağlar kadardı. Aslan arkadaşın, ilk gerillaya katıldığımızdaki yardımlarını, yürümekte zorlandığımızda verdiği moralleri, arada bizi kızdırmak için yaptığı şakaları ve en güzeli de mücadeleye aman tanımayan bağlılığını düşündüm. Tüm bunlar birkaç saniyede olan şeylerdi. Ama karşımda bir ömür, bir değer, bir yoldaş duruyordu.

"Heval Aslan şehid ket" sesi geliyor kulağıma ve bir anda irkilip kollarımda cansız yatan bedene bakıyorum. Yanımdaki arkadaş uçuruma koşan arkadaşlara Aslan arkadaşın şehit düştüğünü söylüyor. Sonra yanıma gelerek, beni kaldırmaya çalışıyor ve "Heval, bir şey yapamayız, kalk, helikopter şimdi tarayacak burayı..." diyor. Başımızın üzerinde iyice alçalan, sağımıza solumuza kurşun yağdıran helikopterin sesiyle ikimiz birden kendimizi yere atıyoruz. Arkadaş beni yerde sürüklercesine uçuruma çekiyor ve ikimiz birden yuvarlanıyoruz.

Aslan arkadaşın yanına koşmam ve kendimi uçurumda bulmam arasında en fazla bir-iki dakika geçmiş olmasına rağmen bana bir yıl gibi uzun geliyor. O anda o kadar karmaşık duyguları bir arada yaşıyorum ki... Savaşma azmim daha bir coşmuştu. Bu acıyla biraz daha büyümüştüm. Bir yandan çatışmaya devam ediyoruz, diğer yandan da yaralı arkadaşlarla mevzilenmeye, dereye ulaşmaya çalışıyoruz. Bomba seslerinden birbirimizi iyi duyamıyor, işaretlerle anlaşıyoruz. Dereye vardığımızda tüm arkadaşlar dinlenmeye başladılar.

"Arkadaşlar fazla yüklerinizi bırakın. Çantalarınızda önemli bir şey yoksa onu da bırakın. Yolumuz çok uzun olabilir. Elden geldiğince yükümüzü hafifletelim" sesiyle birlikte yeniden kendimizi toparlamaya çalışıyoruz. Başka kayıp vermeden, çatışmadan kurtulmak zorundayız. Üstelik yolu bilmiyoruz. Bir köye varmak için ne kadar yürümemiz gerektiğini kestiremiyoruz. Çok sarp kayalıklar ve karlarla örtülmüş, kimi yerleri buz tutmuş bir derenin içinde yürüyoruz.

Yaklaşık yarım saattir suyun içinde yürüyoruz. Ondördü bayan, yaklaşık otuz kişiyiz. Aramızda hafif yaralı arkadaşlar dışında sorun yok. Kampta ise birkaç yaralı arkadaş ve mevzilerde sekiz arkadaş kaldı. Şu an için en önemli sorunumuz, düşmana görünmeden bir köye varabilmek. Öncü arkadaşlar bizim için yolu kontrol ediyor, tehlikeli durumlarda haber veriyorlar.

Uçurumdan aşağı dereye kadar inmek, silahıma dört elle sarılıp, yuvarlanmadan dikkatli adımlarla yürümek beni oldukça yormuştu. Ruken arkadaş sargılı koluyla arkamdan geliyor. Derenin suyu bazı yerlerde ayak bileklerimize, bazı yerlerde ise boyumuza kadar ulaşıyor. Hava çok soğuk. Suyun buz tutan yerlerinden geçerken ayaklarımıza, bacaklarımıza iğneler batıyormuş gibi ağrıyor. Derenin derin olan yerlerine adımımızı attığımızda kendimizi göğsümüze

kadar suyun içinde buluyoruz. Öndeki arkadaş çıkmamıza yardım ediyor. Elbiselerimiz, saçlarımız, silahımız, her şeyimiz ıslak. Soğuk rüzgar yüzünden saçlarımız, erkek arkadaşların bıyıkları buz tutmuş, bembeyaz olmuştuk. Dişlerimiz birbirine vuruyor, dizlerimiz titriyor. Helikopterin bombaları ve silahların sesleri hala kulaklarımızda... Bazen dere suyundan sıyrılıp karın içinde yürümeye başlıyoruz. Suda ıslanmış elbiselerimiz, dere kenarına geçer geçmez kalıp gibi donuyor. Taş gibi sertleşmiş elbiselerimiz. Attığımız her adımda vücudumuza batıyor. İğne gibi batan elbiselerle yürümek bana işkence gibi geliyordu. Fakat karın içinde yürümek zorundayız. Çünkü, bazen yerlerde dere o kadar çıplak ki, düşman rahatlıkla yerimizi tespit edebilir.

Bir saattir kamptan çıkmışız. Karşımıza yol boyunca, çok büyük ve üzeri buz tutmuş kayalıklar çıkıyor. Bu kayaları aşmak zorundayız. Uygun yerlerde kayaların etrafından dolanarak yolumuza devam ediyor, bazı yerlerde ise üzerindeki çıkıntılara tutunarak tırmanıyor, kayaların öte tarafına geçiyoruz. Yolun sonunda nereye varacağımızı bilememekse en kötüsü. Fakat kendimizi karamsarlığa kaptırmadan, birbirimize moral vererek yürüyoruz. Önümüze büyük bir kaya çıkıyor. Bir arkadaş hava kararıncaya kadar bu kayanın önünde beklemeyi öneriyor. Bunu hepimiz uygun buluyoruz. Suyun içinde ayakta beklemek çok zor olacaktı. Fakat karanlığı beklemek en doğru olanı. Bazı arkadaşlar kayanın öbür tarafına geçiyorlar. Diğer tarafta kayanın içine oyulmuş mağara gibi küçük bir girinti var. Bir grup arkadaş bunun içine giriyor. Bizler de yerimizde bekliyoruz. Belimize kadar gelen suyun içinde ayakta bekliyoruz. Bu arada yağmur yağmaya başlıyor. Özellikle boyu kısa olan arkadaşlar suyun içinde daha da zorlanıyorlar. Bir süre sonra, soğuk ve artan yorgunluk kendini iyice belli ediyor. Artık ayaklarımı ve bacaklarımı hissetmiyorum. En kötüsü ise oturmamak. En azından oturabilseydik, durumumuz biraz daha iyi olabilirdi. Fakat bu kez oturursak su boyumuzu da geçecekti. Özellikle silahlarımızın ıslanmaması için dikkat ediyoruz. Ama ne kadar da dikkat etsek, dere suyundan olmasa bile yağmurdan ıslanıyoruz. Bir süre sonra ayakta duramayacağımı anlıyorum. Dizlerim bükülüyor, oturmak istiyorum. Arkadaşlar omuzlarımdan tutup, destek olmaya çalışıyorlar. Fakat bütün arkadaşlar benim gibi yorgun. Hepimizden uzun ve iri olan A... arkadaş, "Arkadaşlar ben sırtımı kayalığa veriyorum, siz de bana yaslanırsınız" diyor. Arkadaşın omuzlarına, kollarına, göğsüne yaslanıp ayakta durmaya çalışıyoruz. Arada bir konuşmak istiyoruz, fakat çenelerimiz birbirine vuruyor. Ağzımızı açtığımız anda, dişlerimizin tıkırtısından utanıyoruz. Fakat bu kez de kapatamıyoruz ağzımızı.

Karnımız oldukça acıkmış, yorgunluğun ve soğuğun verdiği halsizlikle iyice tükenmiş gibiyiz. Arada bir helikopterin sesi geliyor. Fakat uzaktan gelen boğuk bir ses, "Aslan arkadaş şehit düştü. Rengin, Orhan, Ahmet ve Xebat arkadaşlar yaralandılar" diyor. Acaba kamptaki arkadaşlara ne oldu, bu yolun sonu nereye varacak, yanımızdaki yaralı arkadaşlarla uzunluğunu bilmediğimiz, bitmek bilmeyen bu dereden nasıl çıkacağız? Ve daha birçok soru geçiyor kafamdan. Hiçbirine yanıt veremiyorum. Bu belirsizlik moralimi bozuyor. Sanıyorum her arkadaş da aynı soruları soruyor kendi kendine. Fakat hiçbirimiz bunu belli etmiyoruz. Birbirimize moral vermeye çalışıyoruz.

Birden bir arkadaş sevinçle bize sesleniyor. Gözleri parlıyor, elini hemen çantasına sokup, bir ekmek çıkarıyor. Ekmeğin kimi yerleri ıslanmış hamur gibi dökülüyor, ama bir kısmı daha ıslanmamış. Aramızda paylaşıyoruz. Çantalarında ekmek parçaları olan birkaç arkadaş daha ekmekleri bölüp dağıtıyorlar. Bir parça ekmek giden midelerimiz guruldamaya başlıyor. "Keşke yemeseydik, midelerimizi uyandırdık" diyen bir arkadaşı duyunca hepimiz gülmeye başlıyoruz.

Arkadaşlar içinde bulunduğumuz durumun tehlikelerine ve zorluğuna rağmen şaka yapmaktan da geri kalmıyorlar. Özellikle Ruken hiç istifini bozmadan her zamanki şakalarına devam ediyor. Bu arada arkadaşlarla sigara içmek için tütün sarmaya başlıyoruz, fakat ellerimiz tutmuyor. Sarmamız mümkün değil üstelik, bütün yapraklar ellerimizde ıslanıyor. Uzun boylu arkadaş ıslanmamış yakasının içiyle elini silip bir tek sigara sarmayı başarıyor. Her şeyin aleyhimizde olduğu bu koşullarda bunu başarmak, bize çok önemli bir zafermiş gibi geliyor. Hepimiz sevinçle birbirimize bakıyoruz. Bir tek sigaradan her birimiz birer yudum alıyoruz. Suyun içinde hareket etmeye çalışıyorum. Ellerimi, kollarımı kıpırdatmakta zorlanıyorum. Sanki vücudum kontrolümde değilmiş gibi geliyor. Sadece hareketsiz kalmak, olduğum yere çöküp, bir daha kıpırdamamak ve uyumak istiyorum.

Suyun içinden çıkıp karın içine gizlenme olanağımız da yok. Çünkü bulunduğumuz yerde bizi gizleyebilecek ağaç, çalı, kaya gibi bir şey yok. Bir süre daha burada beklemek ve akşam üstü saatlerinde tekrar yürümek zorundayız. Düşündükçe yürümenin daha rahat olduğunu anlıyorum. En azından vücut hareket ediyor. Şu an ise yerimizden kıpırdayamıyor, her tarafımızın şiştiğini hissediyoruz. Kollarımız, bacaklarımız anlatılamayacak derecede ağrıyor.

Nihayet akşam üstü oluyor, tam olmasa da, hava kararmak üzere. Tekrar yola koyuluyoruz. Önünde beklediğimiz kayalığın etrafında dolanıyor, diğer tarafına geçerek yürüyoruz. Yürümeye başladığımızda, yaptığımız her hareket büyük acı veriyor. Arkadaşların inleme sesleri geliyor. Zor durumdaki arkadaşlara yardım ederek yürütmeye çalışıyoruz. Yavaş yavaş hava kararmaya başlıyor. Helikopter ve bomba seslerini artık duyamıyoruz. Fakat bizim için bundan çok daha sinsi bir düşmanı yeni farkediyoruz: Soğuk! Yolumuz ne kadar sürer bilmiyoruz. Fakat tek bildiğimiz yürümek, yürümek, yürümek...

Bir süre sonra dereden çıkıyoruz, karın içinde yürüyoruz. Kar kimi yerde dizlerimize, kim yerde de belimize kadar geliyor. Bazen öyle derinliğin içine batıyoruz ki, artık çıkmamız mümkün değilmiş gibi geliyor. Fakat karla boğuşarak çıkmayı başarıyoruz. Yürüdüğümüz yerde bizi geriye çekecek kadar sağlam çalılıklar var. Silahlarımız, saçlarımız, elbiselerimiz bu çalılıklara takıldığından belimize kadar karın içindeyken bir de bunlardan kurtulmaya çalışıyoruz. Karın içine gömüldüğümüzde, önden ve arkadan yetişen arkadaşların yardımıyla ayağa kalkabiliyoruz. Özellikle yaralı arkadaşların durumları kötü. Kan kaybı, yorgunluk ve soğuk birleşince daha da ağırlaştı durumları. Doğrusu şu an hareket etmeleri bile mucize.

Saatlerdir yürüyoruz ve artık kendimi karla boğuşan mekanik bir ağaç gibi hissediyorum. Bazen niye yürüdüğümüzü bile unutuyor; olanları, nereye gitmeye çalıştığımızı hatırlamak için uğraşıyoruz. Soğuk, düşüncelerimizi ele geçirmiş gibiydi. Fakat hiç unutmadığım adımlarımı sürekli ileriye doğru atmam gerektiği. Sanki önüme kaya çıksa onu bile delip geçecekmişim gibi geliyor. Karşımdaki engele bakmıyorum bile, yapmam gereken, ölümüne bir çabayla onu aşmamdı. Hepimiz adeta hipnotize edilmiş gibi yürüyor, konuşuyor (buna konuşmak denirse), tırmanıyor, sürünüyoruz. Attığım her adımda basacağım yerin derinliğini ölçmeye çalışıyorum. Fakat kar beni yanıltıyor. Bazen çok derin bir yer beklerken ayağım sert zemine çarpıyor ve bütün vücudum sarsılıyor. Bazen ise alçak diye düşünüp adımımı atıyorum ve birden karın derinliklerine batıyorum. Elbiselerim vücuduma yapışmış. Şalvarım geniş olduğu için kalıp gibi donmuş üzerimde. Karın içine her battığımda şalvarımın paçaları dizlerime kadar çıkıyor. Karın değdiği yerler sızlıyor.

Bazı arkadaşların parmaklarının ucunda sarkmış buzları emdiklerini görüyorum. Suyun içindeyiz. Ama eğilip su içsek bir daha kalkamayacağımızı da biliyoruz. Bu garip manzara bana hem yüreğimi yakan bir acı, hem de gülme hissi veriyor. Parmaklarındaki buzları, o kadar doğal bir şeymiş gibi emiyorlar ki, insan neyi nasıl hissedeceğini bilemiyor. Fakat böyle yaparak ısınmak ve susuzluklarını gidermek istediklerini de biliyorum. Bunun yaramayacağını hem ben, hem de onlar biliyor. Buna rağmen ben de parmaklarımdaki buzu emmeye başlıyorum. Fakat ne sıcak, ne de soğuk bir şey hissediyorum. Dizlerim titremeye, çenem birbirine vurmaya devam ediyor.

Ay, yavaş yavaş yükseliyor. Ayışığında arkadaşları daha rahat seçebiliyorum. Öyle bir manzara ki insanlığın iradesinin en büyük savaşlarından biri olmalı bu. Tüm arkadaşlar karla, çalılarla, kayalarla büyük bir mücadele içinde. Ruken'e bakıyorum, kolundaki sargı daha çok kalınlaşmış, ıslanmış ve üzeri buz tutmuş. Kolunun ağırlığından şikayet ediyor. Tek kolla yürümek daha zor olmalı.

Adımlarımın iyice ağırlaştığını hissediyorum. Sanki zaman kavramını yitirmiş gibiyim. Ay ışığı da olmasa bir gün değil, haftalardır yürüdüğümü düşüneceğim. Bir ayağımı kaldırıp ileriye atmak, karın içinde dengemi yitirmeden diğer ayağımı kaldırıp atmak bana saatleri alıyormuş gibi geliyor. Isınmak için bazen elimi yüzüme, kollarıma sürüyorum. Fakat hiçbir şey hissetmiyorum. Adeta cansızlaşmış gibiyim. Ama buna rağmen nasıl yürüyebildiğimi ben de bilmiyorum. Sanki arkadan birileri beni öne itiyor veya önden birileri çekiyor. Oysa yürüyen benim ve tek başıma yürüyorum. Arkadaşlara bakıyorum, o anda mücadelenin zorluğunu ve zor olduğu kadar da kelimelerle ifade edilemez çekiciliğini çok derinden hissediyorum. Karın içinde soğuktan titreşen, her an donma tehlikesiyle yüz yüze olan otuz insan. Kurtların bile dolaşamadığı bu dağlarda karanlığı delercesine yürüyen, düşe kalka yürüyen otuz insan. Geçmişleri, gelecekleri, umutları, beklentileri aynı, birbirine çelikten bağlarla, özgürlükle, PKK'yle bağlanmış otuz insan. Onlar gibi binlercesi, onbinlercesi... Oturmanın, uyumanın tüm çekiciliğine rağmen beni yürüten, durmadan daha ileriye sürükleyen, durmamı engelleyen işte bu yenilmez duygular. Kendimde otuz kişinin gücünü görüyorum. Hayır, otuz değil bin, onbin, milyon insanın gücü. Hepimizi yürüten, insanüstü bir çabayla ileriye sürükleyen bu güç partimizdi, önderimizdi, ülkemizdi.

Yaşamın, savaşın en zorlu anlarında irademizin, inancımızın sınandığı bu ölüm-kalım anlarında yoldaşlığın, gerillalığın ne olduğunu bir kez daha anlıyoruz. Her adımın, her hareketin başlı başına bir savaş olduğu bu yürüyüş kendimi, yoldaşlarımı, mücadelemi yeniden tanıyarak bağlandığım anlar oluyor. Karşımdaki tüm engeller benim için yıkılması gereken savaş hedefleri. Düşmeyeceğim ve sonuna kadar arkadaşlarımla yürüyeceğim. Şehit mi düşeceğiz, yoksa kurtulacak mıyız? Bu belli değil, ama gücümü sonuna kadar tüketmeden durmayacağım. Tüm bu düşünceler geçiyor kafamdan. Bazen farkında olmadan konuşuyorum kendi kendimle. Bu da artık doğal geliyor. Kendi kendine söylenen arkadaşların seslerini duyuyorum. Hepimiz kendi içimizde aynı şeyleri yaşıyoruz. Düşüncelerimize tek cevap ise direnmek, durmadan yürümek...

Önden bir ses geliyor ve adımlarımızı daha da hızlandırıp önde bekleyenlerin yanına varıyoruz. Tam karşımızda yaklaşık ikiyüz metre yüksekliğinde çok dik bir tepe var. Tepenin her tarafı kayalarla kaplanmış, dev bir kaya gibi dikilmiş yolumuza. Aşmak zorundayız, ama ya başaramazsak? Çünkü kayalar buz tutmuş tırmanmak çok zor. Kayıp düşersek aşağıdaki sivri kayalardan kurtulmak mümkün değil. "Tırmanmak zorundayız, başka yol yok" diyor bir arkadaş. Belki bu tepenin ardından bir düzlük, bir köy görünebilir düşüncesindeyiz. Umutlanıyoruz. Bu dereden bir an önce çıkmak gerekiyor. El ele tutuşup tırmanmaya başlıyoruz. Yukarı çıktıkça sanki tepe daha da dikleşiyor Ellerimizi bırakıp iki büklüm adeta sürünerek vuruyoruz tepeye. Her arkadaş önündekini itmeye veya arkadakini çekmeye çalışıyor. Fakat tırmanmak çok zor. Bunu kelimelelerle anlatabilmek bile mümkün değil. Belki kış olmasa veya bizim yorgunluğumuz olmasa daha kolay olurdu. Fakat donmak üzere olmanın verdiği müthiş uyku ve vücudumuzdaki uyuşukluk en büyük sorun değil. Yürümeye, parmağımızı kıpırdatmaya bile halimiz yok. Ellerimiz kayaların sivri uçlarıyla sıyrılıp kanıyor. Fakat hiçbir acı hissetmiyoruz. Kendi vücudumdaki bu tuhaflıktan hem şaşırıyor, hem de kaygılanıyorum. Her türlü dış tepkiye duyarsızlaşmış gibiyiz. Fakat hala tırmanıyor ve zorla da olsa birbirimizle konuşuyor olmamız beni daha da şaşırtıyor.

Gökyüzünde aya ve yıldızlara takılıyor gözüm. O kadar sakin parlıyorlar ki. Yüzyıllarca yerlerinden kımıldamayacakmış gibi hoşnut bakıyorlar bize. Oysa biz varmak zorunda olduğumuz ve nerede olduğunu bilmediğimiz bir yere doğru ölümüne bir yolculuk yapıyoruz. Ayın, yıldızların bu sakin hali şu an bana o kadar aykırı geliyor ki... Tırmanış devam ediyor. Kaplumbağa hızıyla çıkıyoruz tepeyi. Saatlerdir tırmanıyoruz. Fakat bir türlü bitmek bilmiyor. Arka taraftan sesler geliyor. Karın içine gömülmüş gibi oturmuş bir arkadaş, "Artık yürüyemiyorum, beni bırakın gidin" diyor. Yanındaki arkadaşlar kollarından çekip kaldırmaya çalışıyorlar, "Heval, burada kalırsan donacaksın, kurtulman mümkün değil, kalk" diyorlar. Arkadaş zorla sürüklenip tepeye çıkarılıyor. Tepenin başına geliyoruz. Hepimizde bir hayal kırıklığı... Çünkü hiçbir düz alan yok. Ne bir köy, ne bir ev... Sadece kayalıklar ve çalılar. Da-

ha ötesini göremiyoruz. Bir an duraklıyor, birbirimize bakıyoruz. Ay ışığında arkadaşların buz tutmuş darmadağın saçlarını, titreyen çenelerini, iki büklüm olmuş bedenlerini, uykuya dalar gibi yarılanmış göz kapaklarını görüyorum. Ben de aynı durumda olmalıyım.

Bir arkadaş hiçbir şey söylemeden kendini aşağı bırakıyor. Buz tutmuş kayalıklar üzerinden hızla aşağıya kayıyor. Silahının buza çarparken çıkardığı "Tak tak" sesini duyuyoruz. Birden ses kesiliyor. Hepimiz korkuyla dikiliyor, aşağıda olup biteni görmeye çalışıyoruz. Fakat kayalıklar ve çalılardan hiçbir şey göremiyoruz. Arkadaşın sesi geliyor: "Herkes atlasın, fakat çok hızlı kayacaksınız. Kayarken önünüzden geçen kayalara dikkat edin. Kafanızı dik tutun ve silahınızı korumaya çalışın." Ara vermeden önemli konularda bizi uyarıyor. Nihayet tek tek kendimizi aşağıya bırakıyoruz. Şimdi arkadaşın uyarılarının nedenini anlıyorum. Kayarken dengemi korumam çok zor. Başımı dik tutmaya çalışıyorum. Fakat beceremiyorum. Vazgeçip kendimi bırakıyorum. Buza çarpan başım "tak tak" diye ses çıkarıyor. Aşağı kaydıkça başımın ağrısı artıyor. Bu arada silahımı da kontrol edemiyorum. Bütün gücümü kullanarak silahımı kucağıma almaya çalışıyorum. Fakat buzun üzerinde kayıyor. Ucundan ancak zorla tutabiliyorum. Etrafımdaki her şey büyük bir hızla geçiyor. Hızımı kontrol etmeye çalışmam ise boşuna. Yanından hızla geçtiğim kayalara, çalılıklara çarpıyorum. Bu nedenle yönüm değişiyor. Ve birdenbire büyük bir hızla düşüp, kendimi suyun içinde buluyorum. Ne olduğunu anlamadan tepeyi dolanıp buraya kadar gelmiş olan derenin içine düşmüşüm.

Nihayet bütün arkadaşlar kendilerini aşağı bırakıp bize doğru kaymaya başlıyorlar. Kimisi karın, kimisi buzun üstünden suyun içine düşerek yanımıza geliyorlar. Hemen her arkadaş dengesini koruyamadığı için kayalara çarparak gelmiş. Bu nedenle hafif de olsa yara almışlar.

Tekrar yürümeye başlıyoruz. Bir süre derenin içinde yürüdükten sonra, derenin kenarına geçerek yürümeye devam ediyoruz. Süphan arkadaş, burayı hatırladığını ve gösterdiği yönde yürümeye devam edersek köyü çıkaracağını söylüyor. Dereden iyice ayrılıp, kara vuruyoruz.

Saat gece yarısına gelmek üzere. Yorgunluğumuz ve uykulu halimiz daha da artmış. Kendimizi sürüklercesine karın içinde yürüyor, titreyen dizlerimizin üzerinde durmakta zorluk çekiyoruz. Bazen ellerimiz ve ayaklarımızla birlikte iki büklüm yürüyoruz. Yüzümüz kara gömülüyor. Ayaklarımız o kadar ağırlaşmış ki tonlarca ağırlıkta taşlar asılmış gibi. Bunun sadece yorgunluktan olamayacağını düşünüyorum, ama aklıma başka bir şey de gelmiyor. Vücudumun hiçbir noktasında zere kadar bir sıcaklık yok. Kar ve soğuk rüzgar vücudumun her tarafında dolaşıyor.

Bu arada tüm ısrarlarımıza, yardımımıza rağmen, yürümekten vazgeçen arkadaşların sayısı da artıyor. Kimisi yere yığılıp kalıyor ve artık onu yürütmek, sürükleyerek taşımak da mümkün olmuyor. Çünkü birkaç arkadaş dışında hiç kimse başka bir arkadaşa yardım edebilecek güçte değil. Kendimizi taşımakta bile insanüstü bir çaba harcıyoruz. Uzun süredir dereden kopmuş, fazla dik olmayan bir tepeyi çıkıyoruz. Kulaklarım uğulduyor. Ve başım, vücudum çatlayacakmışçasına ağırıyor, aldığım her nefes bana büyük bir acı veriyor. Nefes alışlarımı düzeltemiyorum. Oksijene ihtiyacım olduğu halde, tıkanıyor, nefes alamıyorum. Nefes almakla almamak arasında bocalıyor, sonra vücuduma direnemeyip, göğsümdeki acıya rağmen nefes almak zorunda kalıyorum. Yere düşen arkadaşları gördükçe, kaldırmak için hızlanıyor, kollarından, elbiselerinden tutup kaldırmaya çalışıyorum, fakat ellerimi kullanamadığımdan başaramıyorum. Böyle anlarda düşen arkadaşlar karla boğuşuyor, çırpınıyor, zor bela kalkabiliyor. Bazen de yardımına gittiğim arkadaş kalkabildiği halde bu defa da ben düşüyorum ve kalkamıyorum. Yere yığılıp da kalkamayan her arkadaşı gördükçe çaresizlik ve öfkeden ne yapacağımı bilemiyorum. En kötüsü elimden hiçbir şey gelmiyor.

Hepimiz aynı duygular içindeyiz. Tek yapabileceğimiz ise adımlarımızı hızlandırmak, köye varıp yolda kalan arkadaşlar için yardım getirmek. Ama köye ne kadar yol var veya yolumuzun üzerinde gerçekten bir köy var mı, bilemiyoruz. "Olmalı, buralarda insanlarımız olmalı mutlaka, arkadaşlar olmalı" sözleri bilinçsizce dolanıp duruyor kafamda. Ay, yıldızlar, kar, yürüyen, daha doğrusu karın içinde emekleyen arkadaşlar, her şey gözlerimin önünde dönüp duruyor. Arkadaşlardan gözlerimi ayırmamaya çalışıyorum. İzlerini kaybedersem bir daha bulabilmem mümkün değil. Fakat bir türlü dengemi sağlayıp, istediğim yönde yürüyemiyorum. Aslında hiçbirimiz tam anlamıyla kontrollü yürüyor değiliz. Beynimiz, gözlerimiz, vücudumuzdaki tüm kaslar daha da duyarsızlaşmış sanki, fakat her şeye rağmen yürüyor, birbirimizi kaybetmemeye çalışıyoruz. Yolda bırakmak zorunda kaldığımız arkadaş sayısı ise gittikçe çoğalıyor. En son biri bayan arkadaş olmak üzere sekiz arkadaş... Bizi en çok yürüten de bu arkadaşların durumu. Köye varmak ve onları kurtarmak zorundayız. Böyle bir havada kurtulmalarının ne kadar zor olduğunu biliyoruz. Fakat tek bir kişi bile kalsak yürüyecek ve yardım getireceğiz.

Saat gecenin ikisine geliyor. Şervan arkadaşla birlikte yürüyoruz. İkimiz de uykuda yürüyor gibiyiz. Arkadaşın zorlukla nefes aldığını ve bazen kendi kendine konuştuğunu duyuyorum. Ben de çok zor yürüyorum ama iyice tükenmişim, bunu anlıyorum. Elinden tutmaya, onu da kendimle birlikte sürüklemeye çalışıyorum. Fakat ellerimi, kollarımı bükemiyorum. Şervan arkadaş gittikçe ağırlaşıyor, yardım etmeye çalışıyorum. Boğazından yıllardır konuşmamış bir insandan çıkabilecek boğuk bir ses çıkıyor. Ne söylediğini anlayabilmek için var olan tüm dikkatimi toparlamaya çalışıyorum. "Yürüyemiyorum, git" diyor. Ben de konuşamıyorum. Aslında bağırmak, tüm sesimle haykırmak istiyorum. Ama bir türlü konuşamıyorum. Cansızmış gibi yere düşünce, kollarından çekiştirmeye başlıyorum. O kadar güçsüzce çekiyorum ki, hissetmiyor bile. Bütün gücümle kaldırmaya çalışıyorum. Fakat artık kalkamayacağını ben de biliyorum. "Siz gidin, köye vardığınızda yardım getirirsiniz" diyor. Ve karın üzerine cansızmış gibi yatıyor.

Beklemeden yürümeye başlıyorum. Belimize kadar gelen karın içinde kollarımızla, bacaklarımızla adeta yüzüyor, emekliye emekliye yürüyoruz. Bir süre sonra ise artık yürümediğimi, yerde debelenip durduğumu anlıyorum. Sanki rüyada gibiyim. Ne zamandır bu durumdayım bilemiyorum. Zaman kaybetmeden tekrar yürümeye başlıyorum. İçimden karın içine oturmak, hiç kıpırdamadan, tek bir parmağımı bile oynatmadan, uyumak istiyorum. Uyumak, dinlenmek, oturmak şu anda o kadar çekici geliyor ki, kendimle büyük bir savaşa neden oluyor. Fakat geride bıraktığımız yoldaşları düşündükçe, kendime yürümek için güç veriyorum.

Saat üçe geliyor olmalı. Yürüyüş tempomuz o kadar düşmüş ki, yürüyüp yürümediğimiz bile belli değil. İleride bir karartı görüyorum. Yol boyunca gördüğüm her şeyi ya köy, ya da insan sanıp hayal kırıklığına uğradığımdan artık bunlara dikkat etmeyip umutlanmamaya çalışıyorum. Fakat yine de umut ışığı yanıyor içimde. Gözüme çarpan şeyin hareket edip etmediğini anlayamıyorum. Etrafımdaki her şeyin, kayaların, dağların, ağaçların yürüdüğünü sanıyorum. Adım attıkça gölge yaklaşıyor ama hala anlayamıyorum, insan mı yoksa başka bir şey mi?

Güçlü, canlı bir el omuzlarımdan tutuyor. Merakla yüzüme bakan bir yüz seçiyorum. Yurtsever bir köyümüze vardığımızı anlıyorum. Köylüler ne zaman yanımıza yaklaştılar? Demek ki karartı olarak gördüğüm köylülermiş. Yüzlerinde mucize görmüş gibi korku ve şaşkınlık var. "Heval kaç kişisiniz, daha gelen var mı?" Cevap veremiyorum, sadece başımı sallıyorum. Titreyen dizlerimizin üzerinde zor duruyoruz. Yanımıza gelen köylülerin sayısı da giderek artıyor. Kaç arkadaş gelmiş, bilemiyorum. Nihayet soru sormayı bırakıp, biri kolumun altına giriyor. Hepimizi hızla köye götürmeye başlıyorlar. Konuşmayı yeni hatırlamışçasına "Arkadaşlar var, yoldalar, onlara koşun" diyebiliyorum. İki tarafımdaki yurtseverlerin kollarında kendimden geçmiş gibiyim. Uçuyormuşçasına köye yaklaşıyoruz. Sürekli bir şeyler soruyor, konuşuyorlar ama onları duyabilecek durumda değilim. Birkaç dakika içinde kendimi evlerden birinde buluyorum.

Evin içinde analar, gençler, çocuklar, erkekler var. Çocuklar şaşkın şaşkın bakıyorlar. Erkekler kapının önünde toplanmış konuşuyor, arada bir de acı ve çaresizlik dolu bakışlarla bize bakıyorlar. Analar etrafımızı almış, yüzümüze bile bakmaktan çekiniyorlar gibi. Durumu çok ağır olan arkadaşlar hala kendilerinde değiller. Bazı arkadaşlar daha iyi durumdalar. Kampta kalan yaralı arkadaşlardan dördünün, kampa yakın, girdikleri bir sığınakta ertesi günkü bombalama sonucu şehit düştüklerini öğreniyoruz. Diğer arkadaşlar ise rahatlıkla köye varmışlar ve köylülere durumumuzu önceden haber vermişler. Kamp bombalanmasını öğrenen köylüler bütün gün yolumuzu beklemişler. Fakat kimseler gelmeyince ya bombalamada, ya da soğuktan şehit düştüğümüzü düşünmüşler. Tam umudu bizden kesmişler ki, köyün dışında bekleyen nöbetçiler uzaktan bizleri görünce tüm köye haber vermişler. Arkadaşlar geldiğimiz yolu tarif ettiklerinde, "Biz yazın bile oradan geçemiyoruz, siz nasıl geçebildiniz?" diyorlar. Yüzlerindeki şaşkınlık daha da artıyor, tekrar tekrar kurtulduğumuza şükrediyorlar.

Analar, gençler, çocuklar dört bir tarafımızı sarmış, dokunmaktan korkarcasına okşuyorlar yüzlerimizi. Sarılıyorlar, öpüyorlar, nasıl olduğumuzu soruyorlar. Adeta ne yapacaklarını bilemiyorlar. Yüzlerinde müthiş bir ifade var.

Her dakika kapıdan yeni bir arkadaş giriyor. Arkadaşların halini gördükçe neler yaşadığımızı bir kez daha anlıyorum. Arkadaşlar cansız gibi yere yatıyorlar. Dizleri tutmuyor, üstelik artık titremiyorlar bile. Sanki vücutları tüm işlevlerini yitirmiş gibi. Her arkadaşa dikkatle bakıyor, köyün çok yakınında kalan Şervan arkadaşı bir türlü göremiyorum. Köylülere soruyorum, önce cevap vermek istemiyorlar. Israrla sormaya başlıyorum. Arkadaş köye çok yakın bir yerde düşmüş olmalıydı ve şimdiye kadar çoktan getirilmeliydi. Yanımda oturan genç sessizce, "Heval şehit ket" diyor. Hiçbir şey söylemiyorum. Sadece yüreğimden kopan büyük bir öfke selinin göğsümden boğazıma kadar yükseldiğini, gözlerimi ateş gibi yaktığını hissediyorum. Artık gözlerimden tek bir damla yaş gelmiyor. "Bu kadar yaklaşmışken neden kalkmadı, neden beni dinlemedi?" sözleri geçiyor içimden. Yolda kalan diğer arkadaşları sormaya bile korkuyorum. Köylüler onlar için gidenlerin daha dönmediklerini söylüyorlar. Bunu söylerken bile herkesin yüzünden umutsuzluk okunuyor.

Analar elbiselerimizi, ayakkabılarımızı çıkarmak istiyorlar. Tüm uğraşlarına rağmen ayakkabılar ayağımızdan çıkmıyor. Ayağımızın içine dolan su ve kar çorapla ayakkabımızı birbirine yapıştırmış ve etimizle çorabımız kalıp gibi donmuş. Köylülerden biri gidip orağı getiriyor. Ayakkabımı çorabımla birlikte kesip çıkarıyorlar. Şimdi yürürken niye o kadar zorlandığımı daha iyi anlıyorum. Ayakkabılarım o kadar ağırlaşmış ki, bunlarla yürümek mümkün değilmiş gibi geliyor şimdi.

Tüm elbiselerimiz birbirine ve vücudumuza yapışmış. Sanki elbiselerimle vücudum arasında bir buz tabakası varmış gibiydi. Elbiselerimizi çıkarmaya çalışınca onların da donduğunu anlıyoruz. Kendiliğinden çıkması mümkün değil. Zorla, çekerek çıkarıyorlar. Derimizle birlikte parça parça çıkarabiliyoruz. Analar bizi battaniyeye sarıp, vücudumuzu ovarak ısıtmaya çalışıyorlar. Kimi arkadaşların durumları ise çok ağır, en kısa sürede tıbbi müdahale gerekiyor.

Kapıdan yeni gelenler giriyor. Hiçbirimiz sormuyoruz ne olduğunu, çünkü cevabını, köylülerin çökmüş, acı içindeki yüzlerinde görüyoruz. Yolda kalan arkadaşlardan tek birinin bile kurtulmadığı, hepsinin şehit düştüğü haberini getirdiklerini anlıyoruz. Böyle bir haber vermenin ne kadar zor olduğunu hepimiz biliyoruz. Yürürken her bıraktığımız arkadaş ardından daha hızlı adımlarla kendimizi kara vurmuş, arkamızda bıraktıklarımızın her an son nefeslerini veriyor olabileceklerini düşünerek daha da hızlanmış, ölümüne bir çabayla karla boğuşmuştuk. Ama yürüyerek sadece kendimizi kurtarabilmiş, arkamızda dokuz şehit bırakmıştık. Düşen her arkadaş tek tek geçiyor gözlerimin önünden.

Bugün savaşa ve doğaya 13 can vermiştik. Odada öyle bir hava vardı ki, derin suskunluğumuz her şeyi anlatmaya yetiyordu. Fakat bizler halkımıza güç vermeli, karşımızda dizilmiş bu öfke ve acı dolu yüzleri aydınlatmalıyız. Artık şu an sağ olan arkadaşların gelip bizi almalarını beklemeliyiz. Her bayan arkadaş ikişer ikişer evlere dağıtılıyor. Köylüler erkek arkadaşları da güvenli bir yere götürüyorlar.

Sabah olmak üzere. Geldiğimiz eve analar, genç kızlar, çocuklar dolmuş sessizce bize bakıyor, rahatlatmak için her şeyi yapıyorlar. Onların bu halini gördükçe doğanın ve düşmanın tüm acımasızlığına rağmen karşımızda ne kadar aciz kaldığını daha iyi anlıyoruz. Halkımız hangi koşullarda olursa olsun bizleri bağrına basmaktan vazgeçmiyor. Bizler gerçek gücümüzü halktan alıyorduk.

Dışarıdan uğultu halinde sesler geliyor. Analar birden ayaklanıyor, kapıya koşuyorlar. "Düşman olabilir mi" diye soruyor Ruken. Fakat düşman olsa da fazla bir şey yapamayız. Hem gücümüz yok, hem de silahımız. Kapıdan bakan analar başlarını çevirdiklerinde yüzlerinde sevinç ve coşku vardı. "Ne oldu" diye sormaya kalmadan, slogan ve zılgıt seslerini duyuyorum. Kalabalık bir kitle bizi S... köyüne taşımak için çevre köylerden toplanıp gelmişler. Anaların koluna girip kapıdan bakıyorum. Yüzleri, saçları, elbiseleri karlarla kaplanmış kadın, erkek, genç, ihtiyar yüzlerce insanımız yanımıza geliyor. Sloganlarla, zılgıtlarla evlere dağılıyorlar. Analar, gençler, çocuklar dört bir tarafımızı sarmış, dokunmaktan korkarcasına okşuyorlar yüzlerimizi. Sarılıyorlar, öpüyorlar, nasıl olduğumuzu soruyorlar. Adeta ne yapacaklarını bilemiyorlar. Yüzlerinde müthiş bir ifade var. Anaların kimisi "ah"lar çekip, Kürtçe beddualarla düşmanı lanetlerken, kimisi de kendini tutamayıp ağlıyor. Erkekler ise hemen evlere dağılıyor, tüm arkadaşları görmek istiyorlar.

O gün akşama kadar diğer köylerden gelenlerle birlikte burada kalıp akşam S... köyüne doğru yola çıkıyoruz. Şu anki sayımız kampta kalıp bizden önce köye varan arkadaşlarla birlikte kırk. Onüç bayan arkadaşız. Bir bayan arkadaş kampta vurularak, diğer bayan arkadaş ise yolda donarak şehit düştü.

Aşağıda Murat nehri akıyor. Nehre inen uçurumdan bir keçi yolunu izleyerek yürüyoruz. Biz yedi arkadaş kollarımıza giren yurtseverlerden destek alarak yürüyoruz. Fakat diğer arkadaşların yürümeleri mümkün değil. Her arkadaş bir köylünün sırtında götürülüyor. Köylüler, kendi içlerinde düzenledikleri bir sistemle arkadaşları sırayla taşıyorlar. Aşağıda deli dolu akan Murat'ın sesini dinliyoruz. Yürüyüşümüz o kadar coşkulu devam ediyor ki, hiçbir yorgunluk belirtisi yok kimsede. Murat'a bakıyorum. Meydan okurcasına köpürüp hırçınlaşıyor. Ama tüm doğa gibi Murat da tanık oldu, gerillanın azmine ve iradesine, diye düşünüyorum kendi kendime.

Bir süre sonra nehrin üzerindeki köprüye varıyoruz ve burada bizi bekleyen arkadaşlarımızı ilk defa görüyoruz. Kefyelerimizle yüzümüzü sardığımız için bizi tanımıyorlar. Bu nedenle tek tek kefyelerimizi kaldırıp kim olduğumuza bakıyorlar ve sarılıyorlar. Arkadaşlara tekrar kavuşmanın sevinciyle hepimiz kendimizden geçmiş gibiyiz. Onlarla ve halkımızla birlikte yola devam ediyor ve sabaha doğru S... köyüne varıyoruz.

Böylece Serê Sipî çatışmasından 13 şehit ve birçok yaralı arkadaşımızla çıkıyoruz. Bu çatışmadan sağ olarak kurtulan arkadaşların bir kısmı ülkenin farklı alanlarına dağılarak mücadelelerine devam ediyorlar. Bir kısmı ise düşmana esir düşerek zindanlara alındılar. Fakat Serê Sipî'yi, onun şehitlerini ve omuzlarındaki ağırlığını hiç unutmadılar.

Berivan Borak

ÖNDERLİK GERÇEĞİ VE UYGULAMA ESASLARI

-4-

Açıklama:

Dizi halinde yayınlamaya başladığımız bu yazı, Önderlik sahası Merkezi Eğitim Okulu'nda önderlik sorunu üzerine verilen derslerden hazırlanmıştır. Anlatım dilini koruyarak bazı düzeltmelerle birlikte bölümler halinde yayınlıyoruz.

İTTİFAKLARDA BAĞIMSIZLIK İLKESİ VE ÖNDERLİK

Bir diğer özellik ise (daha önce kısaca değinmiştik), Parti Önderliği'nin bağımsız politikada ısrar etmesidir. Bazen taktik ilişkilerden veya taktik ittifaklardan söz ediyoruz. Fakat burada taktik ittifaklardan bazen doğru taktiğin uygulanmaması durumunda, bu, stratejiden taviz vermek anlamına da gelir veya stratejik düzeye de çıkabilir. Çeşitli devrimlerin tarihlerinde de bunu görmek mümkündür. Örneğin, bir Sovyetler Birliği'ne veya reel sosyalizme baktığımızda başta geliştirilen ilişkiler taktik ilişkilerdir. Bu taktik ilişkiler dış ilişkilerde de yürütülmekteydi. Zamanla bu taktik ilişkilerin teorisi öyle yapılıyor ki, taktik ilişkiler giderek stratejik ilişkiler düzeyine çıkıyor. Buna örnek, Sovyetler Birliği ile TC'nin ve yine Sovyetler Birliği ile ABD'nin ilişkileridir. Yani başta taktik düzeyde olan ilişkiler belli bir noktaya geldikten sonra stratejik ilişkiye dönüştürülüyor. SSCB'nin, TC ile ilişkisi böyledir. Başta taktik olan ilişkiler daha sonra tümüyle TC'yi aşağı-yukarı onaylayabilecek bir çizgiye kayıyor. Başka alanlarda da yine aynı yaklaşımlardan söz edebiliriz. SSCB'nin kendi içindeki uygulamalarında da bunları görmek mümkündür. Bu açıdan da taktik ilişkilerin nasıl kurulacağı önemlidir. Yani bu taktik ilişkinin geri planda stratejiyi vurmaması çok önemlidir.

Bu gerçekten dolayı Parti Önderliği'nin taktik ilişkilere yönelirken, stratejik çizginin ve bağımsızlığın korunmasına büyük oranda dikkat ettiği görülmektedir. Örneğin, taktik ilişkiler uzlaşma eğilimi olan kesimlere bırakılırsa, kuracakları taktik ilişkilerin zamanla stratejik ilişkilere dönüşmesi mümkündür. Çünkü orta-sınıf partisi açısından, sözünü ettiğimiz eğilim açısından veya tasfiyeci kişilikler açısından soruna bakarsak, bunların kuracakları taktik ilişkiler, ilk planda hemen stratejik ilişkiler düzeyine çıkmayabilir, ama zamanla bu taktik ilişkileri öyle bir duruma getirirler ki, hem denetime girerler, hem de kendi özelliklerini onların özellikleriyle birleştirirler. Kendilerinde var olan işbirlikçi eğilimle onların çıkarlarını birleştirirler. Bu noktada PKK'nin stratejisini, bağımsız politikasını vurmaya kadar gidebilirler.

Bu açıdan Parti Önderliği'nin tavırlarına baktığımızda, taktik ilişkilerde işin bu yanını gözetmek, büyük oranda ön plandadır. Kurulan taktik ilişkiler bağımsız politikayı, PKK stratejisini vurmamalıdır. Taktik ilişkiler PKK'de diğer sınıf eğilimlerinin veya işbirlikçi kesimlerin, emperyalizmin veya TC'nin eğilimlerini yansıtmamalıdır. Hem örgüt içinde safları netleştirmek açısından, hem de parti içinde bu tür arayışlar içinde olan eğilimlerin önünü tıkamak açısından, partide bu tür bir gözetleyici yaklaşım geliştirilmiştir. Taktik ilişkiler bu temelde ele alınıyor. Taktiksel ilişkiler bu temelde geliştirildiği ve sonuç alıcı kılındığı için zaman zaman "-PKK'ye evet, APO'ya hayır", "Kürtler ayrıdır, PKK ayrıdır" veya "APO ayrıdır" sözleri sarfediliyor. Bu tavırların anlamını açtığımızda, Parti Önderliği'nin çizgi bağımsızlığını koruma, Kürdistan devriminde belirleyici gelişmeyi sağlama tutumunun sonucu olduğunu çok rahat görebiliyoruz. Bu açıdan söz konusu sloganları geliştirmeleri boşuna değildir. Daha önce de belirtildiği gibi zaman zaman "demokratik çözüm" adı altında tasfiyeciliğin, zaman zaman işbirlikçi çözümlerin dayatılması, Kürdistan devrimindeki taktik önderlik düzeyindeki bazı zayıflıkların görülmesi sonucudur. Parti Önderliği'nin siyasete ve çizgiye hakimiyetini bildiklerinden dolayı, bu sloganlarla zayıf eğilimlere hitap ediyorlar. Parti Önderliği etrafında gürültü koparmaları da bundan dolayıdır. Bu açıdan Parti Önderliği etrafında geliştirilen bu gürültünün boşa çıkarılması bütün PKK'lilere düşen bir görevdir. Hem niye Parti Önderliği'nin hedef seçildiğinin anlamını da çözmek gerekiyor. Hem PKK tarihinde, hem de Kürdistan devrimi tarihinde Parti Önderliği'nin rolünü kavrayarak buna anlam verdirmek mümkündür.

Daha önce örnek vermiştik; düşmanın ve emperyalizmin attığı oklar doğrudan gelip bize çarpıyor. Bu bizim zayıf olduğumuz anlamına geliyor. Öyleyse Parti Önderliği etrafında daha güçlü bir devrim çemberini oluşturma görevimiz vardır. Bunun örgüt ilişkisiyle, savaş ilişkisiyle ve diğer bütün ilişkilerle sağlamlaştırılması gerekiyor. Yine daha önce de sözünü ettiğimiz askeri dehaların veya kişiliklerin ortaya çıkmasıyla, Parti Önderliği'nin etrafındaki çekirdeği iyice güçlendirmek mümkündür. Bütün bunlar yapılabilirse doğaldır ki, Parti Önderliği'ne yönelik yapılan bu saldırılar daha kolay boşa çıkarılır.

Bu açıdan günümüzde de Parti Önderliği yine aynı noktaya değiniyor: **"Doğrudan beni niye hedef alıyorlar? Sık sık bunlar kendi basınlarında bunu işliyorlar."** Eskiden beri TC, Parti Önderliği'ne yönelik komplo vb. saldırılara girişmektedir. Parti Önderliği'nin bulunduğu sahadan sürülmesine kadar çeşitli planlar geliştirmektedir. Hatta TC'nin yanısıra, emperyalizmin ve bölgedeki tüm işbirlikçi güçlerin yönelimleri de yoğundur.

Tüm bunlar, karşı-devrim cephesinin, Parti Önderliği'nin rolünü iyi kavraması sonucu gelişiyor.

Her şeyden önce düşman Parti Önderliği'ni iyi tanımakta, onun Kürdistan devrimindeki rolünü iyi bilmektedir. Hatta denilebilir ki, düşman bizden daha çok Parti Önderliği'nin rolünü görüyor. TC düşman olarak Parti Önderliği'ne değer veriyor, düşman olarak hesaba katıyor ve bunu oldukça gerekli buluyor. Biz aynı gerçeği düşman kadar kavrayamıyoruz. Devrimin yasalarını anlamayarak, örgüt ilişkilerinin, savaş ilişkilerinin üzerinde ciddi durmayarak değer vermekten uzak kalıyoruz. Parti Önderliği'nin vurguladığı gibi, **"Düşman bizi imha etmek istiyor, ezmek istiyor. Fakat siz hala bu durumun farkında değilsiniz, bu durumun ciddiyetini yeterince yaşamıyorsunuz. Hepimize yönelik tehdit var, ama bu tehdidin farkında bile değilsiniz."** Belki düşmanın ezme politikasını teorik olarak anlıyoruz ama davranışlarımızla, tavırlarımızla, örgüt ilişkilerimizle, yaşam ilişkilerimizle anladığımızı yansıtamıyoruz. Bu açıdan bir bakıma önderlik kurumunun, bütünüyle olmasa da bazı anlarda düşman karşısında yalnızlaştırılması, biraz da bizim alışkanlıklarımızdan ve tavırlarımızdan kaynaklanmaktadır. Bu yalnızlaştırmayı, biraz mecazi anlamda kullanıyoruz; tümüyle öyle değildir.

PARTİ İÇİ SAVAŞIMDA ÖNDERLİK

Bir diğer alan da, parti içi savaşımda veya genel olarak Kürdistan'daki iktidar savaşında önderliğin belirleyiciliğidir. Biz PKK'yi ele alırken, PKK'nin kurtuluş sorununu öncü mevzide kaydettiğini söyleyebiliyoruz. Bu parti, kurtuluş savaşını kazanmak için Kürdistan'da kurulan bir örgüt modelidir. Fakat bu örgüt modelinin nasıl işletileceği ve savaştırılacağı oldukça önemlidir. Diğer yandan bir parti içinde savaşım kazanılmadan veya parti safları netleştirilmeden, iktidara yürümek ve bir savaşımı gerçekleştirmek de mümkün değildir. Bütün diğer örgütlere baktığımızda, kendi içleri karışık olduğundan politika alanında seslerini duyuramamaktadırlar. Zaten örgütler kendi içlerinde dağınık olurlarsa savaşı geliştiremezler. Savaşa yeltenseler de yenilmekle yüz yüze kalırlar.

Bu bir gerçek olduğundan, PKK tarihine baktığımızda, çeşitli tasfiyeci eğilimlerin ortaya çıktığını görürüz. Daha önce ortayolculuk, karşı-parti vb. terimleri açtık ve işledik. Bunlara tekrar değinmeyeceğiz ama, sorun şu yanıyla vurgulanmalıdır: Parti Önderliği'nin tasfiyeciliğe, ortayola veya diğer sınıf dışı anlayışlara karşı geliştirdiği tavır hem çözümleme düzeyinde, hem de zamanında ve yerindedir. Yaptığı belirlemeler ve önceden aldığı tedbirlerle hem bu eğilimleri ortaya çıkarıyor, hem de bu eğilimlerin faaliyetlerini boşa çıkarıyor. Bu tavrın belirleyici yönünü görmek mümkündür. Örneğin merkez var, kadrolar var, ama bu eğilimlere karşı etkili olamadıklarını görüyoruz. Bir Zelê pratiğini örnek verebiliriz. Orada merkezde olan arkadaşlar da vardır. Hatta doğrudan yakın olan arkadaşlar da vardır. Bunun ötesinde kadrolar mevcuttur. Fakat bütün bunlara rağmen, merkezde olanlar durumu gördükleri halde müdahale edemiyorlar. Hatta bazı yönleriyle uzlaşıyorlar. Orada ortaya çıkan ortayolcu eğilimi durduracak gücü kendilerinde bulamıyorlar.

Bütün bunlar şunu gösteriyor: Bir yerde veya başka bir alanda ortaya çıkan tasfiyeci eğilim, kadroların alışkanlıklarıyla neredeyse tam amacına ulaşabiliyor. Bu noktada tekrar Parti Önderliği'nin tavrına bakmak gerekiyor. Parti Önderliği çeşitli alanlarda çıkan bu eğilimlerin üzerine giderken veya tasfiyeciliğin tasfiyesini geliştirirken, bu sadece o anki müdahaleden ibaret değildir. Yani daha önceden hazırlanan bir dizi tedbirler vardır. Parti kadrolarına yönelik, taraftarlara yönelik, halka yönelik çözümlemeler ve perspektifler vardır. Bu konuda ciddi değerlendirmeler söz konusudur. Bu eğilimler karşısında örgütün korunması için alınan tedbirler vardır. Dolayısıyla Parti Önderliği'nin tavrı ortaya konulduğunda bu gibi eğilimler rahatlıkla tasfiye edilebiliyor. Parti Önderliği'nin bir belirlemesini aktarırsak, bu daha rahat anlaşılabilir: **"Bizim çabalarımız eğer dayatılan bu tasfiyeciliği etkisizleştirmeseydi, şimdi bizim bu PKK, düşmanın elinde halkımıza karşı savaşan bir numaralı örgüt olabilirdi."** Bir diğer değerlendirme de şöyledir: **"-Eğer inkar, ihanet, gaflet ve her türlü yetmezlik parti içinde çözümlenmeseydi, belli ki biz bu mücadeleyi çok yıllar öncesinden kaybederdik. Belirttiğimiz gibi düşmanın en iyi kullandığı parti durumuna gelirdik."**

Bu tespitler şüphesiz yerindedir. PKK tarihine baktığımızda (daha önceki incelemelerde de bunu çok iyi görebiliyoruz), Parti Önderliği'nin bu alandaki hazırlıkları ve tedbirleriyle müdahaleler olmasaydı, PKK'nin baştan beri belli bir noktadan sonra diğer örgütlerin durumuna düşmesi mümkündü. Bu tehlike vardı. Bugün de bu tehlike vardır, ama zayıftır. Çünkü PKK güçlenmiştir ve tedbirleri daha fazladır. Bu konuda güç ve ilişkileri daha yoğundur. Yaşanan süreçleri dikkate alırsak, tas-

> ***"Parti Önderliği'nin tavrı Kürdistan toplumunun geriliğine rağmen, Kürdistan devrimini yürütebilecek veya Kürdistan'da iktidarı kurabilecek onurlu kişilikleri yetiştirmek ve bu iktidarı doğrudan bunlara dayandırmak yönündedir. Ancak bu şekilde kurulacak iktidar kendini halkla beraber ortaya çıkarabilir."***

fiyeciliğe karşı savaşımda Parti Önderliği kurum olarak önemli rol oynamıştır. Parti Önderliği'nin tavrı söz konusu olmazsa, gerçekten PKK, Parti Önderliği'nin deyişiyle, ya mülteci durumuna, ya da diğer örgütlerin durumuna veya diğer örgütler gibi kendisini kullandıran bir örgüt durumuna dönüşebilirdi. Yani zayıflamış küçük bir örgüt olarak şu ya da bu gücün kullanabildiği veya çok açık olarak kullanılamasa bile hareketsiz duruma düşmüş bir örgüte dönüşebilirdi.

Bu açıdan bir devrimde, bir partide önderlik tavrının bu konuda da devrimi ve partiyi kurtarmada belirleyici bir rol oynadığını söyleyebiliriz. Tabii partinin kurtarılması aynı zamanda devrimin de kurtarılmasıdır. Çünkü parti kaybederse devrim çok rahat kaybeder. Partiyi kaybedenler devrimi de kaybederler; örgütü kaybedenler de savaşı kaybederler. Doğal olarak işin başı kaybedildi mi, zincirleme olarak işin diğer alanları da kaybedilir. Bu açıdan da Parti Önderliği savaşı geliştirebilmek için işin başının sıkı tutulması gerektiğini sürekli vurgulamaktadır. Bu konuda da tavizsiz bir tavır sergilemektedir. Partiyi sağdan ve soldan gelebilecek tehlikelere karşı korumada oldukça duyarlı davranmaktadır. Bu da PKK'nin ayakta kalmasına ve savaşımı bu boyuta getirebilmesine yol açmıştır.

"Saygı herkese gösterilebilir, ama herkesin sevgi olayını yaratması biraz da kendisine bağlıdır. Yani ne kadar kendisini sevdirebilir, ne kadar çekici kılabilir, ne kadar birleştirebilir sorununu görmek önemlidir. Bu, kişinin harcadığı çabaya, kişinin geliştirdiği örgüt ilişkisine, bu konulardaki yaklaşımına bağlıdır."

Tarihe damgasını vuran önderlerin tavrı, Lenin'de de görülmektedir. Lenin sonrasını düşünelim, gerçekten aynı düzeyde cevap verecek önderlik çıkmadığı için, Bolşevik Partisi'nin başına gelenler biliniyor. Hz. Muhammed de büyük bir önderliktir, fakat ondan sonra yaşananlar da bilinmektedir. Örneğin muaviyeler vardır. Hz. Muhammed'den sonra İslam devriminin başına gelenler de bu muaviyelerin ortaya çıkışıyla başlamıştır. Orada ortaya çıkan iktidar İslam devrimini oldukça sağ ve gerici bir çizgiye çekmiştir. Bu konuda Parti Önderliği'nin bir belirlemesi vardır. Diğer devrimleri eleştirirken, **"Onlar devrim yapan insanı yetiştirdiler, ama devrimden sonrasını daha fazla düşünmediler"** der. Hatta Bolşeviklerin başına gelenler veya diğer devrimlerin başına gelenlerin az çok bununla bağı vardır.

Kürdistan'da bir devrim hareketi geliştirilirken Parti Önderliği'nin tavrı sadece devrimi yapacak kişiliklerin değil, aynı zamanda bu devrimi yaşatacak kişiliklerin de ortaya çıkarılması yönündedir. Tabii ki, devrimi yapabilecek iktidarı geliştirebilecek ve kendi yaşamlarıyla, moral değerleriyle, tüm insani yaklaşımlarıyla buna sahip çıkabilecek kişiliklerin ortaya çıkarılması da önemlidir. Yani bir devrim nasıl kazanılır ve nasıl kaybedilir konularında Parti Önderliği'nin dünya devrimlerinden çıkardığı dersler vardır. Bu sonuçları şimdiden Kürdistan devrimine yansıtıyor. Bu nedenle Parti Önderliği Kürdistan üzerine şunları sık sık söylemektedir: **"Henüz biz iktidarı kurmadan, iktidar paylaşımını düşünen eğilimler var. Bazı yerler iktidar kurduktan sonra paylaşıma girişebiliyorlar. Ben iktidar savaşımını geliştirirken parti içinde veya savaş içinde, yaratılan değerleri ve olanakları kendi çıkarları ve kendi yaşamları için kullanmak isteyenler vardır."** Şüphesiz bu eğilimlerin PKK'nin kurmak istediği iktidarla ilgisi yoktur. İktidarlaşmaya giderken, iktidarlaşmanın kurumlarında da halkın inisiyatifi geliştirilecek, halkın çıkarları gözetilecek. İşin önemli bir yanı da, Parti Önderliği'nin bugünden devrimi yapacak toplumun ve insanın özelliklerini yaşaması ve yaşatmasıdır. Belki iktidarlaşmanın birçok özelliği kuruluş itibariyle bugünden yaşanmaz, ama yaşam tarzı bilimsel sosyalizm ise sosyalizmi kişiler bugünden yaşamalıdır. Felsefesiyle, ahlak değerleriyle bu yaşama başlanmalıdır. Yine devrimin ortaya çıkardığı ister ulusal, ister demokratik, ister sosyalist özellikler açısından olsun, bu değerlerin bütününü kendilerinde somutlaştırabilecek kişilikler, hem bu devrimi yapabilir, hem de bu devrimi yaşatabilirler.

Dolayısıyla Parti Önderliği insana yaklaşırken, onun yeteneklerinin alabildiğine geliştirilmesini de kendi önüne hedef koymaktadır. Bu konuda reel sosyalizme yaptığı eleştiriler vardır. Reel sosyalistler, insan yeteneklerini köreltiler veya kuruculuktan sonra savunmaya geçtiler. Bir dönemden sonra insanı mekanikleştirerek reformist anlayışlara düşürdüler. Yani "şu kadar doysanız sosyalizmdir" veya "şu kadar refah olursa bu sosyalizmdir" dediler. Diğer yandan bazılarımızın ne kadar mekanik olduklarına bakalım. "Ne kadar bilimi kullanıyorsak, o kadar sosyalistiz" anlayışıyla hareket ediliyor. Parti Önderliği'nin geliştirdiği çözümlemeler reel sosyalizmin yarattığı kişiliklerden farklı olarak, bütün insani değerlerle, bütün olumlu kültürlerle ve devrimin olumlu değerleriyle birlikte bir yaşam biçimini ve onun kişiliğini yaratmak amacındadır. Bu açıdan da kuruculuğa yaklaşırken, Kürdistan'da ikili iktidarı ele alırken, yaklaşım böyle geliştiriliyor. İktidarı kuracak kişiler devrimcidir. İktidarın başına gelecek kişileri şimdiden şekillendirerek, hazırlayarak teminat olurlar. Bu oldukça önemlidir. Nitekim Kürdistan toplumunun gerilikleri göz önünde bulundurulursa, bu konuda da ciddi yetersizlikler vardır. Parti Önderliği'nin tavrı Kürdistan toplumunun geriliğine rağmen, Kürdistan devrimini yürütebilecek veya Kürdistan'da iktidarı kurabilecek onurlu kişilikleri yetiştirmek ve bu iktidarı doğrudan bunlara dayandırmak yönündedir. Ancak bu şekilde kurulacak iktidar kendini halkla beraber ortaya çıkarabilir. Diğer eğilimlerin halkı dıştalamak istedikleri, taraftarların, kadroların ve halkın önünü kestikleri çok açıktır.

Bu açıdan Parti Önderliği devrim kavramından bahsederken, bazen şunu söylemektedir: **"İktidarı düşünmüyorsunuz. Devrim yapmak, mücadele etmek istiyorsunuz ama, bir iktidarın nasıl olacağını da düşünmüyorsunuz."** Daha önce de bu konular anlatılmıştı. Devrim yapan güçler, kadrolar ve öncüler açısından iktidar kavramının biraz netleşmesi gerekir. Bunun yönetilmesinde, yürütülmesinde kişiliklerin kendilerini buna hazırlamaları gerekir.

Doğal olarak çok ciddi savaşlar verilebilir ama, kuruculuk işi iyi yapılmazsa, iktidar olayı iyi anlaşılmazsa çok ciddi tahribatlar, yenilgiler de ortaya çıkabilir. Örneğin bugün Kürdistan'da sosyal alanda birçok dağınıklık ve hareketlilik vardır. Aileler parçalanmaktadır. Parçalanan bu aile ve yapı içinde oluşan kişilikleri henüz taktik önderlik düzeyinde incelersek, bunların örgütlendirilmediği de görülür. Bunlara dayatılan yeterli bir örgütleme söz konusu değildir. Cephesel çalışmalarda da, eğitimden tutalım örgütlenmeye ve savaştırılmaya kadar eksiklikler vardır. Yani devrim bir dizi olanak-fırsat ortaya çıkarmış, ama buna cevap verecek kişilik yoktur. Parti Önderliği'nin sözünü ettiği kurucu insan kişiliği gelişmiş değildir. En azından buna aday olanlar da büyük yetersizlikler taşımaktadır. Bu açıdan da insanı ele alırken, Parti Önderliği, aynı zamanda politika yapan insanın iktidarı önüne koymasını ve iktidar olayını yoğunca düşünmesini dayatmaktadır. İktidar olayını düşünmeyen veya iktidar olayına talip olmayan, kendi büyük fedakarlığı, büyük cesaretini anlamsızlaştırmış olur.

PARTİ VE HALK BİRLİĞİNDE ÖNDERLİK

Bilindiği gibi örgütleme aynı zamanda birleştirme hareketidir. Baktığımız zaman PKK'nin bir birlik hareketi olduğu ve birliğin sağlanması açısından Parti Önderliği'nin büyük çaba sahibi olduğu görülür. Ama birliğin nasıl sağlanacağı da çok önemlidir. Bu büyük bir sorun ve olaydır. Şüphesiz büyük sorunlara büyük cevaplar verilmek zorundadır. Bu arada kadrolar olarak kendi pratiklerimize baktığımızda, birleştirmekten çok sık sık dağıtıcı olduğumuzu görüyoruz. Yani insanlarla ilişki nasıl kurulur, bu temelde nasıl birliğe çekilirler? Yine insanlar arasında sevgi saygı nasıl yaratılır; bir dava etrafında nasıl birleştirilirler? Bu sorunlar önemli ve ciddidir. Biliyoruz ki, Kürdistan'da ilk çıkışla birlikte zor temelinde insanları bir araya getirmek mümkün değildir. Bu yöntemle bugün de mümkün değildir. Bu açıdan örgüt birliğine, halk birliğine, ulus birliğine giden yolda Parti Önderliği'nin sarfettiği çabaları çok iyi görmek gerekiyor. Bunu görmek kadar, uygulamak da çok önemlidir. Birlik veya çözümleyicilik açısından önemli olan, insanlar arası sevgi ve saygı olayını Parti Önderliği'nin nasıl yaratıp başardığıdır. Yani insanlar nasıl kendilerini sevdirecekler, nasıl saygınlık kazanacaklar konusu çok yoğun ve zengin yöntemlerle geliştirilmiştir.

Saflarımızda sık sık şu örnek görülebiliyor: "Şu arkadaş beni istemiyor" veya "Şu arkadaş bana saygı duymuyor." Oysa burada önemli olan, bizim ne kadar sevgi ve saygı yaratabildiğimizdir. Her şeyden önce sevgi ve saygı ancak büyük emekle yaratılabilir. Eğer bunu emek temelinde başaramamışsak, başkasından sevgi ve saygıyı beklemek doğru olmaz. Kişiler açısından şöyle de söylenebilir: Saygı herkese gösterilebilir, ama herkesin sevgi olayını yaratması biraz da kendisine bağlıdır. Yani ne kadar kendisini sevdirebilir, ne kadar çekici kılabilir, ne kadar birleştirebilir sorununu görmek önemlidir. Bu, kişinin harcadığı çabaya, kişinin geliştirdiği örgüt ilişkisine, bu konulardaki yaklaşımına bağlıdır. Bir de örgüt ilişkilerini bütün gün veya bütün zaman yaşayabiliyor mu? Şüphesiz bütün bunlar temel ölçülerdir.

Parti Önderliği ilk çıkış yaptığında bütün insanların onu sevmesi, onların saygısını kazanması kolay olmamıştır. Buna rağmen günümüzdeki olay nasıl başarılmıştır? Her şeyden önce Parti Önderliği, büyük çözümleyici güç olarak kendini topluma dayatmıştır. Parti içinde de bu çözümleyiciliği kişilere dayatmıştır. Bu konuda örgüt ilişkilerini düzenlemekle, bunda derinlik sağlamakla, bu yönlü büyük çabalar sergilemekle saygınlık kazanmış ve otorite olmuştur. Büyük sevgi, saygı ve bağlılık olayını bu çabalar temelinde parti içinde ve halk içinde ortaya çıkarmıştır. Ulaştığı bu konum sonucu, Parti Önderliği'nin söylediği her sözün herkes tarafından dikkatle dinlenmesine yol açmıştır. Öyle ki, gerektiğinde toplumu, kadroları, hatta PKK'lilerin tümünü bile karşısına alabilecek bir güce ulaşmıştır.

Bu çok önemli bir olaydır. Çünkü bir önderlik örgüte yaklaşımı konusunda her şeyi kendisinden başlatmak zorundadır. Dikkat edilirse, Parti Önderliği'nin örgüt ilişkisini, parti birliğini koruma çabası an be andır. Örgüt ilişkisini düzenlerken belli kalıplar içerisinde kalmıyor. Yetki temelinde yapmıyor. Değer verirken de şematik yaklaşmıyor. Daha çok ne kadar emek harcandığı, yetkinin nasıl kullanıldığı, örgüte ne kadar kazandırıldığı, yaşamın mücadeleye ne kadar adandığı konularını ölçü alıyor. Yetkiye ve şemalara göre ilişkileri sürdürmüyor. Elbette bir hiyerarşi vardır, ama bu klasik komünist veya sosyalist partilerde olduğu gibi, herkesin belli bir mevki tuttuktan sonra onun üzerinde yatmasına müsaade etmiyor.

Kısaca biz bunları şu açıdan vurguluyoruz: Bir birliğin nasıl yaratılacağının, Parti Önderliği'nin kendisini nasıl birliğin sembolü durumuna getirdiğinin iyi anlaşılması gerekiyor. Burada Parti Önderliği, toplumdan saflara gelen kişileri kabul ederken, olumsuzluklarıyla uzlaşmıyor, olumlu yanlarını temel alarak sistemli bir çözümleme temelinde olumsuz yanlarına karşı savaş açıyor. Parti Önderliği'nin bu özelliği oldukça gelişkindir. Bugün çok kolay olarak bir bakıma atılması gereken yanları nedeniyle bütün topluma da savaş açabiliyor. Bütün partiye karşı da böyledir. Ama bu savaş hangi yöntemlerle, nasıl yürütülmüştür? Bunu anlamak önemli ve gereklidir. Örneğin, eskiden böyle bir savaş açma gücünü bulamazdı.

Şüphesiz bu konuda bugüne kadar PKK mücadelesinde şehitlerin yarattığı değerler vardır. Bu dönemi, mücadelede büyük emeği geçen yoldaşların yarattığı değerler şekillendirmiştir. Tabii halkın da büyük katkısı olmuştur. Bütün bu değerlerin temsilini Parti Önderliği yapmaktadır. Söz konusu değerleri her koşulda koruyan Parti Önderliği, bu nedenle büyük saygı, büyük sevgi ve büyük bağlılık olayı haline gelmiştir. Bu duruma geldikten sonra da rahatlıkla eski toplumsal yapıya savaş açabilmektedir. Aslında ilk çıkışta da bir savaş söz konusudur ama toplum bunu fazla dinleyecek durumda değildir. Çünkü ilk başlarda dar bir kesimle hareket edilmektedir. Daha sonra toplumun belli bir kesimi örgütlü duruma getirilirken, bugün ise halk kategorisine giren toplumun bütün kesimleri bir araya getirilmektedir. Bir yandan toplumun bütün kesimleri ortak bir dava etrafında birleştirilirken, diğer yandan olumsuzluklarına karşı zaman zaman herkesin hayret edebileceği bir şekilde savaş açılmaktadır.

"Parti Önderliği insana yaklaşırken, onun yeteneklerinin alabildiğine geliştirilmesini de kendi önüne hedef koymaktadır. Bu konuda reel sosyalizme yaptığı eleştiriler vardır. Reel sosyalistler, insan yeteneklerini köreltiler veya kuruculuktan sonra savunmaya geçtiler. Bir dönemden sonra insanı mekanikleştirerek reformist anlayışlara düşürdüler."

Bu olayı şöyle de değerlendirebiliriz: Parti Önderliği ilkin insanları mevcut yapılarıyla kabul etmiyor. İlkin dağıtıyor. Yani bütün olumsuz özelliklerini parçalayarak, bunu onlara kavratarak, beyinlerini ve yüreklerini fethederek eskiye ait olumsuz özellikleri tahrip ediyor. Bir anlamda düşmanın kişilikte yarattığı tahribatı, Parti Önderliği de parti ve halk içinde tahrip ediyor. Bu kişilik yapısını ilkin dağıtıyor, ardından yerine yeni bir kişilik şekillendiriyor. Birlik de bu temelde kuruluyor. Düşmana ait olan duygu, düşünce ve davranışlar, değer yargıları parçalanarak, yeni bir kişilik yapısı inşa ediliyor. Bu temelde şekillendirilen kişiliklerin yaratılması, doğal olarak bir birliğe de yol açıyor. Parti Önderliği'nin güç kazanması da bu mücadele sonucunda gerçekleşiyor.

Bugün Parti Önderliği'nin her sözünün PKK'lilerde olduğu gibi, toplum içinde de dinlenmesi bu gelişmenin sayesinde oluyor. Hatta Parti Önderliği'nin söyledikleri, çözümlemeleri düşman tarafından da dikkate alınıyor. Bu konuda Parti Önderliği'nin bir deyimi vardır: **"Benim yaptığım, sizin beyninizi ve yüreğinizi fethetmektir."** Daha önce de konuya ilgili verdiğimiz bir örnek vardı: **"Ben sizin burnunuzdan girer beyninizden çıkarım, ama bunun farkında olmayabilirsiniz veya farkında değilsiniz."**

Şüphesiz bu bütün gerçek önderlerde olması gereken bir özelliktir. Ama bugüne kadar bütün dünya devrimlerine bakıyoruz, Parti Önderliği'nde toplumla veya kişiliklerle ilgili çözümleyici güç çok daha üst düzeydedir. Nitekim PKK'nin bugünlere dek taşınılmasında en belirleyici yanlardan biri budur. İnsanları çözmek ve yeniden yaratmak bütün devrimlerin temel konusudur, ama bütün devrimlere baktığımızda insanı kendilerine konu yapmakla birlikte, insan üzerinde sonuna kadar uğraşmadıkları görülür. Kaldı ki dünya tarihinde bu konuda çeşitli hatalar da görülmüştür. Ve Parti Önderliği de bu konuda dersler çıkarmıştır. Çıkarılan derslerde olumsuz yanlar atılmış, olumlu yanlar ise alınmıştır.

Yine öte yandan dinlere bakalım; üzerinde en çok durdukları temel konu insan olmuştur. Sosyalizmde de insanların yabancılaşmaktan kurtarılması veya insanların yozlaşmaktan, çürümekten kurtarılması için temel uğraş verilir. İslam devrimlerinde de insanların cahillikten veya karanlıktan kurtarılması sorunu gündemleştirilir. Yani devrimlerin özellikleri ve amaçları çok farklı olmakla beraber, insanları temel almaları ortak yanlarıdır. Her devrim insanı kendi amacına göre şekillendirir. Kısacası dünya devrimlerine baktığımızda, Parti Önderliği'nin bütün bunların sentezi olduğunu, hatta bütün bunları daha ileri bir boyuta götürerek, bu temelde Kürdistan toplumunda insanlarla uğraşarak, Kürt insanını harekete geçirme konusunda dünyada şimdiye kadar gelişen önderlikler içinde çok önemli bir aşamayı tutturduğunu söyleyebiliriz. Hepimiz de çok yakından biliyoruz ki, başka türlü Kürt toplumunu harekete geçirmek veya PKK'lileri savaştırmak mümkün değildir. Bu konuda Parti Önderliği 2. Kongre dönemine ilişkin şunları belirtiyor: **"Biz belli**

programlar veya belli perspektifler koyarak önü açarız. Arkadaşlarımız gider bunları uygulamaya geçirirler. Fakat sonra pratikte gördük ki, durum böyle değil veya böyle gerçekleşmiyor." Nitekim biz daha sonraki PKK pratiğine bakıyoruz, Parti Önderliği'nin bu tespitinin çok önemli olduğunu görüyoruz. Bu tespit ardından çözümlemeler tarihi başlatılıyor. Şüphesiz çözümlemeler eskiden de vardı, fakat bu sefer çok daha özgün yanlarıyla kişilikler çözümlenmeye tabi tutuluyor. Hepimiz biliyoruz ki, bu çözümlemelerde birey şahsında bir toplum, Kürdistan devrimi şahsında dünya devrimi çözümleniyor. Bu gereklidir; çünkü devrimlerde en önemli güç insandır. PKK'nin bu konudaki insan uzmanlığını ve bu yönlü mücadeledeki büyüklüğünü görmek gerekiyor.

PKK'deki çözümlemeler tarihine baktığımızda bu konuda bir dizi yenilikleri görüyoruz. Örneğin, diğer bütün devrimlerin pratiklerine bakıyoruz ve diğer klasik kitapları okuyoruz. İnsanlar, sınıflar ve toplumlar konusunda çeşitli çözümlemeler vardır. Ama Parti Önderliği'nin çözümlemeleri tüm bunlardan daha ileri ve farklıdır. Bu biraz da Kürdistan toplumunun özelliklerinden kaynaklanıyor. Bu açıdan Parti Önderliği, Kürdistan devriminin ilerletilmesinde çözümlemeleri çok önemli görmüştür. Bu nedenle çözümlemeleri sınırlandırmamış, süreklileştirme gereğini duymuştur. Bir insanı çözümleyip yürütmekle beraber, bu gelişme üzerinde yeni çözümlemeler yapmıştır. Bu temelde bir de insan yeteneklerini ortaya çıkarmak, onu doğru tarzda harekete geçirmek hedefleniyor. Dikkat edilirse, bu çözümlemelerle bir halk birleştiriliyor ve en genel anlamıyla bir ulus yaratılıyor. Yani birlik altında bu özellikler yatıyor.

ÖRGÜT VE ÖNDERLİK KURUMU

İlk başta veya ilk çıkışta var olan deneyimlerden belki sınırlı bir etkileme var, fakat PKK'nin veya Parti Önderliği'nin örgüt yaklaşımı mevcut hareketlerden çok farklıdır. Diğer parti modellerinin PKK'de izlenmesi söz konusu değildir. Zaten dışındakiler için PKK örgüt yapısı ve gelişmesi bir sırdır. Bunlara göre hayret edilebilecek bir durum vardır. Kendi açımızdan da, PKK'yi tam anladığımız söylenemez. Parti Önderliği'nin örgütleme ve örgütü işletme tarzı ile bizim tarzımız arasında büyük fark vardır. Bizdeki örgüt ilişkisi, yetkiye yaklaşım biçimi, mevkiyi ele alış tarzı, olması gerekenden çok uzaktır.

Aslında Parti Önderliği PKK'deki modellerle de yetinmiyor. Onun örgüt anlayışında geliştirmek, yaratmak vardır. Eski ve yeniye bakmaz, fazla önemsemez. İş yapabilecek, örgüt ilişkisine dikkat edebilecek, güçlü uygulayıcı olabilecek kişilikleri ön plana çıkarır. Yine kişiliklerin tahribatını önleme konusunda bir sorunu yoktur. Kişinin mevkisi, yetkisi ne olursa olsun, görev alanı neresi olursa olsun, yaklaşımı nasıl olursa olsun, bütün her şeyi dikkate alarak tedbirler geliştirir. Görev değişimlerini bu temelde gerçekleştirir. Mevkiciliğin zeminini ortadan kaldırır. Bu konuda da büyük bir savaşımı vardır. Bu konuda karşılaştığı bir zorluk yoktur. Örneğin, diğer örgütlere bakıldığında, bir görev değişikliği öyle kolay kolay gerçekleştirilemiyor. Ya da bir görevin başındakiler, bir ölçüde adeta oraya yapışıyorlar. PKK'de bu yoktur. Bu, Parti Önderliği'nin örgüt anlayışıyla ve örgüt düzenleyişiyle yakından ilgilidir. Başka liderliklerde de görev kolay kolay değiştirilemiyor.

Örneğin, bazı kişilikler görevlerinde bir dönem ileri adımlar atmalarına rağmen, daha sonra bir tıkanmanın nedeni olabiliyorlar. Parti Önderliği hemen bunu aşmanın pratik tedbirlerini geliştiriyor. Bu anlamda klasik örgüt modeline itibar etmiyor. Ulusal kurtuluş savaşına aşama aşama yaptırmak esastır. Diğer örgüt ve devrim hareketlerine bakıyoruz; örneğin Hz. Muhammed'de peygamberlik, ardından halifelik vardır. Hz. İsa'nın sonrasında havariler vardır. Yine Bolşevik Partisi'nde Lenin ve politbüro vardır. Ama PKK'de böyle bir durum yoktur. Parti Önderliği birinci adam, ikinci adam tanımlamasına karşıdır. Hizmette birinciliğin daha anlamlı olduğunu söyler. Bunu bir tedbir olarak ele alır. Bu tedbir insan içindir. Yani örgüte sahip çıkabilecek, örgütü yönetecek insan yetiştirmek amacındadır. Hizmette yarıştırma yaklaşımı vardır. Ama "halef-selef" şeklindeki anlayış ise kabul edilmiyor. Parti Önderliği'nin deyimiyle, bu konuda deneyimler göz önüne alınmakla birlikte, hiçbiri izlenmiyor. Yine bu Kürdistan devriminin özgün bir yanı olmakla birlikte, genel olarak örgüt anlayışı katılaştırılmıyor. Her zaman örgütün yenilenebileceği, her zaman bu işi yapabilecek kişilerin ortaya çıkabileceği, bu temelde örgüte daha iyi sahiplik edilebileceği, örgütün daha iyi işletilebileceği, güçlü bir örgüt yönetiminin oluşturulabileceği hesaba katılıyor. Diğer türlüsünün dünya tarihinde görüldüğü gibi, Kürdistan'da daha rahat tahribatlara yol açabileceği düşünülür. Çünkü Kürdistan toplum yapısının özellikleri çok daha kötüdür. Aynı şemalara uyulması veya diğer örneklerin izlenmesi durumunda Kürdistan'da çok ciddi tehlikeler ortaya çıkabilir. Dolayısıyla Parti Önderliği'nin örgüte veya partiye verdiği değeri iyi görmek ve anlamak gerekir.

Bunu şunun için vurguluyoruz: Parti Önderliği'nin diğer devrim yapmış önderliklerden bir farkı da bu noktadır. Sorun, bir devrim nasıl geliştirilir, bunun örgüt aracı nasıl yaşatılır ve işletilir sorunudur. Parti Önderliği, **"Eğer PKK diğer örgütler gibi olacaksa, PKK'yi feshetmek gerekir"** diyor. Yani diğer örneklerde görüldüğü gibi partinin kendi toplumunun, yine başardığı devrimin başına bela kesilmemesi için şimdiden tedbirleri alınıyor.

Şunu da rahatlıkla belirtebiliriz: Parti Önderliği'nin tüm ilişkileri siyasidir; yani örgüt ve savaş ilişkileridir. En üstte geliştirilen önderlik kurumu, şüphesiz bütün partiye de mal edilmek istenmektedir. Nitekim siyasi, örgüt, savaş ilişkileri Parti Önderliği'nin yaşamıyla bütünleşiyor. Bir önderliğin yaşamı bütünüyle bunlarla doludur; böyle anılır ve böyle sürdürülür.

Parti Önderliği, bu temsilciliği en üstte başarırken, taktik önderlik sahasında, başka alanlarda bizim ilişkiye, örgüte ve savaşa yaklaşımımız nedir? Geliştirdiğimiz bütün ilişkiler nasıl kuruluyor? Bu ilişkiler nasıl sürdürülüyor? Her zaman siyaseti düşünebiliyor muyuz? Her zaman örgütü düşünebiliyor muyuz? Bunlar üzerinde yoğunlaşmak ve bir devrimci olarak bütün yaşamımız bununla dolu olmak zorundadır. Parti Önderliği bunun en üst boyutudur. Bütün ulusu, bütün halkı, bütün partiyi veya bunların bütünlüğü temelinde bir yaşamı esas alırken, bütün kadroların ve taraftarların da bunu kendi alanlarında gerçekleştirmeleri gerekiyor.

Parti Önderliği kuracağı ilişkinin ne kadar siyasi ve savaş ilişkisi olup olmadığına bakıyor. Örneğin, günlük sohbetlerde sık sık geliştirilen ahbap-çavuşluk ilişkilerini, sıradanlığı eleştiriyor. Bir günde düşünülen, yapılan ne kadar devrim içindir? Parti Önderliği'ne bakıldığında, sohbetlerde olsun, hatta yemekte olsun konuştukları genellikle siyasi konulara ilişkindir. Bu konuda kişiliğini açmakta, tüm zamanını devrimi ilgilendiren konulara ayırmaktadır. Bu konuları tartışır ve üzerinde yoğunlaşır.

Parti Önderliği'nin bu tarzı bir halk, bir ulus veya bir partinin mücadelesi için belirleyicidir. Ama bu tarzın diğer alanlara da taşırılması gerekiyor. Zaten sorun da, bu noktadadır. Parti Önderliği'nin tarzı alanlara taşırılırken, ya parça parça uygulanıyor, ya da zaman zaman hiç uygulanmıyor. Bir de aklımıza gelirse uyguluyoruz. Şüphesiz ki bu, bir devrimcinin yaşantısında, ilişkisinde, örgüt anlayışında, görev ve yetkiye yaklaşımında kopukluğa yol açıyor. Fakat Parti Önderliği'nin tarzına ve örgütü düzenlemesine baktığımızda, bu konuda herhangi bir kopukluk yoktur. Sürekli bir akış vardır. Bir kesinti görmek mümkün değildir. Yine sürekli direnme, yoğunlaşma ve derinleşme görülür. Nitekim bütün ilişkilerinin temelinde büyük bir derinlik vardır. İlişkilere yaratıcı yaklaşır. Böyle yaklaşıldığı için de önderlik kurumu oturmuş ve dolayısıyla bunun hakkı verilmiştir. Hatta son dönemlerde Parti Önderliği yeniden partileşmemiz gerektiğinden bahseder. "PKK'lileşelim, savaşı kazanalım" adı altında bu konuyu yoğunca işledik. Şüphesiz bu, yeniden partileşmektir. Bu gereklidir. Çünkü PKK'ye katılım genişlemiştir. Bu temelde PKK'de aşılması gereken sorunlar vardır. Bunun için Parti Önderliği'nin bütün partililere, partileşme konusunda çağrısı ve talimatı vardır. Partileşme, parti birliğinin sağlamlaştırılması ve parti saflarının netleştirilmesi açısından önemlidir. Bugün parti içinde bunun savaşımı verilmektedir. İçte olduğu gibi, dışa yönelik de bunun savaşımı verilmektedir. Mücadelenin her alana oturtulması ve partiyi kemiren özelliklerin giderilmesi açısında partileşiliyor.

Bu anlatımlarımızdan sonra sonucu şöyle bağlayabiliriz: Parti Önderliği'nin yaklaşımı, sürekli örgütü canlı tutmak yönündedir. Yani sürekli çalışan bir canlı organizma gibi önem vermektedir. Yani vücuttaki bölümler gibi, biri çalışmazsa nasıl diğerleri de işlevsiz kalıyorsa, bu bir örgüt için de geçerlidir. Parti Önderliği'nin, **"Siz beni sık sık zorluyorsunuz"** demesinin bir nedeni de budur. Demek ki bir alanda örgüt çalıştırılmazsa, bunun beyne kadar yansımaları olur. Bu açıdan PKK'de bir örgüt kurmak, bir örgütü sürekli çalıştırmak şarttır. Şüphesiz örgüt içine eylemden yaşama kadar birçok şey girer. Örneğin, bir gerillanın savaş koşullarında yaşamı nasıl olmalıdır? Parti Önderliği'nin bu alanı sürekli gözetlemesi, dikkat etmesi söz konusudur. Örgütü işletmeyenlere karşı yeni insanlar yetiştirilmekte, bu temelde tedbirler geliştirilerek örgüt işleyişi sağlanmaktadır. Yani örgütün sürekli canlı tutulması hedeflenen bir olaydır. Ayrıca bu konuda örgütü tıkatanlar, örgütün önünü açanlar kimlerdir, bunun için gerekli düzenleme nedir, kim ne yapabilir, ne yapamaz konularında sürekli bir yoğunlaşma ve eleme vardır. Bunlar her zaman PKK'de gözetilen sorunlardır.

MATERYALİZM VE ÖNDERLİK

Bir başka noktaya değinelim. Belki bunu fazla açamayız ama bazı yönlerini vurgulamak açısından önemli olabilir. Bilimsel sosyalizm açısından reel sosyalizmde yaşananları ve sonuçlarını da biliyoruz. Marx, Engels, Lenin ve daha sonraki dönemlerde sosyalizmin uygulanmasında yaşanan çeşitli sorunlar olmuştur. Parti Önderliği'ne baktığımızda, sosyalizmin tahlil edilmesinde ve Kürdistan koşullarına uyarlanmasında büyük bir yaratıcılığın olduğunu görüyoruz. Burada sergilenen yaratıcılığın yanısıra, gerçekten dünya devrimlerine yapılan katkılar da vardır. Nitekim Parti Önderliği'nin çeşitli konularda yaptığı açılımlarda, klasik yaklaşımları aşan yeni sosyalist yorumlar ve yeni katkılardan söz edebiliriz. Örneğin Marx ve Engels, dönemlerinde sosyalizmin geliştirilmesinde bir doruk rolünü oynamışlardır. Daha sonra Lenin, emperyalizm çağında sosyalizmi uygulamış ve yeni katkılar sunmuştur. Lenin sonrası sosyalizm uygulamalarında ise tıkanmalar yaşanmıştır. Şüphesiz sosyalizmin belli bir durağının olmadığını ve sürekli bir bilim olarak geliştiğini Parti Önderliği sık sık vurgulamaktadır. Bu bakımdan sosyalizm değerlendirilirken, sürekli aynı şeyleri tekrarlamak yerine, onu yeni yorumlarla geliştirmek gerektiği açıktır. Bu açıdan Parti Önderliği'nin, yeni yaklaşımlarıyla sosyalizme yaptığı katkılar vardır.

Örneğin, PKK 4. Ulusal Kongresi'ne sunulan politik raporda insanlığın durumunu ortaya koyma biçimi, mevcut sosyalizmi aşma yaklaşımı yeni bir tespittir. İnsanlığa yeni bir yaklaşımla sorun ele alınmaktadır. Diğer yandan sosyalizmi gerçekleştirecek kişilik şekillendiriliyor. Parti Önderliği'nin diğer önderliklerden ayıran temel yaklaşım, sadece devrimi yapan kişilikleri değil, devrimi sürdüren ve yeni bir toplumu yaşayan kişilikleri de bugünden yaratma mücadelesini vermektir. Bu yönüyle de sosyalizme katkılardan söz edebiliriz. Bunun ötesinde Parti Önderliği, ulusal kurtuluşa, soyalizme ve işçi sınıfına artık eski klasik tutumlarla yaklaşılamayacağını belirtiyor. Klasik yaklaşımın sosyalizmi geliştiremeyeceğini ortaya koyuyor. Yine işçi sınıfına yaklaşırken, Avrupa'da işçi sınıfı için geçmişte işte Marx'ın, Engels'in, Lenin'in söylediklerini tekrarlamanın doğru olmadığını, bununla gelişmenin yaratılamayacağının nedenleriyle vurguluyor. Çünkü işçi sınıfının durumunun eskisi gibi olmadığını söylüyor. Dolayısıyla sosyalizmin çıkış yapması için günümüzün koşullarında ortaya çıkan yeni sorunlara, işçilerin değişen durumuna, yani Avrupa'da veya diğer kapitalist ülkelerde ortaya çıkan geniş sorunlara göre kendisini yeniden gözden geçirmesi, yenilemesi ve geliştirmesinin kaçınılmaz olduğunu belirtiyor. Tabii bunun eski temeller üzerinde geliştirilmesi söz konusu ediliyor. İşte bu açıdan da yeni belirlemeler geliştiriliyor. Bunların hepsi açımlanabilir. Biz bu kadarıyla yetiniyoruz. Kısacası insanlık sorunlarının dünyasallaşması veya evrenselleşmesi, çağ ve doğa sorunlarının karmaşıklaşması nasıl ortaya çıkmıştır? Bu konuda bir dizi tahliller yapılmıştır. Örneğin eskiden yapıldığı gibi işçi sınıfı için "zincirlerinden başka kaybedeceği bir şeyi yoktur" belirlemesi veya proletaryanın tanımlanması günümüz koşullarında eksik kalıyor. Proletaryanın değişmiş olduğundan, buna göre bir devrim anlayışının, bir sosyalist veya insanlık hareketinin geliştirilmesi konusunda yoğunlaşılmaktadır. Şüphesiz bunlar gelişmeye ve geliştirmeye açık eylemlerdir.

Diğer yandan şu ana kadar materyalizmin dine yaklaşımı ve dini yorumlaması doğrudur. Fakat uygulanmasında ciddi sorunlar ortaya çıkmıştır. Kendilerine komünist veya sosyalist diyen pratilerin dine yaklaşımında kaba materyalist anlayışlar vardır. Parti Önderliği, dinin kaba materyalist anlamda yorumlanmasının doğru olmadığını, hatta kurulan sosyalizmlerde bile dine karşı hem inkarcı yaklaşılarak, hem bazı kaba yöntemler uygulanarak bu sorunun halledilemediğini belirtiyor. Tabii bu yaklaşımın olumsuz sonuçlarını da gördük. Mesela tümüyle çözüldü denilen ülkeler, kiliselerin veya dinin yasaklandığı ülkeler vardı. Kiliseler buralarda çok rahat çalışabiliyordu. İnsanlar başka bir alanda, yani dinle şu veya bu şekilde yeniden buluşabiliyordu. Bu konuda da Parti Önderliği'nin çözümlemelerini tekrarlamayacağız ama dinin yeniden yorumlanması konusunda yapılan katkıları görmek gerekiyor. Genellikle bu konuda sosyalistlerin veya devrimcilerin politikada, devrimi geliştirirken veya yeni bir toplumu kurarken dine yaklaşımda kaba olan yanlarının vurgulanması söz konusudur. Diğer yandan bu kaba yanların eleştirisiyle birlikte, insanların manevi dünyalarıyla da ilgilenme durumu vardır. Bu konuda insanların manevi dünyası, onların zayıflıkları tahlil ediliyor ve yetenekleri geliştirilmeye, güç verilmeye çalışılıyor. Dinin etkisinin giderilmediği şeklinde vurgulamalar vardır. Aynısını kişilik açısından da söyleyebiliriz. Biz bunu tekrarlamıyoruz. Bu konuda da kişilik açısından yapılan çözümlemeler, katkı olarak görülebilir.

Yine kadın sorunuyla ilgili mevcut sosyalizmin eksik yaklaşımları vardı. Örneğin devrim yapıldığında sömürünün kalkmasıyla, devrimin gerçekleştirilmesiyle, bu sorunun çok rahat bir şekilde çözülebileceği düşünüldü. Gerçekte ise yaşanan pratiklerde sorunun bu kadar kolay çözülemeyeceği görüldü. Bütün bunlar dikkate alındığında, Parti Önderliği'nin kadın konusunda yaptığı çözümlemeler, kadın sorununa eski klasik yaklaşımları aşmaktadır. Bu çözümlemelerde kadın sorununa bağlı olarak erkeğin kadın üzerindeki egemenliği yanında, erkeğin de kadına bağlı olduğu tanımlanıyor. Bu zaman zaman kadın-erkek ve aile sorunu olarak da vurgulanmaktadır. Parti Önderliği, bunu bağlantılarıyla birleştirerek ele alıyor. Örneğin bir taraftan bir cinsin egemenliği, diğer taraftan da iki cinsin ezilmişliği çözümleniyor. Yine iki cinsi ezen ve kendine bağlayan gücün durumu bir de kadın-erkek-aile sorunu çerçevesinde ortaya konuluyor.

Bu anlamda Kürdistan devrimini diğer dev-

Devamı 27. sayfada

Pkk 3. Ulusal Konferans Kararları-5

III-HAREKET VE VURUŞ TARZINA İLİŞKİN (3)

MUHABERE

Muhabere, ordu kurumlaşmasının temel bir yanını teşkil eden, koordinasyonu güçlendiren önemli bir kurumdur. "Muhaberesiz muharebe olmaz" denilirken, savaşın denetimini, ordunun denetimini ve uygulanmasını sağlayan, sevk ve idareyi kolaylaştıran, kurmayın savaş cephelerinden daha sağlıklı güncel bilgileri alıp, gelişmelere daha hızlı müdahale etmesine olanak sunan bir sistemin zorunluluğu vurgulanmaktadır.

Geçmiş savaş pratiğimizde bu kurumun doğru ve tam işletilmemesinden dolayı güncel bilgiler hızlı ve doğru bir biçimde alınamamış, savaş alanlarında yaşanan olumsuzluklara zamanında ve yerinde müdahale edilememiş, dolayısıyla daha geniş taktik planlar ülke genelinde hayata geçirilememiş ve uygulanamamıştır. Ulusal kurtuluş mücadelemizin bu aşamasında muhabere sisteminin çağdaş ve verimli bir biçimde geliştirilip güçlendirilmesi savaşımızın çok daha sağlıklı bir tarzda yürütülmesini, sevk ve idaresini sonuç alıcı bir biçimde gerçekleştirmeyi sağlaması açısından bir zorunluluktur. Unutulmaması gereken önemli bir nokta da yanlış kullanılan bir muhaberenin muhaberesizlikten daha fazla zarara yol açacağıdır.

Bu temelde gelişkin teknik imkan ve olanaklardan da yararlanılarak bu kurumun esas işleyiş ve işlevinin oturtulması için:

1- Bölgeler ve birlikler bağlı bulundukları savaş cephesinin kurmaylığıyla, kurmaylıklar da parti merkeziyle, hiçbir zaman irtibatlarını koparmamalı, bunun en üst düzeyde tedbirlerini almalıdırlar.

2- Ana savaş karargahları bünyesinde muhabere, irtibat ve koordine merkezleri, daha alt birimlerde ise bunun şubeleri örgütlendirilmelidir.

Bu merkez ve şubeler:

a- Kendilerine bağlı birimlere muhabere ile ilgili talimat ve şifreleri sürekli üstten alta doğru vermelidirler.

b- Muhaberenin kuralları çerçevesinde ve istenilen düzeyde gerçekleştirilmesini denetlemelidirler.

3- Savaş cepheleri kurmaylıklarının daha sağlıklı ve sistemli çalışabilmeleri, parti merkezine bir bütün olarak çalışmaları hakkında düzenli bilgi vermeleri ve talimat-perspektif alabilmeleri için kurmaylıklara direkt bağlı muhabere irtibat birimleri örgütlendirilmelidir.

4- Savaş kurmaylık ve komutanlıkları 24 saat muhabere yapabilecek bir tarzda kendilerini örgütlemelidirler. Ancak bununla birlikte muhabere saatleri önceden belirlenmeli ve gerek duyulmadıkça muhabere yapılmamalıdır.

5- Muhabere ve koordine için hiçbir yerde gereğinden fazla savaşçı ayırarak atıl bırakılmamalı, ihtiyaca göre belirlenecek birimler de savaştan uzak tutulmamalıdırlar.

6- Kurmaylığa bağlı muhabere merkezleri cihazların yetkince kullanılabilmesi için talimname ve eğitim broşürleri çıkarılmalı, alt birimlere ulaştırılmalıdır.

7- Dönemi karşılayabilecek bir muhabere sistemini oluşturup süreklileştirmek için muhabere merkezi ve bölge şubelerinde teorik, pratik ve teknik eğitimler verilmelidir.

8- Şube ve birimler bağlı oldukları kurumlar dışında hiçbir kurum ve kişiye, bir üst kurumun onayı olmadan bilgi vermemelidirler.

9- Şube ve birimler (düşmanın muhaberesi de dahil) günlük muhabereyi rapor ederek, bağlı bulundukları komutanlıklara sunmalı, bu raporların bir nüshasını da arşivlemelidirler.

10- Düşmanın muhaberemizi izlemesini ve bilgi almasını önlemek için:

a- Muhabere şifreleri oluşturulmalı, bütün bilgiler şifrelerle alınıp verilmelidir.

b- Gereğinden fazla muhabere yapılmamalı, muhaberede kesin ve net olunmalıdır.

c- Her gün bir kanal değiştirilmeli, bunun için önceden hazırlanmış (en az 200 kanallık) listelerden birer nüsha gönderilmeli, yedek şifre ve kanallar oluşturulmalıdır.

e- Şifre ve kanallar deşifre oldukları andan itibaren kullanılmamalıdır.

11- Muhaberede yer alacak elemanlar cesur, soğukkanlı, güvenilir, parti ve değerlere bağlı, sır vermeyen, okuma-yazma bilen elemanlardan oluşturulmalı, sağır, kekeme vb. fiziki rahatsızlıkları olanlar bu kuruma alınmamalıdır.

12- Savaş kurmaylıkları, bölge, tabur komutanlıkları, milis komutanlıkları ve cephe karargahları için genel şifre dışında ayrı şifre ve kanallar oluşturulmalıdır.

13- Muhaberenin önemli faaliyetlerinden birisi de karşı-haber alma faaliyetleridir. Bu konuda sonuç alıcı olabilmek için:

a- Düşman hareketinin ve durumunun izlenebileceği kilit noktalardaki (yollar, kavşaklar, şehirler, garnizonlara yakın yerler vb.) milis çalışanlarına ve bağlı güçlere telsiz cihazları verilmelidir.

b- Düşman cihazları (telsiz, telefon vb.) şubeler tarafından sistemli bir biçimde dinlenilmeli ve şifreleri çözülmelidir.

14- Düşmanla hiçbir biçimde muhabere yapılmamalıdır.

15- Muhabere cihazları ilgili komutanlıklar ve muhabereciler dışında hiç kimse tarafından kullanılmamalı, özenle korunmalıdır.

16- Kurmaylıklar, bölge ve birlik komutanlıklarına bağlı kurye grupları oluşturmalıdır.

Buna göre:

a- Kurye gruplarında yer alacak elemanlar (coğrafyayı iyi tanıyan, cesur, atılgan, güvenilir, partiye ve değerlere bağlı, sır vermeyen) kişilerden oluşturulmalıdır. Resmiyet ve disipline uygun davranmaları gerekir.

b- Bu gruplar hiçbir keyfi tutuma (ertelemecilik, geçiştirmecilik, rahatlık vb.) girmeden belirtilen sürede ilgili yerlere en sağlıklı kanallarla ulaşmalıdırlar.

LOJİSTİK

Ordu gücünün yiyecek, giyecek, barınma, silah, araç, gereç ve cephane ihtiyaçlarının temini anlamına gelen lojistik; savaş koşullarında muharebeyi direkt etkileyen bir olgudur. Lojistik sorununu çözemeyen bir ordu gücünün savaşımını uzun süreli kılması, savaşta tam bir üs sorununu gerçekleştirmesi mümkün değildir.

Bütün bunlara bağlı olarak sıkça belirtildiği gibi "lojistik sorunu taktik değil, stratejik bir sorundur" derken gelişen topyekün savaş koşullarında sorunun çözümü kendini daha da yakıcı dayatmaktadır. Çok kısıtlı imkanlara sahip olan ülkelerin bile ordularına bu sorundan doğacak sıkıntıları yaşatmamak için birçok yöntem denedikleri bilinmektedir. Bu sorunu sorun olmaktan çıkarmak için güncel değil, uzun vadeli çözümleri gündemleştirmek, savaşta da, barışta da olunsa zafere inanan gerçekçi orduların yaklaşımıdır.

Geçmişte bu sorunun doğru ele alınıp çözümlenmemesinden dolayı yaşanan olumsuzluklar ve verilen ağır bedeller bilinmektedir. Düşman kuşatmaları, alan boşaltmaları dikkate alınmayarak olanakların yeterince değerlendirilmemesi, yeni kanalların açılmaması ve yeni bir örgütlenme tarzına ulaşılmamasından dolayı büyüyen bu sorun, savaşan güçlerimiz ve üs sorunu üzerinde olumsuz etkiler yaratmıştır. Alan kurtarma, ordulaşan halk gerçeğini yaratma hedefiyle karşı karşıyayız. Önümüzdeki dönemde sayısı büyüyecek gerilla ile düşmanın çok yönlü saldırılarına maruz kalan halkın bu boyuttaki ihtiyacına cevap vermek için şimdiden gerekli düzenlemelere gidilip uygun altyapılar oluşturulmalıdır. Savaşan her gücün bu sorunla uğraşmasını engellemek ve bunu bir plan ve program çerçevesinde çözmek için:

1- Lojistik sorununu, savaşın ve mücadelenin gelişim seviyesine uygun merkezi düzeyde başlatarak alt birimlere kadar örgütlendirmek, temini için gerekli düzenlemeleri yapmak.

2- Sorunu, rastgele teminden ziyade bir örgüt çerçevesinde ve belli bir plan, program dahilinde gerçekleştirecek uygun düzenlemeyi sağlamak, savaş birimlerini lojistikle uğraşır konumdan çıkararak atıl kalmalarını engellemek.

3- Lojistik teminde asıl kaynak düşmandan kamulaştırma olmakla birlikte, diğer kaynakları (halktan bağış, yardım, vergilendirme, dost güçlerden, üretimden sağlama vb.) gözardı etmemek, işlerli kılmak.

4- Lojistik sorununun ülke geneline uygun dağılımını yapmak, merkezi düzeyden başlayarak gerekli takviye ve dağılımın sağlanması için uygun örgüt kanallarını açmak, bunları her koşul altında işler kılmak.

5- Başta üs alanları olmak üzere, savaş birimlerinin hareket ettiği her yerde bunların ihtiyacına cevap verecek tarzda lojistik depolamaya gitmek, sırf bundan kaynaklanan hareket ve bunun doğurabileceği sorunlarla karşılaşmaları engellemek.

6- Güçlerin lojistik sorununu çözmeden kendi gücüne dayanmak, bağımlılıktan kurtulmak.

7- Temin edilen veya ele geçen lojistik ihtiyaçlarının her birisinin bir değer olduğu unutulmadan gerekli korumayı sağlamak.

8- Bunun için uygun depolama yapmak, gizliliğin ihlalini, rastgele kullanımında açık vermeleri ve gereğinden fazla kişilerce bilinmesini engellemek.

9- Lojistik malzemelerinin cinsine göre depolamayı esas almak (silah, basın-yayın, gıda maddeleri, giyecek vb.).

10- Ambalaj ve depolama hatalarından doğacak zayiatın kesinlikle önünü almak, gerektiğinde yönetmelikleri işletmek.

11- Depolama faaliyetini uygun bileşimlerle yürütmek (sayı ve nitelik olarak).

12- Değerleri heba eden hareket ve davranışlara müsaade etmemek, gerektiğinde yönetmelikleri işletmek.

13- Lojistik teminini zamanında yapmak, rastgele, ölçüsüz kullanmak gibi durumların önüne geçmek, gerektiğinde yönetmelikleri işletmek.

14- Kullanımına ve savaş düzeyine uygun lojistik temin ederek takviye etmek (her birim, alınanı tüketmek değil, daha da geliştirmek zorundadır).

15- Sorunun çözümünü, koşullar, düşman yönelimleri vb. durumlar göz önüne alınarak zamanında sağlamak.

16- Depolanan malzemelerin herhangi bir tehlike durumunda başka noktalara aktarımını yapmak, bunun tedbirini önceden geliştirmek.

17- Kitleler içinde bu sorunu çözümlemekle görevli örgütlemeyi oturtmak.

18- Diğer parçaların sunduğu olanaklardan yararlanmak, bunun için gerekli düzenlemeyi sağlamak.

GÜÇ BÜYÜTME VE ASKERLİK YASASI

Savaşımızın boyutlandığı, bir üst aşamaya sıçradığı günümüz koşullarında ordumuzun nicel ve nitel büyümeyi sağlaması bir zorunluluktur. Düşmanın topyekün imha savaşına karşılık ulusal seferberliğin ilanıyla halkımızın da savaşa katıldığı bu dönemde güç büyütmek, temel bir görevdir. Güç büyütmenin temel bir niteliği olan silah altına alma kanununda gönüllülük esprisi esas alınmalıdır. Bunun yanında savaş gerçekliğinin tüm sıcaklığıyla kendini dayattığı bir dönemde halkın geniş kesimini savaşa çekmek amacıyla zorunlu askerlik yasasına işlerlik kazandırılması gerekir. Zorunlu askerlik yasası, Kürdistan halkının savaşçı potansiyelini ordumuza katma doğrultusunda geliştirilmiş bir karardır. Ancak geçmiş dönemdeki yetmez yaklaşımlar ile partileşmemiş devrimciliğin bir sonucu olarak etkisi uzun yıllara yayılan tahribatlara yol açmış, halktan bazı kesimler karşımıza alınmış ve hatta özel savaşın hizmetine sokulmuştur. Geçmiş dönem pratiğinden önemli sonuçlar çıkararak, yasaya doğru temelde yaklaşmak ve yürürlüğe sokmak önemlidir.

Askerlik çağına gelmiş her Kürdistanlı gencin insanlık ve yaşam borcunu ödemesi, yeteneklerini açığa çıkarması ve kaybettiklerini kazanması için silahlı kurtuluş birliklerine katılması, tarihi bir zorunluluktur.

Bu nedenle:

1- 16 yaşını dolduran her genç, askere alınmalıdır.

2- Orduya alınan her savaşçının fiziki ve sağlık durumu göz önünde bulundurulmalıdır.

3- Ülke genelinde karargahlar bünyesinde askerlik şubeleri kurulmalıdır.

4- Saflara alınan veya gönderilen her savaşçı hakkında detaylı bilginin alınması, sicillerinin tutulması şarttır.

5- Her alanda güç büyütme ve askerlik yasasının işletilmesiyle alınan savaşçıların eğitilmesi için olanaklar yoksa, bu savaşçıların kızıl üslere aktarılması gereklidir.

6- Askerlik yasasının zorunlu uygulandığı hallerde yapılan askere alınmaların uygulanacağı alanlarda önceden belli bir siyasal zeminin oluşturulması esas alınmalıdır. Bu zemin üzerinde ordulaşmanın sağlanması için asgari bilinç oranında propagandayla ikna ve eğitim esas alınmalıdır.

7- Askere alınanların ikircikli ruh halini henüz üstlerinden atamadıkları ve yine savaş koşullarına adaptasyonda zorluk çekebilecekleri, hatta bu zorluğun tam gönüllü katılanlarda bile görülebileceği dikkate alınarak fazla zorlanmamaları, onlara karşı itici davranmaktan özenle kaçınılması ve sıkıcı olmayan ciddi bir eğitime alınmaları gerekmektedir.

8- Uyum sağlamayanların, kaçma durumları adeta kesin olanların kaçıp düşmanca faaliyet içine girmelerini engellemek için görevlendirmeler temelinde eğitip mücadeleye yardımcı olmaları sağlanarak bırakılmaları gerekmektedir.

9- İkircikli olanların durumu eğitim sonrası ele alınıp değerlendirilmeli, eleme ve sınama yapıldıktan sonra uygun tarzda görevlendirilmelidirler.

10- Bu süreçten itibaren hiçbir Kürt genci TC ordusuna askerlik yapmayacaktır. Aksi halde belirlenen yaptırımlara gidilecektir.

ÇETECİLİĞE KARŞI MÜCADELE

15 Ağustos Atılımı'yla başlayan silahlı savaşımımızın başından bu yana sömürgeci düşman savaşımızı içten fethedebilmek için tarihteki Hamidiye Alayları örneğine benzer bir uygulamayı hayata geçirerek, "Köy koruculuğu sistemi" adı altında yerli hain-milis çeteciliğini örgütlemeye çalışmış ve bunda belli bir mesafe alarak önemli sayıda gücü karşımıza dikmiştir. Özellikle 1989'un sonlarında ve 1990'ın başlarında bu politikaya hız vererek bir aşiretler güruhu oluşturmaya çalışmış ve bunda belli adımlar da atmıştır.

Her ulusal kurtuluş hareketine karşı yerli milis çetelerinin örgütlenmesine gidilmiştir. Bu, sömürgeci güçlerin genel bir tarihsel deneyimidir. Ancak hiçbir sömürgeci güç de bunda ciddi başarılar elde edememiştir. Ne var ki, Kürdistan'daki uygulamaya baktığımızda durumun ciddi bir tehlike olarak karşımıza dikildiğini görmekteyiz.

Bugün özellikle Botan alanında düşmanın bu politikada almış olduğu mesafe belirgindir. Durumun böyle olmasının belirgin nedeni toplumun içinde bulunduğu geri yapı, aşiretsel parçalanmışlık ve bizim kitle politikamızda parti ölçülerine ulaşamamamızdır. Tüm bunlar birleşince düşman da oldukça faydalanmıştır. Düşmanın ve bazı ajan-işbirlikçi odakların çabaları birleşince çeşitli yanlış yaklaşımlardan dolayı bizden uzaklaşan kitleler bu çete ağının içine düşmektedirler.

Hemen belirtelim ki, bugün bu çete ağının içinde bulunanların çok büyük bir yüzdesi bu işe gönülsüz bulaşmıştır. Yoksa gerçekten hainlik temelinde, bir çıkar temelinde savaşımıza karşı tavır alanların sayısı oldukça sınırlıdır. Düşman da bu durumun farkındadır ve durumu kendi lehinde nitel bir değişime uğratmak için çeşitli provokasyonlar, provokatif tavırlar içine girmektedir. Düşmanın bilinçli bir şekilde geliştirdiği bu faaliyet sırasında en çok faydalandığı konuların başında bizim parti dışı yanlış yaklaşımlarımızın geldiğini tespit etmek gerekir.

Durum ne olursa olsun oluşturulan çete ağının dağıtılması gereği, mücadelenin vazgeçilmez gelişim sorunudur. Ancak bu öylesine hassas bir konudur ki, pratik uygulamada içine gireceğimiz en ufak bir olumsuz tavır, yanlış atacağımız bir adım durumu daha da fazla içinden çıkılamaz bir hale getirir. Bundan dolayı çeteciliğe karşı geliştireceğimiz tavrın parti ölçüleri esasına bağlı olmasına büyük özen gösterilmelidir. Yine çeteciliğin içinde bulunduğumuz dönemde özel orduyla bütünleşerek örgütlendirilmesi karşısında bu kurumun mutlak çözülmesinin gerekliliği açıktır.

Buna göre:

1- Savaşımızın ana hedeflerinin açık düşman güçleri olduğu ve çetecilik dahil her türlü kötülüğün kaynağında düşmanın bulunduğu unutulmamalıdır. Askeri eylemlilikte temel yönelimi düşmanın üzerinde yoğunlaştırarak ona indireceğimiz darbelerle kitleler nezdinde otoritemizi güçlendirmek ve çete ağı içinde yer alan kesimleri psikolojik güç kaynağından yoksun bırakmak esas alınmalıdır.

2- Düşmanla birlikte savaşımıza karşı açık hareket tarzı içine giren işbirlikçi ajan, çete odaklarını, çeteciliğe karşı savaşımızda esas hedef haline getirip, tüm çetelere karşı aynı tavır konulmamalıdır.

3- Çeteciliğe karşı eylem geliştirirken "ne olursa olsun" eylem anlayışıyla hareket edilmemelidir. Geliştirilen eylemler, çeteciliği çoğaltıcı, bütünleştirici değil, parçalayıcı, etkisizleştirici ve genel halk kitleleri tarafından kabul edilir olmalıdır.

4- Genel olarak herkese "teslim ol, silah bırak" çağrısı yapılmalı, bu çağrı üzerinde de kazanabileceklerimiz kazanılmalı, kazanamayacaklarımız tarafsızlaştırılmalı, düşmanla birlikte inat edenleriyse açık hedef haline getirme tavrı içine girilmeli, bunda sabırlı, inatçı ve kararlı olunmalıdır.

5- Teslim olmak isteyenlere son bir şans verilmeli ve kazanımcı olunmalıdır.

6- İşbirlikçi çetelere karşı kitle gücümüzden faydalanılmalı ve milisin geliştireceği içten darbeleme eylemleri tercih edilmelidir.

7- Çete ağı içinde olanların bu ağ içindeki ajan odaklarıyla çelişkilerini derinleştirmek ve devrim lehinde kullanmak gerekir.

8- Tarafsızlaştırma ve kazanmada yoğun bir propaganda faaliyeti ve çağrılar geliştirmek gerekir.

9- Çeteciliğin dağıtılmasını, boşa çıkarılmasını ve tasfiyesini gerçekleştirmek için girişilen eylem ve uygulamalarda çete aile ve çocuklarının korunmasına özen gösterilmelidir.

10- Silahı bırakan çetelerin tekrardan düşmanın dayatmasıyla silah almamaları için bu alanlarda parti denetimi silahlı güçlerimiz tarafından bir bütün olarak sağlanmalıdır.

11- Düşmanın son dönem taktiklerinden olan gizli çetecilik politikasının boşa çıkarılması için çok duyarlı olunmalı, yönelimde bu duyarlılıkla davranılmalı, bunları en kısa süre içerisinde teşhir, tecrit ve deşifre etmekle bu gizli çetecilik de tasfiye edilmelidir.

SAĞLIK SORUNUNUN ÇÖZÜMÜ

Savaşımızın gelişim düzeyi göz önüne alındığında daha bugünden önemli bir sorun olan sağlık sorununun ileride daha ciddi boyutlarda kendini dayatacağı açıktır. Bundan dolayı sağlık sorununu ciddi olarak ele almak ve önemli oranda çözümün tedbirlerini acilen geliştirmek yaşamsal önemdedir.

Buna göre:

1- Savaşımızın yoğunlaştığı kurtarılmış alanlarda, stratejik olarak korunmaya elverişli noktalarda yeraltı hastanelerinin kurulmasına gitmek, gerekli sağlık personeli ve ilaç temini için yurt dışında kampanya geliştirmek, yurt içinde yurtsever, devrimci, demokrat kesimlerle ilişki geliştirmek, doktor, hemşire, sağlıkçı ve tıp öğrencileriyle ilişki kurmak ve bu yolla ikna temelinde katılım sağlayarak hem personel, hem de ihtiyaç duyulan ilaç, araç-gereç teminine gitmek.

2- Yaralı ve ağır hastaların tedavisinde şehirlerde özel tedavi noktalarından faydalanmak ve bunun örgütlenmesini sağlamak.

3- Her silahlı birlik içinde sağlık işlerinden anlayan bir birim oluşturulmalı ve bu birimler kendi ihtiyaçları olan ilaçları yanlarında bulundurmalıdırlar.

4- Özel sağlık kursları düzenlemek ve en azından her savaşçıyı kendisine ilk müdahaleyi yapabilecek duruma getirmek.

5- Araç-gereç temininde işbirlikçilerin eczanelerini ve ecza depolarını, sağlık ocaklarını ve hastaneleri basmak ve malzemelerini kamulaştırmak.

6- Olanaklar ölçüsünde halkın bu yönlü sorunlarına cevap vermek, bu amaçla halk içinde sağlık taramalarını yapmak ve halka ilaç temininde yardımcı olmak.

7- Savaş birlikleri savaş sorunlarıyla ilgilenen konumda tutularak atıl kalmaları kabul edilmemeli, bunun tedbirleri alınmalıdır. Düşmanın ürünleri zehirlemesi ihtimaline karşı ülkemize giren gıda maddelerinin tahlil ettirilmesi için gerekli olanaklar yaratılmalıdır.

8- Sağlık sorununun çözümü için ortaya çıkan ihtiyaçlarımız olanak dahilinde giderilmeli, bu, merkezi ve sistemli bir örgütlülüğe kavuşturulmalıdır.

9- Üs noktalarında gerekli tüm sağlık malzemeleri gizlilik kuralları içerisinde özenle depolanmalıdır.

SAVAŞTA KİTLE POLİTİKASI

Savaşımızın tırmandığı, yurdun her köşesine yayıldığı, nihai zaferin arifesinde olduğu bu dönemde halkımız, öncü gücü PKK ile bütünleşmiş, bütün fedakarlığı ile mücadeleye katık olmuştur. Partimizde, halkımızın savaşa bütün öz gücüyle katılımını sağlamak için doğru taktik önderlik sorunu günümüzün en acil sorunudur. Düşmanın bütün karşı-devrimci zor ve katliamları karşısında kini, öfkesi ve bilinci daha da keskinleşen yiğit halkımızın yanında olmak, onun yaralarını sarmak, onun acısını dindirmek, ona yoldaşlık etmek, onların evlatları olarak bizlerin önünde duran en hayati görevdir.

Halkımız tarihte ilk kez böylesine özgürleşme, uluslaşma, iktidar olma şansına ulaşmıştır. Bu dönemlere ulaşmanın biricik aracı olan orduyu yaratmak, onu en etkin bir şekilde kullanmanın tecrübesizliğini yaşarken kitle politikasını doğru temellerde yaşama geçirmek çok önemlidir. Düşmanın son çırpınışlarını yaşadığı günümüzde savaşta kitle politikası, topyekün ulusal seferberliği gerçekleştirmek, bütün halkı ulusal kurtuluş savaşına çekmek, bu temelde hazırlamak, örgütlemek, eğitmek ve savaştırmaktır. Bundan dolayı ortaya çıkan yanlış anlayışlara eskisi gibi kapılmamalı, gereken cevap verilmelidir. Partimizin doğru çizgisi, parti çizgisinin yansıması olan askeri çizgimiz sınıf-dışı, ordulaşma-dışı anlayışları büyük oranda mahkum etmiştir, ama objektif temellerde de olsa, halen varlığını hissettiren bu anlayışlara kesin karşı koyuşu gerçekleştirmek ve halka taşırmak tarihi bir anlam taşımaktadır. Siyasal ordulaşma sürecini yaşayan halkımızın bu konudaki eğitimini sağlamak ve onunla olan ilişkilere yön vermek zorunludur. Böylesine bir dönemde oluk oluk kanların aktığı Kürdistan'da kitleyi gerillanın lojistikçisi durumuna düşürmemek gerekir. Halkımız yüzyılların intikam duygusuyla doluyken ve savaşın dinamik gücüyken yaşadığı durum böyle değildir. Geniş halk kesimleri savaşta atıl kalmaktadır. Halkı savaşçı kılmak yerine orta-parti anlayışı ve onun zemini olan sivilleşmek, kitlenin geri durumu içinde erimek savaş-dışı bir davranıştır, suçtur. Bireysel, dar, faydacı, çıkarcı durumlar içerisine girilerek bu müthiş potansiyeli işletmemek, orta-sınıfa bel bağlamak akıl kârı değildir. Birçok defa arkadan bizi hançerleyen, komplolara maruz bırakan, birçok yoldaşımızı şehit ettiren bunlar değil midir? Bu sınıf, karakteri gereği hep ikili oynar, ara tabakadır, ama buna rağmen bireysel rahatlık için bu sınıflara dayanıldığı da bir gerçektir.

Önümüzdeki dönemde (bu sınıfları dıştalamamak şartıyla) yoksul, emekçi, direnişçi halk katmanlarına dayanmak askeri çizgimizin zorunluluğudur, ordulaşmanın bir emridir. Direniş hamuru konumuna gelen halkımızı daha da kıvamına kavuşturmak, onu pişirmek halk önderliğinin en temel görevi durumundadır. Parti öncülüğünün gerekleri yerine getirilmelidir. Ordu çalışmalarına katılmalarını sağlamak için komutanlık yapılmalıdır. Kitle içerisinde sınıfsal özellikleri dikkate alınarak proleterya ve diğer emekçi yığınlarını, köylüyü, geniş halk kesimlerini zemin olarak almak esastır. Ayrıca yaklaşımda da aile, kabile, aşiret ve sosyal biçimleniş dikkate alınarak politik yaklaşılmalıdır. Her şeyden önemlisi de partimizin ahlakı, terbiyesi, üslubu ve alçakgönüllülüğü yaklaşımlara hakim kılınmalıdır. Halk sevilmelidir, saygı gösterilmelidir.

Savaşın yarattığı olanaklar üzerinde kendi bastırılmış güdülerini ayyuka çıkaran tiplere engel olunmalıdır. Adeta savaş ağalığı konumuna girenler savaş tarihimizde bize ağır bedeller ödetmişlerdir. İğneyle kuyu kazar gibi elde edilen değerleri, zorbela geliştirilen bir ilişkiyi bir çırpıda peşkeş çekenler karşısında sessiz kalınmamalıdır. Halkın savaşa olan inancını, güvenini kırmamak, tam tersine ona mücadele azmi-ruhu vermek, çok önemlidir. Düşman karşısında elle tutulur bir varlık gösteremeyenlerin halkı bastırmacı, sol sekter, itici ve dağıtıcı yaklaşımlarla kaçırtmalarına aman verilmemelidir. Kitleye yönelik despotik, jandarmavari, kontravari yaklaşım ve davranışlar halkımızı karşımıza çıkartmıştır. Bu anlayış kitleyi partiden uzaklaştırmış, düşmanın saflarına yaklaştırmıştır.

Ordu, savaşta temel belirleyici, halkın kurtuluşunun garantisidir. Ordu ülkenin ve halkın kurtuluşu için savaşır. Orduda, kitle ilişkilerinde kazanımcı yaklaşma, çekim gücü olma ve halkı savaştırma temel espridir. Ama halka esnek yaklaşım adı altında kuyrukçu da olunmamalıdır. Ordu ve kitle arasında kesin bir sınırın olması lazımdır. Ordunun askerileşmesi, askeri yaşamı oturtması gerekir. Ordunun yeri kışladır, dağdır. Ordu, yerleşim yerlerinden uzakta ve sıkı bir disiplin içerisinde olur. Rengarenk ordu olmaz, tek tip ordu olur. Yani sivillerin askeri güçle sıkı-fıkı ilişkileri olmaz, ancak kurulacak halkla ilişkiler bürolarında, nizamiyelerde ilişkiler geliştirilir. Eğer siviller ulu-orta ordu içerisine girerse, bu, disiplini bozar, orduyu yozlaştırır. Kitle ile olan ilişkilerde buna özellikle dikkat edilmelidir.

Ordu-halk ayrımı keskin konulmasına rağmen, aynı zamanda bir bütündürler, birbirlerini tamamlarlar. Ordulaşmanın temel kaynağı halktır. Kaynağını kurutan, kaynağını darbeleyen ordu, yaşayamaz. Bu temel gerçek hiçbir zaman unutulmamalıdır. Ordu, asli görevi olan savaşı zirvede yürütürken, bu savaşı halkla (topyekün tarzda) birleştirmek zorundadır. Keskin bir irade, örgütlü, inançlı bir savaşçılıkla basitten karmaşığa doğru düşmana yönelen, her türlü eylemliliği ve savaşı omuzlayan, ezme politikalarını karşılayan ve kazanan bir kitle politikası ve önderlik tarzını uygulamak vazgeçilmezdir. Bu yönden halkı her an tetikte ve hazırlıklı tutmak önemlidir. Halkı korumasız bırakmamak, düşmanın darbelerine karşı savunmak için savaştırmak birincil görevdir. Savaşın kanunlarına göre en iyi savunma saldırıdır. İyi bir saldırının koşulu iyi bir hazırlıktır. Bunu bilerek olanakları verimli değerlendirmek, örgütlülük yaratmak, halkı ordulaştırıp savaştırmak dönemin canalıcı sorunudur.

MİLİS

Günümüzde ordulaşan halkımızın, halklaşan savaşımızın geldiği aşama birçok sorunu beraberinde getirdiği gibi, çözüme ulaşmayı da zorunlu kılmaktadır. Düşman özgürlük ve bağımsızlık savaşımızı yenilgiye uğratmak için bütün imkan ve olanaklarını seferber etmiş durumdadır. Halkımızın topyekün ayağa kalktığı bu dönemde örgütlenme, kurumlaşma ve bu temelde savaşma kendini dayatmaktadır. Örgütlenemeyen bir halkın savaşamayacağı gerçeğini gözardı edemeyiz. Halkımızı, yaşamın her alanında örgütlü hale getirmeliyiz. Nerede halk orada örgüt kurmalıyız. Çünkü Kürdistan'da savaşmak, yaşamak demektir. Bu yüzden savaşı körce yürütmemek için her insanımızı bilinçlendirmeli ve siyasi bir cephe içinde toplamalıyız. Gerillayla organik bağını kurmalıyız. Eğer halkı da bu savaşa katık edemezsek düşman karşısında uzun süre ayakta kalmayı sürdüremeyiz. "Halk denizdir gerilla balıktır, balığı denizden çıkarmak onu öldürmektir."

Bu temelde ele almamız gereken gerilla-cephe esprisi arasındaki bağı kopmamacasına kurmalıyız. Kurulu bağı daha da sağlamlaştırmalıyız. Bunu yaparken, halkın içindeki aktif unsurları ortaya çıkarıp eğitmeli ve düzenlemeliyiz. Bu aktif unsur, milistir. Milisi sadece cephe içerisinde ele almamalıyız. **Milis, cephedeki üniformasız askerdir.** Milis gerillanın gözü, kulağıdır. Gerillayla sıkı bir ilişkisi vardır. Gerillayla halk arasında köprüdür. Hem gerillayla birlikte olur, hem halkın içindedir. Halkın içinde halkı korur, örgütler, gerillaya ulaştırır. **Düşman halka karşı kontrgerillayı oluşturmuşsa, biz de düşmana karşı milisleşmiş halkı çıkarmalıyız.** Bunu yaparken sadece legal olarak değil (zaten düşman legal alanı kapatmıştır), illegal yapmalıyız. Halkı düşmandan korumak için bir bütün olarak milisleştirmeliyiz. Halk eğer öz savunmasını geliştiremezse, düşmandan darbeler yer, katliama uğrar ve yine eğer her şeyi gerillaya bırakırsa, kendini ölüme yatırmış demektir. Bu yüzden elinde bir aygıtı olmalıdır. Ancak bu aygıtla kendini koruyabilir, yaşatabilir. Bu aygıt ordudur. Ama onu kendi özgül koşullarına uyarlamalıdır. Yani milis ordusunu kurmalıdır. Milis, yarı-gerilladır, alt gerilladır, silahlıdır. Silahı olan milisin yapacağı birçok iş vardır. Bunlar eylemsel, örgütsel, siyasal işlerdir. Hem sivil olur, hem asker olur, çalışmalarını sürdürür.

Milis, halkın içinde olduğu için legal alanda da illegaliteyi iyi oturtması gerekir. Halkın örgütlülüğünü sağlayıp gerillaya destek verir. Lojistik, silah, malzeme, savaşçı vb. teminini sağlar. Siyasi çalışma yürütüp halkı düşmanın politikaları karşısında uyanıklaştırır. Halkın eğitiminde büyük rol oynar. Halkın ideolojik-siyasal gelişimine katkıda bulunur. Halkın sorunlarının çözümünde inisiyatiflidir. Bu inisiyatifi doğru temellerde kullanır, aynı zamanda denetlenir. Bunu rapor yazarak gerillaya iletir. Talimatları en uygun bir biçimde uygulamaya geçirir, kendini disipline eder. Parti yaşamını asgari düzeyde uygulamaya çalışır. Toplantılar yaparak planlamalar da geliştirebilir. Kendi aralarında bireysel sorunları dayatmazlar, kolektif çözerler. İşte tüm bunları yaparken, gerillanın denetimindedirler. Gerilla karargahlarına bağlıdırlar. Karargahlarda milis bölümleri oluşturulur. Bu bölümlerde kendilerini eğitip yetkinleştirirler. Halk içindeyse cephe kadrolarıyla hareket ederler.

En önemlisi, gerilladan tecrübe ve destek alarak gerillayla beraber eylem yaparlar. Komutanlıklarına sahip olurlar. Keşif yapıp istihbarat gerillaya ulaştırırlar. Ordularını kurumlaştırıp iş bölümüne giderler. Kurumlarda uzmanlaşmayı gerçekleştirirler. İş bölümü yapılırken bu konuda da eğitilirler. Sağlıkçısı olur, lojistikçisi olur, silahçısı olur, örgütleyicisi olur, istihbaratçısı olur vb. birçok görev bölümüne giderler. Yine hareket tarzlarını alanlara göre belirlerler. Bazen tek dolaşır, bazen tim oluştururlar. Bazen manga düzenini, bazen takım düzenini alırlar. Eyleme göre birleşir ve dağılırlar. Çeşitli eylemler (sızma, suikast, mayınlama, pusu, sabotaj, basın vb.) yaparlar. Öz savunma yöntemlerini geliştirir, düşman saldırılarına karşı kendilerini ve bir bütün olarak da halkı savunurlar.

Savaşımızın ulaştığı düzey milise birçok rol biçmektedir. Milis ordusunu bu temelde düzenleyip yetkinleştirmemiz, milislerin görevlerini belirlememiz son derece önemlidir.

Hem şehirde, hem kırsal alanlarda milis savunma birlikleri olmalıdır. Şehirlerde tim biçiminde hareket ederler. Köylerde, yani kırsal alanlarda ise milis sayısına göre örgütlendirilirler. Eğer bir köyde üç milis varsa tim birimi ve tim komutanı oluşturulur, manga düzeyindeyse manga komutanı oluşturulur. İster tim, manga veya takım düzeyinde olsun, bu komutanlıklar yönetim biçiminde olmalıdırlar. Birinci derecede sorumlu olan birey bulunmadığı taktirde yardımcıları inisiyatifli olmalıdırlar. Oluşan yönetim birinci dereceden sorumlu, düzenli parti eğitiminden geçmiş milis kadrosu olmalıdır. Komutan dışında milis yapısının askeri, siyasi eğitimden geçmiş olması veya geçmesi şarttır. Komutan aynı zamanda bağlı olduğu gerilla birimine günlük tekmil vermelidir.

Bunun için:

1- Orduda karargah bünyesinde milis komutanlığı oluşturulmalıdır. Bu bölüm düzenleme, görevlendirme ve denetleme işlevini görür.

Buna göre:

a- Keşif, istihbarat birimi oluşturulmalı ve bu birim direkt milis komutanlığına bağlanmalıdır. Ayrıca bu birim Türkiye sahasında da görevlendirilmelidir.

b- Özel sabotaj ve suikast birimleri oluşturulmalı ve bunlar gizli tutulmalıdır.

c- Lojistik birimi oluşturulmalı, bu birim ordu lojistik birimiyle ortaklaşa çalışmalıdır.

d- Sağlık ekibi oluşturulmalı, halk içerisinde gizli-devrimci hastaneler kurulmalıdır.

e- Tutuklanıp serbest bırakılan milisler hakkında araştırma yapmak için soruşturma komisyonu kurulmalıdır.

f- Muhabere ve kurye sisteminde kurumlaşmaya gidilmelidir. Düşmanın olası operasyonlarını gerillaya bildirmek ve kendi aralarında koordineyi gerçekleştirmek gerekir.

2- Milis, yerleşik halk esprisiyle hareket eder, yani profesyonel çalışır, gizlilik kurallarına uyar ve yaşamını sivil sürdürür. Takımlar bir araya getirilip bölük düzeyine ulaşılır. Bölük oluşturulduğu zaman bunu yöneten komutan gerilla kadrosu olmalıdır.

3- Milis birlikleri tim, manga ve takım düzeyinde örgütlenmeli ve dağılma, toplanma ilkesi esas alınmalıdır.

4- Milisin asıl görevi düşman hedeflerine yönelmektir (yol denetimleri, ajanların cezalandırılmaları, çetelere yönelik sızma eylemleri, mayınlama, yıkma, yapma işleri, psikolojik haber yayma, düzeltilmesi gerekeni düzeltme, istihbarat toplama, bazı hedefleri keşfetme, devlet kuruluşlarından bilgi toplama vb.).

Devamı 27. sayfada

Kurtuluş ordumuz Kürdistan'da

12 EYLÜL FAŞİZMİNİ KENDİ KARANLIĞINDA BOĞUYOR

25 AĞUSTOS 1994

■ Lebine-Marinos alanında çatışma: 10 asker öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü.
■ Uludere'de gerilla operasyonu: 13 asker öldürüldü, 2 gerilla şehit düştü, 1 gerilla yaralandı.
■ Çukurca-Erbiş yolunda gerilla mayını: 1 asker öldü.
■ Botan-Esendere'de 1 ajan cezalandırıldı.
■ Şemdinli-Durre taburuna gerilla saldırısı: 9 asker öldürüldü. Eylemde; 1 MG-3, 1 BKC, 1 B-7, 2 G-3, 1 lav silahı, 206 G-3 mermisi, 4 roket vb kamulaştırıldı.
■ Hizan-Xoros korucularına gerilla saldırısı: 1 korucu öldürüldü, 1 korucu yaralandı.
■ Lice'de gerilla saldırısı: 5 asker öldürüldü. 1 MG-3, 1 60'lık MG-3 şeridi vb. ele geçirildi.
■ Diyarbakır-Bingöl yoluna gerilla mayını: 1 karayel tahrip oldu. 1 asker öldü, 3 asker de yaralandı.
■ Pülümür-Dersim arasında çatışma: 2 asker öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü, 1 gerilla yaralandı.
■ Dersim-Kırmızıköprü mevkiinde çatışma: 6 asker öldürüldü.
■ Yüksekova-Veredot köyüne baskın: 1 korucu esir alındı. 470 kalaşnikof mermisi, 4 kalaşnikof şarjörü, 1 av tüfeği kamulaştırıldı.
■ Sancak'ta düşman pususu: 1 gerilla şehit düştü. Çatışmada 2 gece-2 gündüz dürbünü, 1 telsiz, 500 M-16 mermisi, 4 M-27 şeridi, 4 M-16 şarjörü, 2 el bombası, 3 G-3 şarjörü, 40 G-3 mermisi gerillanın eline geçti.
■ Bingöl-Çan köyünde korucu pususu: 2 gerilla şehit düştü.
■ Yayladere'de gerilla saldırısı: 4 asker öldürüldü, 3 asker de yaralandı.
■ Bestler'de gerilla saldırısı: 8 asker öldürüldü, 6 asker yaralandı, 4 gerilla şehit düştü, 3 gerilla da yaralandı.
■ Çukurca'da çatışma: 3 gerilla şehit düştü, 4 gerilla yaralandı.
■ Muş'ta gerilla pususu: 3 asker öldürüldü, 6 asker yaralandı. 1 özel tim elemanı intihar etti, 4 asker firar etti.
■ Lice'de 1 asker intihar etti.
■ Yayladere-Şafakağıl karakoluna gerilla saldırısı: 47 asker öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü, 2 gerilla yaralandı.
■ Diyadin-Gurze alanında gerilla sızması: 7 asker öldürüldü, 1 asker ve 1 gerilla yaralandı.
■ Botan-Şehit Osman Tepesi'ne gerilla saldırısı: 1 asker öldürüldü, 2 asker yaralandı.
■ Gabar'da gerilla pususu: 5 asker öldürüldü.
■ Düşman Nusaybin'de 1 yurtseveri katletti.

26 AĞUSTOS 1994

■ Yüksekova'da 1 ajan cezalandırıldı.
■ Bitlis'te mayına basan 1 asker yaralandı.
■ Yüksekova'da çatışma: 14 asker öldürüldü, 3 gerilla şehit düştü, 3 gerilla da yaralandı.
■ Midyat-Beline köyünde düşman pususu: 2 gerilla şehit düştü.
■ Bismil'de 1 komiser gerillalarca öldürüldü.
■ Diyarbakır-Eğil yolunda gerilla pususu: 2 cemse darbelendi.
■ Lice-Koztepe'de 2 asker öldürüldü.
■ Dersim-Elazığ yolu gerillalarca kesildi.
■ Fındık taburu tepesine gerilla saldırısı: 8 asker öldürüldü, 11 asker yaralandı, 2 gerilla şehit düştü. Eylemde; 2 G-3, 1 gece-1 gündüz dürbünü, 4 G-3 şarjörü, 300 G-3 mermisi kamulaştırıldı.
■ Iğdır'da 1 ajan cezalandırıldı.

27 AĞUSTOS 1994

■ Garzan-Exse'de mayına basan 1 asker öldü.
■ Kemah-Alp taburundan 1 asker firar etti.
■ Yüksekova'da çatışma: 1 gerilla şehit düştü.
■ Gerdi'de mayına basan 4 gerilla yaralandı.
■ Iğdır-Aralık yolu gerillalarca kesildi.
■ Mişare-Ayno taburuna gerilla saldırısı: 6 asker öldürüldü, 9 asker yaralandı, 1 gerilla şehit düştü.

28 AĞUSTOS 1994

■ Dersim-Cevizlidere karakol tepesine gerilla saldırısı: 3 asker öldürüldü, 3 asker yaralandı. 1 MG-3, 1 G-3, 4 şarjör, 610 G-3 mermisi kamulaştırıldı.
■ Gabar'da çatışma: 6 asker öldürüldü, 5 asker yaralandı.
■ Bismil'de milis-polis çatışması: 2 polis ve 1 komiser öldürüldü, 1 milis şehit düştü, 1 milis yaralı olarak düşmana esir düştü.
■ Kozluk-Asê köyünde çatışma: 1 korucu öldürüldü.
■ Ovacık-Bilgeç karakoluna saldırı: 3 asker öldürüldü.
■ Yüksekova-Oramar yolu gerillalarca kesildi.
■ Muş'ta gerilla pususu: 2 cemse darbelendi.
■ Kozluk'ta Fevzi Çelik adlı yurtsever düşman tarafından katledildi.
■ Şirvan'da gerilla pususu: 3 korucu öldürüldü, 2 gerilla yaralandı.
■ Piran'da 1 kontra cezalandırıldı.

29 AĞUSTOS 1994

■ Bestler'de çatışma: 1 gerilla şehit düştü, 1 gerilla yaralandı.
■ Başkale-Derava köyü korucularına saldırı: 2 kalaşnikof, 250 mermi, 2 dürbün, 1 av tüfeği kamulaştırıldı.
■ Arıcak'ta korucu otobüsüne gerilla saldırısı: 4 korucu öldürüldü, 5 korucu yaralandı.
■ Hakkari'de gerilla saldırısı: 2 asker, 1 özel tim elemanı öldürüldü, 6 asker yaralandı.

30 AĞUSTOS 1994

■ Garısa'da gerilla pususu: 3 korucu öldürüldü.
■ Yüksekova'da 1 ajan cezalandırıldı, 1 telsiz, 1 kalaşnikof kamulaştırıldı.
■ Gerdi-Riya köyüne gerilla saldırısı: 3 korucu öldürüldü, 4 gerilla yaralandı.
■ Genç'te trene gerilla saldırısı: 1 asker öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü.
■ Diyarbakır'da gerilla pususu: 9 asker öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü.
■ Silvan-Hazro-Lice arasında çatışma: 3 korucu öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü, 1 askeri araç darbelendi.
■ Kağızman-Karagüney köyünde gerilla pususu: 5 asker, 1 özel tim elemanı öldürüldü.
■ Ovacık-Dersim yolu gerillalarca kesildi: 4 asker öldürüldü.
■ Kemah-Erzincan arasında 1 maden şantiyesi ve 1 dozer gerillalarca yakıldı.
■ Doğubeyazıt-Çaldıran arasında mayına basan 6 asker öldü.
■ Ömerli'de korucular 2 yurtseveri katlettiler, 1 yurtseveri de yaraladılar.

31 AĞUSTOS 1994

■ Yüksekova'da mayına basan 2 korucu öldü.
■ Mardin'de 2 aşiret birbiriyle çatıştı: 3 korucu öldürüldü.
■ Düşman Yayladere'de 1 yurtseveri katletti, 1 yurtseveri de yaraladı.
■ Kemah-Nevan köyü ilkokulu gerillalarca yakıldı.
■ Silvan'da 1 komiser yardımcısı gerillalarca öldürüldü.
■ Lice-Hani yolunda gerilla pususu: 1 panzer darbelendi, 4 asker öldürüldü, 2 asker de yaralandı.
■ Hozat'ta gerilla saldırısı: 3 asker ve 1 işbirlikçi yaralandı.
■ Ömeryan'da 1 gerilla düşmana esir düştü.
■ Erzurum-Karayazı'da 1 ajan cezalandırıldı.

1 EYLÜL 1994

■ Gabar'da mayına basan 1 asker öldü.
■ Uludere'de gerilla pususu: 3 korucu öldürüldü.
■ Kozluk-Ziyaret arasında mayına basan 2 korucu öldü, 2 korucu da yaralandı.
■ Genç-Akdağ'da gerilla saldırısı: 4 asker öldürüldü, 3 asker yaralandı.
■ Kulp-Zeruk köyüne gerilla saldırısı: 2 korucu öldürüldü, 2 korucu yaralandı. Eylemde 1 G-3, 1 kalaşnikof, 3 G-3 şarjörü, 3 kalaşnikof şarjörü, 150 mermi kamulaştırıldı.
■ Genç-Akdağ'da düşman pususu: 1 gerilla şehit düştü.
■ Silvan-Hazro-Lice üçgeninde çatışma: 11 gerilla şehit düştü.
■ Silvan'da 1 panzer gerillalarca imha edildi.

2 EYLÜL 1994

■ Beytüşşebap'ta çatışma: 2 kontra öldürüldü.
■ Çiyayê Ayno'da çatışma: 9 asker öldürüldü, 12 asker yaralandı.
■ Gabar-Şikeftiyan köyünde mayına çarpan askeri araç tahrip oldu, 8 asker öldü.
■ Çiyayê Reş'te çatışma: 52 asker öldürüldü, 1 asker yaralandı.
■ Çukurca'da gerilla saldırısı: 10 asker öldürüldü.
■ Behdinan-Adilbeg'de çatışma: 8 işbirlikçi öldürüldü, 1 BKC, 1000 BKC mermisi, 4 kalaşnikof, 250 kalaşnikof mermisi, 25 kalaşnikof şarjörü, 3 roket kamulaştırıldı.
■ Şuke-Ertoş yolunda mayına çarpan 1 askeri araç tahrip oldu.
■ Midyat'ta çatışma: 1 milis şehit düştü, 2 kontra yaralandı.
■ Dersim-Ovacık yolu gerillalarca kesildi.
■ Tenge Xanê'de 1 gerilla şehit düştü.
■ Şemdinli'de gerilla saldırısı: 1 panzer ve 1 karakol binası imha edildi.
■ Doğubeyazıt-Çaldıran yolu gerillalarca kesildi.
■ Pülümür-Erzincan yolu gerillalarca kesildi.

3 EYLÜL 1994

■ İdil-Cerahiye köyünde 1 ajan cezalandırıldı, 1 milis şehit düştü.
■ Şırnak-Eruh arasında gerilla pususu: 3 korucu öldürüldü, 1 korucu yaralandı.
■ Sason'da firar eden 2 asker düşman tarafından kurşuna dizildi.
■ Çaldıran'da halk kaymakamlığa yürüdü: 1 yurtsever yaralandı.
■ Pasinler-Ketvan köyüne gerilla saldırısı: 4 korucu öldürüldü, 1 korucu yaralandı.
■ Kerboran'da gerilla pususu: 9 asker öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü.
■ Şemdinli polis karakoluna gerilla saldırısı: 6 polis öldürüldü.
■ Savur-Cevze köyünde mayına basan 1 korucu yaralandı.
■ Hozat-Peyk karakoluna gerilla saldırısı: 9 asker öldürüldü, 4 asker yaralandı. Eylemde; 1 MG-3, 1 G-3, 1 lav silahı, 1 tabanca, 8 G-3 şarjörü, 2 adet 61'lik havan roketi, 325 G-3 mermisi, 1 gece dürbünü ele geçirildi.
■ Savur'da mayına basan 2 korucu yaralandı.
■ Hizan-Agor köyünde gerilla pususu: 1 korucu öldürüldü, 1 kalaşnikof, 4 şarjör, 100 mermi kamulaştırıldı.

4 EYLÜL 1994

■ Cilo dağında gerilla pususu: 8 asker öldürüldü.
■ Çukurca'da mayına basan 3 gerilla yaralandı.
■ Mardin-Zınare köyünde 1 korucu intihar etti.
■ Sason-Golaz'da mayına basan 1 asker yaralandı.
■ Diyarbakır'da 1 ajan cezalandırıldı. 1 kalaşnikof, 5 şarjör, 1 dürbün kamulaştırıldı.
■ Kela Memê'de çatışma: 18 asker öldürüldü, 3 gerilla şehit düştü,1 teğmen esir, 2 korucu da gözaltına alındı. Çatışmada 9 G-3, 1 kalaşnikof, 1 MG-3, 1 A6, 30 G-3 şarjörü, 4 gece-4 gündüz dürbünü, 1 B-7 roketi, 1 adet 60'lık havan, 1 mayın arama dedektörü, 16 kalaşnikof şarjörü, 1450 G-3 mermisi, 525 BKC mermisi, 1 lazer dürbünü, 6 el bombası vb. kamulaştırıldı.
■ Bingöl-Diyarbakır yolu gerillalarca kesildi ve pusu atıldı: 1 asker öldürüldü, 3 asker yaralandı.
■ Genç-Norşin tepesine gerilla saldırısı: 4 asker yaralandı.
■ Kemah-Tajiner köyüne gerilla saldırısı: Koruculara ait 5 ev, 1 traktör, 1 minibüs, 1 samanlık yakıldı.
■ Cudi'de mayına çarpan 1 tank tahrip oldu.
■ Ömerli-Diyerte yolu gerillalarca kesildi.
■ Baykan-Erboli karakol tepesine gerilla saldırısı: 9 asker öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü, 2 gerilla da yaralandı.

5 EYLÜL 1994

■ Cudi'de çatışma: 1 binbaşı, 1 üsteğmen, 2 astsubay, 7 asker öldürüldü, 16 asker yaralandı, 1 gerilla şehit düştü.
■ Mardin-Makustan'da gerilla pususu: 3 asker öldürüldü.
■ Gabar'da düşman, 10 köylüyü yaraladı.
■ İdil'de kontra saldırısı: 1 yurtsever katledildi.
■ Başkale-Xoçken yolu gerillalarca kesildi.
■ Mutki-Kınzu köyü korucularına saldırı: 2 korucu öldürüldü, 1 korucu yaralandı.
■ Batman-Diyarbakır yolu gerillalarca kesildi: 1 panzer imha edildi.
■ Kağızman-Kızık köyüne gerilla saldırısı: 2 okul yakıldı.
■ Bingöl-Elazığ yolu gerillalarca kesildi.
■ Midyat'ta korucular birbiriyle çatıştı: 7 korucu öldürüldü, 12 korucu yaralandı.
■ Bitlis'te çatışma: 13 asker öldürüldü, 4 asker ve 1 korucu yaralandı. 1 gerilla şehit düştü, 2 gerilla yaralandı.

6 EYLÜL 1994

■ Hakkari merkezde çatışma: 2 özel tim elemanı öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü.
■ Eruh'ta düşman pususu: 1 gerilla şehit düştü.
■ Sason-Kulp arasında çatışma: 6 asker öldürüldü, 10 asker yaralandı, 1 gerilla da şehit düştü.
■ Şirvan-Bitlis arasında gerilla pususu: 4 asker, 5 korucu öldürüldü, 4 asker, 7 korucu yaralandı.
■ Genç'te gerilla saldırısı: 2 panzer tahrip edildi.
■ Bitlis'te gerilla pususu: 4 asker öldürüldü, 2 asker yaralandı.
■ Mazgirt-Faraş karakol tepesinde mayına basan 2 asker öldü.
■ Muş-Bingöl karayolu gerillalarca kesildi.

7 EYLÜL 1994

■ Beytüşşebap'ta gerilla saldırısı: 4 asker, 5 korucu öldürüldü. 5 kalaşnikof, 5 lav silahı, 1 karnas, 16 kalaşnikof şarjörü, 1 Bruno, 1 dürbün kamulaştırıldı.
■ Kerboran'da çatışma; 1 asker, 9 korucu öldürüldü, 1 gerilla şehit düştü.
■ Cilo-Besya vadisinde mayına basan 1 gerilla yaralandı.
■ Nusaybin'de kontralara gerilla baskını: 7 kontra öldürüldü.
■ Doğubeyazıt'ta mayına çarpan araçtaki 2 asker öldü.
■ Erzurum cezaevinde düşman saldırısı: 1 tutsak şehit düştü.
■ Kaşuri-Hakkari yolu gerillalarca kesildi: 6 korucu öldürüldü.
■ Hakkari'de gerilla pususu: 10 asker, 2 korucu öldürüldü, 3 asker yaralandı.
■ Kozluk'ta 2 asker yaralandı.
■ Nazmiye-Dereova karakoluna gerilla saldırısı: 3 asker öldürüldü, 3 asker yaralandı.
■ Hasankeyf'te gerilla saldırısı: 5

korucu öldürüldü, 5 korucu yaralandı.

■ Erzincan-Erzurum yolunda faşistlere ait bir otobüs gerillalarca tarandı: 7 faşist öldürüldü.

8 EYLÜL 1994

■ Eruh-Şırnak yolu gerillalarca kesildi: 1 panzer, 1 cemse darbelendi.

■ Garısa'da 1 gerilla şehit düştü.

■ Cilo'da **Afat** kod adlı 1 gerilla şehit düştü.

■ Genç'te mayına basan 2 asker yaralandı.

■ Ovacık-Canbulak karakol tepesine gerilla saldırısı: 12 asker öldürüldü, 4 asker yaralandı. Eylemde, 1 A-6, 5 G-3, 4000 G-3 mermisi, 3 G-3 roketi, 19 G-3 şarjörü, 1 telsiz kamulaştırıldı.

■ Hakkari-Beytüşşebap yolu gerillalarca kesildi.

■ Yüksekova-Baştasın köyüne gerilla saldırısı: 2 korucu öldürüldü. 1 kalaşnikof ve 3 şarjör kamulaştırıldı.

■ Batman-Diyarbakır yolu gerillalarca kesildi. Vergilerini vermeyen 4 otobüs, işbirlikçilere ait 1 minibüs ve 1 taksi ateşe verildi.

■ Lice-Kulp yolu gerillalarca kesildi.

■ Ömerli-Midyat yolu gerillalarca kesildi.

■ Savur'da gerilla saldırısı: 1 özel tim komutanı öldürüldü.

9 EYLÜL 1994

■ Ömeryan-Kermeske köyünde düşman, 1 yurtseveri katletti.

■ Şirvan'da gerilla pususu: 7 korucu öldürüldü, 5 korucu yaralandı.

■ Bitlis'te radara gerilla baskını: 6 asker öldürüldü.

■ Elbistan'da 1 ajan cezalandırıldı.

■ Mutki'de 4 işbirlikçi cezalandırıldı.

■ Ovacık-Canbulak karakol yolunda mayına çarpan 1 panzer tahrip oldu.

■ Piran-Şingirik yolu gerillalarca kesildi.

■ Doğubeyazıt-Xarike köyü korucularına ait 1 kamyon gerillalarca yakıldı, 1 korucu yaralandı.

■ Pülümür-Kırdım'da gerilla pususu: 8 asker öldürüldü.

10 EYLÜL 1994

■ Botan-Hilallı köyüne düşman saldırısı: 1 yurtsever katledildi.

■ Pervari-Osyan yolunda gerilla pususu: 16 korucu öldürüldü.

■ Çukurca-Erbiş karakoluna gerilla saldırısı: Çok sayıda asker vuruldu. 3 gerilla yaralandı. Eylemde 1 A-4, 1 MG-3, 6 G-3, 1 M-27 silahı kamulaştırıldı.

■ Şemdinli-Gerdi'de gerilla pususu: 15 asker öldürüldü, 2 gerilla şehit düştü, 4 gerilla yaralandı.

■ Sason'da Cılxas köyü çevresinde çatışma: 1 korucu öldürüldü, 1 korucu yaralandı, 1 gerilla şehit düştü.

■ Kozluk'ta mayına basan 1 korucu öldü.

■ Kozluk merkezde 1 astsubay intihar etti.

■ Lice-Gır karakoluna gerilla saldırısı: 2 asker öldürüldü.

■ Nusaybin-Gurino köyü radyolink istasyonuna gerilla saldırısı: 2 asker öldürüldü.

11 EYLÜL 1994

■ Kurtalan-Hope köyü yakınlarında mayına çarpan traktördeki 3 korucu öldü.

■ Çemişgezek'te faşistlere karşı gerilla saldırısı: 7 faşist öldürüldü.

■ Silopi'de 2 yurtsever, düşman tarafından katledildi.

■ Şemdinli-Gerdi köyü yolunda mayına çarpan askeri araç imha oldu: 21 asker öldü.

■ Sason-Batman yolunda gerilla pususu: 1 panzer, 1 cemse darbelendi.

■ Sason-Hergök'te gerilla pususu: 6 korucu öldürüldü.

■ Silvan-Hazro-Kulp-Lice arasında çatışma: 12 asker öldürüldü, 3 asker, 4 gerilla yaralandı.

■ Kulp-Şexbuba köyüne gerilla baskını: 1 korucu öldürüldü, 3 korucu yaralandı.

■ Silvan-Hazro arasında çatışma: 11 asker, 4 korucu, 6 özel tim elemanı öldürüldü. 2 gerilla şehit düştü.

12 EYLÜL 1994

■ Yüksekova'da 1 ajan cezalandırıldı.

■ Şemdinli-Bembo vadisinde 1 panzer gerillalarca darbelendi.

■ Doğubeyazıt'ta mayına çarpan 1 cemse tahrip oldu.

■ Zara'da Selimiye köyüne gerilla baskını: 11 korucu öldürüldü, 2 korucu gözaltına alındı. Eylemde, 9 kalaşnikof, 1 G-3, 40 kalaşnikof şarjörü, 5 G-3 şarjörü, 1200 kalaşnikof mermisi, 100 G-3 mermisi, 2 dürbün kamulaştırıldı.

■ Gabar'da mayına çarpan askeri araç tahrip oldu.

■ Şemdinli-Herki'de gerilla pususu: 9 asker öldürüldü, 1 panzer, 2 jip, 2 araç darbelendi.

■ Şemdinli-Durre tepesinde mayına basan 2 asker yaralandı.

■ Şuke-Ertaş yolunda mayına çarpan askeri araç tahrip oldu: 1 asker öldü, 17 asker, 2 korucu yaralandı.

■ Şemdinli-Begavde köyünden 11 köylü, düşman tarafından işkenceyle katledildi.

■ Kurtalan-Batman demiryoluna gerilla mayını: 1 çavuş öldü, 3 kişi yaralandı.

■ Kozluk'ta gerilla pususu: 1 asker öldürüldü, 1 asker de yaralandı.

■ Çaldıran-Karagula köyünde mayına çarpan askeri araçtaki 3 asker öldü, 5 asker de yaralandı.

■ Bingöl-Sancak yolu gerillalarca kesildi.

■ Yayladere-Karakoçan yolu gerillalarca kesildi: Düşmana erzak taşıyan 1 kamyon yakıldı.

■ Zara-Selimiye köyü arasında mayına çarpan askeri araçtaki 3 asker öldü, 2 asker de yaralandı.

■ Kemah-Herdip köyündeki 2 ilkokul gerillalarca yakıldı.

13 EYLÜL 1994

■ Başkale-Erciş'de gerilla pususu: 1 korucu öldürüldü, 1 kalaşnikof kamulaştırıldı.

■ Sason-Çayıra Alo köyüne gerilla baskını: 4 işbirlikçi cezalandırıldı.

■ Genç-Bluka'da gerilla suikasti: 2 asker öldürüldü.

■ Iğdır'da düşman kendi birliğini bombaladı: 3 özel tim elemanı öldü, 17 özel tim elemanı yaralandı.

■ Bingöl-Karlıova yolu gerillalarca kesildi.

■ Karakoçan'da 1 asker gerillalarca esir alındı.

■ Xınıs'ta çatışma: 1 gerilla şehit düştü.

■ Uludere-Roboski yolu gerillalarca kesildi: 5 korucu cezalandırıldı, 2 gerilla şehit düştü.

■ Ertoş-Erbiş yolunda mayına çarpan araçta 5 asker öldü, 7 asker, 2 korucu yaralandı.

■ Başkale-Dreşke karakol tepesine saldırı: 2 MG-3, 550 MG-3 mermisi, 3 G-3, 10 G-3 şarjörü, 1 adet 60-'lık havan topu, 1 BKC, 500 BKC mermisi, 1 gece dürbünü, 1 Grinof sandığı kamulaştırıldı.

■ Hizan-Axkis yakınlarında 1 helikopter gerillalarca düşürüldü.

■ Diyarbakır-Bingöl yolunda gerilla pususu: 5 asker öldürüldü, 1 asker yaralandı.

■ Mutki-Sason'da çatışma: **Zelal** kod adlı gerilla şehit düştü.

■ Cizre'de mayına basan 1 asker yaralandı.

14 EYLÜL 1994

■ Mazgirt-Darıkest nahiyesine gerilla baskını: PTT, sağlık ocağı, ilk ve ortaokullar yaralandı.

■ Bagok'ta mayına basan 2 asker öldü, 1 asker de yaralandı.

■ Uludere'de gerilla pususu: 3 korucu öldürüldü, 4 korucu yaralandı.

■ Şemdinli'de 1 ajan cezalandırıldı.

■ Başkale'de karakol baskını: 20 asker öldürüldü, 7 asker yaralandı.

■ Ömeryan-Cıbıldınave köyünde 1 yurtsever düşman tarafından katledildi.

■ Bitlis-Sürüm'de çatışma: 1 gerilla şehit düştü.

■ Çaldıran'da mayına basan 1 binbaşı ağır yaralandı.

■ Çemişgezek'te gerilla pususu 7 asker vuruldu.

■ Nusaybin'de 1 yurtsever katledildi.

■ Kiğı-Karakoçan arasında gerilla pususu: 12 asker öldürüldü, 5 cemse tahrip oldu.

■ Yayladere-Aftariş karakolu çevresinde mayına basan 2 asker yaralandı.

15 EYLÜL 1994

■ Genç-Akdağ'da çatışma: 1 asker öldürüldü, 4 asker yaralandı.

■ Midyat-Nusaybin yolu gerillalarca kesildi.

■ Sason-Kulp arasında çatışma: 2 gerilla şehit düştü.

■ Hizan'da mayına basan 1 subay ve 1 asker öldü.

■ Sason-Bozuka köyünde gerilla pususu: 2 korucu öldürüldü.

■ Genç'te çatışma: 2 asker öldürüldü, 1 gerilla yaralandı.

■ Dersim-Röşnek karakoluna saldırı: 4 asker öldürüldü, 1 MG-3, 3 G-3, 1500 G-3 mermisi, 10 el bombası kamulaştırıldı.

■ Zara-Divriği yolunda gerilla pususu: 20 özel tim elemanı öldürüldü, 2 gerilla şehit düştü.

■ Kağızman-Digor arasında gerilla pususu: 7 asker öldürüldü, 4 asker yaralandı.

16 EYLÜL 1994

■ Uludere'de mayın patlaması sonucu 1 gerilla şehit düştü.

■ Erbiş karakoluna baskın: 14 asker öldürüldü, 24 asker, 6 korucu yaralandı.

■ Eruh'ta çatışma: 1 gerilla şehit düştü, 3 gerilla yaralandı, 1 tank tahrip edildi.

■ Adaklı-Yayladere-Pülümür arasında 10 günlük düşman operasyonunda 43 asker öldürüldü, 3 gerilla şehit düştü.

■ Adaklı-Şeytandere mevkiinde çatışma: 3 gerilla şehit düştü.

■ Eruh-Reşine yolunda mayına çarpan askeri araçta 1 asker öldü, 1 asker yaralandı.

■ Kerboran'da mayına basan 1 asker yaralandı.

■ Ömeryan'da 1 helikopter gerillalarca düşürüldü.

■ Hizan'da çatışma: 1 gerilla şehit düştü.

■ Lice-Silvan arasında gerilla pususu: 3 asker öldürüldü.

■ Solhan-Kale köyü yoluna gerilla pususu: 1 korucu öldürüldü, 1 korucu yaralandı.

17 EYLÜL 1994

■ Bestler'de gerilla saldırısı: 4 asker öldürüldü.

■ Başkale'de mayına çarpan askeri araçta 3 asker öldü, 1 asker yaralandı.

■ Hakkari-Beytüşşebap yolu gerillalarca kesildi: 1 ajan cezalandırıldı.

■ Hazro-Şikeftiya yolunda mayına çarpan araçtaki 5 korucu öldürüldü.

18 EYLÜL 1994

■ Kerboran-Bane Hezile'de çatışma: 2 korucu öldürüldü.

■ Hezil çayında gerilla pususu: 2 asker öldürüldü, 1 asker yaralandı.

■ Osyan'da çatışma: 6 korucu öldürüldü, 2 gerilla şehit düştü, 1 gerilla yaralandı.

■ Piran-Kulan köyü yoluna gerilla pususu: 5 korucu öldürüldü.

■ Pülümür-Dersim yolu gerillalarca kesildi.

19 EYLÜL 1994

■ Elbistan-Nergele'de 1 ajan cezalandırıldı.

■ Mutki-Xaştax'ta gerilla mayını: 4 asker yaralandı.

■ Genç-Akdağ'da gerilla saldırısı: 2 asker öldürüldü, 2 askere yaralandı.

■ Genç'te gerilla saldırısı: 1 asker öldürüldü.

■ Muş-Hasköy'de gerilla pususu: 2 asker öldürüldü, 2 asker yaralandı, 1 gerilla şehit düştü.

■ Tendürek'te gerilla pususu: 2 asker öldürüldü, 4 asker yaralandı.

■ Bingöl-Ferxan köyüne gerilla saldırısı: 2 korucu öldürüldü.

■ Bismil-Zenge köyünde 1 ajan cezalandırıldı.

■ Bingöl-Sancak yolu gerillalarca kesildi: 1 helikopter düşürüldü.

20 EYLÜL 1994

■ Garısa-Deriye Sipi'de çatışma: 1 gerilla şehit düştü.

■ Cudi-Silopi Derika'da 1 tank mayına çarparak tahrip oldu.

■ Çukurca-Hakkari yoluna gerilla pususu: 20 asker öldürüldü.

■ Genç-Şatot karakoluna saldırı: 8 asker öldürüldü.

■ Beytüşşebap'ta gerilla pususu: 10 asker öldüreüldü.

■ Şemdinli-Beskarof köyü yolunda düşman mayını: 2 köylü öldü, 1 köylü yaralandı.

21 EYLÜL 1994

■ Osyan'da çatışma: 6 korucu öldürüldü.

■ Behdinan-Şuke tepesine gerilla saldırısı: 2 asker öldürüldü, 1 gerilla yaralandı.

■ Bitlis-Cılxan arasında mayın patlaması: 4 korucu öldü, 17 korucu yaralandı.

■ Hasköy'de 2 asker firar etti.

■ Garısa'da gerillalar 4 MG-3 şeridini, 4 B-7 roketini, 400 M-16 mermisini kamulaştırdılar.

22 EYLÜL 1994

■ Botan-Atatürk burnunda mayına basan 7 korucu yaralandı.

■ Helena karakol yolunda mayına çarpan 1 tank tahrip oldu.

■ Beşiri-Kerimova köyünde 2 ajan cezalandırıldı.

■ Besta'da 1 helikopter gerillalarca vuruldu.

■ Kaşuri'de mayına çarpan askeri araçtaki 1 asker öldü, 6 asker yaralandı.

■ Uludere-Şiveste yolunda mayına basan 4 asker öldü.

■ Haftanin'de 1 düşman uçağı düşürüldü.

■ Çukurca'da mayına basan 2 asker yaralandı.

■ Batman-Gundı Kıre köyünde 3 kontra cezalandırıldı.

23 EYLÜL 1994

■ Diyarbakır Cezaevinde 1 itirafçı-ajan cezalandırıldı.

■ Tendürek'teki çatışmada 4 gerilla, 2 milis şehit düştü.

■ Karakoçan'da gerilla pususu: 1 panzer,1 cemse darbelendi.

■ Lice-Diyarbakır yolunda gerilla pususu: 4 cemse darbelendi, 3 asker öldürüldü.

■ Palu-Alsancak arasında gerilla saldırısı: 5 asker öldürüldü, 3 asker yaralandı.

24 EYLÜL 1994

■ Midyat taburuna gerilla saldırısı: 3 asker öldürüldü, 8 asker yaralandı.

■ Piran'da düşmanla işbirliği yapan 7 kişi cezalandırıldı.

■ Kaşuri'de çatışma: 8 asker öldürüldü.

■ Silopi'de 1 yurtsever, düşman tarafından katledildi.

■ Beytüşşebap'ta çatışma: 2 asteğmen, 15 asker, 4 korucu öldürüldü, 15 asker yaralandı.

Konferans kararları...

Baştarafı 24. sayfada

5- Milisler küçük çaplı eylemlerden giderek büyük çaplı eylemler gerçekleştirmelidir. Çünkü milislerde henüz taktik üretme gelişmemiştir ve taktiğin gelişmesi için öncelikle gerilla hareket tarzı olan vur-kaç taktiğinin esas alınması gerekir. Küçük eylem hedeflerinden büyük eylem hedeflerine ve giderek gerilla birlikleriyle beraber eylemlere yönelmeleri gerekir.

6- Milislerin denetimsiz, eğitimsiz bırakılmamaları, yeni gelişmelerden haberdar olmaları, boş kalmamaları için günlük, haftalık planlar sunulmalıdır. Onlardan yeni istihbarat alınmalı, ordu yaşamından uzaklaşmamaları için manga veya takım komutanlıklarında birer telsiz ve şifre listesi bulunmalıdır.

7- Profesyonel milislerin ailelerine yardım fonu oluşturulmalıdır.

8- Milise ait **"Dengê Gel"** adlı bir dergi çıkarılmalıdır.

9- Milislere ilişkin bir arşiv oluşturulmalıdır.

10- Milis eylem bilançoları çıkarılmalı ve halka bilgilendirme amacıyla dağıtılmalıdır.

11- Milis, kısa bir askeri-siyasi eğitimden geçirilmelidir.

HEDEFLER PROGRAMINA İLİŞKİN

Silahlı mücadelemiz yeni ve görkemli bir sürece girerken ülkemizin önemli bir bölümünde ulusal kurtuluş güçlerimizin siyasi ve askeri otoritesi oturtulmuş, zorlu direnişlerle kazanılan stratejik savunma sürecinden stratejik denge aşamasına ulaşılmış ve hızla bazı alanlarda stratejik saldırıya geçebilmenin objektif koşulları oluşmuştur. Gelinen aşamada düşman, her ne kadar bir yenilgi durumuyla karşı karşıya bırakılmışsa da, bu yenilginin emperyalist-sömürgeci sistemin çözülüşünü ifade etmesi ve yine TC açısından tarihi bir gurur meselesi haline getirilmesi, düşmanın yenilgiyi hazmedememesini doğurmuş, ulusal kurtuluş mücadelemize karşı "Topyekün Savaş" ilan etmesi sonucuna götürmüştür. Hiç şüphesiz savaşın doğal gelişim yasalarının bir gereği olarak bize dayatılan bu topyekün imha harekatına karşı bizim de dayattığımız topyekün savaşı zenginleştirerek tırmandırmamız kaçınılmazdır. Bu çerçevede düşmanın Kürdistan ve Türkiye'deki bütün ekonomik, siyasi, askeri, sosyal, kültürel vb. kurum, kuruluş, oluşum ve bunlara hizmet eden kişiler hedef kapsamındadır. Yine bu çerçevede dayatılan imha savaşına karşı Türkiye sahasının da temel bir savaş alanı haline getirilmesinin zorunluluğu doğmuştur.

Önümüzdeki savaş döneminde en az kayıpla azami kazanımı elde etmek için hedeflere yönelirken, kendi durumumuzu ve düşmanın durumunu sağlıklı bir değerlendirmeye tabi tutmak, arazi, iklim ve zaman faktörlerini iyi bir biçimde kullanmak, yönelimin siyasi, askeri kazanımlarını azami derecede sağlamak için tali ve temel hedef ayrımına gerçekçi bir biçimde gitmek gerekir. Bu temelde kurtarılmış alan ve halk iktidarı esprisiyle girdiğimiz bu yeni süreçte savaşı halklaştırmak, halkı öz yönetim organlarına ulaştırmak ve bunu Ulusal Meclis'le taçlandırmak, ordu kuruluşunu tam anlamıyla gerçekleştirmek, savaşı daha da tırmandırmak amacıyla genelkurmaylıkla merkezileşmeye gitmeyi esas almak, bunun için de gerilla ve hareketli savaşı en yaratıcı taktiklerle uygulamaya sokmak ve giderek topyekün temizleme harekatlarına dönüştürerek mücadeleyi ülkenin diğer parçalarına taşırmak esastır. En önemlisi de bütün çalışma sahalarına parti öncülüğünü oturtmak, zaferimizin garantisi olacaktır.

Buna göre:

A- Yönelinecek hedefler

a- Siyasi hedefler:

1- Sömürgeciliği temsil eden tüm parti, dernek ve örgütlerin tasfiye edilmesi.

2- TC özel savaşının bütün propaganda araçlarının (radyo, TV, gazete, dergi vb.) yasaklanarak işlemez hale getirilmesi.

3- Sömürgeci kültür ve eğitim kurumlarının çeşitli biçimlerde tasfiye edilmesi.

4- TC'nin tüm yasama, yürütme organları ve temsilciliklerine yönelerek tasfiye edilmesi.

5- TC'nin yargı sisteminin işlemez hale getirilerek tasfiye edilmesi.

6- TC'nin uluslararası alandaki bütün faaliyetlerini teşhir ve tecrit etmek, bu yönlü çalışmaları derinleştirmek.

7- TC'nin Kürdistan'daki sosyal dayanakları olan yerli işbirlikçileri, çeteciliği ve ajanları tasfiye etmek.

b- Ekonomik hedefler:

TC'nin ülkemizde yürüttüğü kirli savaşa kaynak sağlayan bütün ekonomik kurum ve kuruluşlar hedeftir. Bu çerçevede; turizm işletmeleri, maden işletmeleri, petrol boru hatları, petrol işletmeleri, enerji kaynakları, termik santralleri, fabrikalar, silah sanayii, ulaşım ve haberleşme sistemleriyle bütün büyük ve küçük ekonomik kurum, kuruluş ve oluşumlar hedeftir. Bunların tahrip edilmesi, işlemez hale getirilmesi ve kamulaştırılması esastır.

c- Askeri hedefler:

1- Sömürgeciliğin Kürdistan'daki temel dayanağı olan zor aygıtı konumundaki ordu bir bütün olarak hedeftir.

2- Özel savaşın Kürdistan'da yaygınlaştırılmasını amaçlayan tüm özel birimler (özel ordu, özel tim, kontrgerilla ve korucular) hedeftir.

3- Devlet aygıtını işleten bütün iç güvenlik birimleri (polis, MİT elemanı ve sivil savunma) hedeftir.

4- Mücadelemize karşı örgütlendirilen bütün ajan, işbirlikçi, gerici faşist odaklar hedeftir.

B- Ulaşılacak hedefler

a- Siyasi hedefler:

1- Halkımızın özgür iradesini temsil edecek Kürdistan Ulusal Meclisi'ni oluşturmak.

2- Eyalet meclisleriyle eyalet hükümetlerini oluşturmak.

3- Kürdistan'da ve halkımızın yoğun olarak bulunduğu alanlarda her türlü siyasal, sosyal, kültürel kurumlaşmalara gitmek.

4- Yargı sistemimizi Kürdistan'da ve halkımızın yoğun olarak yaşadığı alanlarda hayata geçirmek.

5- En az 300 bin cephe çalışanından oluşan cephenin siyasi ordulaşmasına gitmek.

6- Dışımızdaki Kürdistanlı yurtseverdemokrat güçlerle geniş çaplı demokratik bir cephe birliğine gitmek, bunu Ulusal Kongre ile taçlandırmak.

b- Askeri hedefler:

1- En az 50 bin kişilik bir halk ordusu gücüne ulaşmak. Bunlardan 10 binini kadrolaştırmak.

2- Yeni dönemin savaş tarzını karşılamak, bölgecilik, eyaletçilik gibi yanlış anlayışların önüne geçebilmek, savaşı daha sağlıklı denetleyip koordineyi sağlamak için savaş karargah ve kurmaylıklarına ulaşmak, bunları en üst düzeyde genelkurmaylıkta merkezileştirmek.

3- Savaşın gelişimine paralel olarak oluşan sarı alanları kızıl alanlara, kızıl alanları kurtarılmış alanlara dönüştürmek ve giderek beyaz bölgeleri de kuşatmaya alarak gerilla bölgeleri haline getirmek.

4- Kurtarılmış alanlara doğru giderken, gerillanın derinlemesine ve genişlemesine oturduğu alanlarda güçleri hareketli savaş esprisine göre mevzilendirmek, sarı ve beyaz bölgelerdeyse gerillayı yaygınlaştırıp oturtarak hareketli savaşı hedeflemek.

5- Milis ordusunu kurumlaştırarak komutanlıklarını oluşturmak.

6- Mücadeleyi ülkemizin diğer parçalarına da taşırarak, partinin denetim ve otoritesini geliştirmek. Özgün konumu da göz önüne alınarak Büyük Güney parçasında mücadelemiz karşısındaki düşman odakları tasfiye etmek.

7- Savaşı Türkiye sahasına taşırmak amacıyla ARGK, ERNK bünyesinde eylem birimleri oluşturup bu sahalarda da savaşı derinleştirmek.

8- Ordu kurumlaşmalarını üst düzeyde merkezileştirmek, merkez karargahlar bünyesinde askeri akademiler oluşturmak.

9- Temelleri atılan kadın ordulaşmasını kurum ve komutanlıklarına kavuşturarak savaşa aktif katılımını sağlamak.

c- Ekonomik hedefler

Savaş ekonomisinin inşası için;

1- Ekonominin başta saha komutanlıklarında, giderek ülke genelinde merkezileştirilmesi.

2- Her sahanın, savaşın gelişim durumuna göre özgül konumlarını göz önünde bulundurarak ekonomilerini savaşın ihtiyaçlarına göre düzenlemeleri.

Kürdistan'a dönüş yemini...

Baştarafı 3. sayfada

den direndiği, yine Kürdistan'da halkımızın evsiz-barksız kaldığı, her gün vahşetle, katliamla karşı karşıya olduğu vb. belirtildi. Nitekim Kürdistan'da gerilla ve halk, Türk özel savaşının bomba yağmuru altında direnmektedir. Kürdistan'da günlük olarak yaşanan bu gerçeklik karşısında Avrupa'da yağmur altında bir festival programını seyretmek fazla bir şey değildi.

Her şeye rağmen güçlü bir organize ile yapılan festival, ülkeye dönüş sürecinin özellikleri dikkate alınırsa çok önemli ve ertelemeksizin hemen yerine getirilmesi gereken mesajlar veriyordu. Özellikle konumu ne olursa olsun her Kürdistanlının verilen mesajı çok iyi anlaması ve buna mutlaka cevap vermesi gerekiyor. Zafere yakın bir sürecin yakalandığı günümüzde artan görevler vardır. Buna bağlı olarak yurtseverlik görevleri de aşama kaydetmek zorundadır. Başkan APO, Avrupa'da bulunan Kürdistan kitlesine yaptığı en son çağrısında, şimdiye kadar yapılanların bir başlangıç olduğunu, asıl yapılması gerekenin bundan sonraki nihai zafer çalışmaları olduğunu belirterek, bir geceye, bir yürüyüşe vb. eylem türüne katılmanın çok büyük bir görev değil, zevk olduğunu vurguluyor. Bu anlamlı vurgudan çıkarılması gereken sonuç nedir? Bir savaş vardır ve bunun düzeyi her gün daha fazla şiddetlenmekte, bu temelde ileriye doğru gitmektedir. Bir Kürdistanlı için her şeyden daha kutsal olan bu savaşla hem bütünleştiğini söylemek, hem de rahatını fazla bozmamak veya bir geceye, bir yürüyüşe, bağış kampanyasına katılmak vb. bazı çalışmalar yürütmekle yetinmek çelişkidir. Bu süreçte mevcut sınırlı çalışmaları Kürdistan'daki savaşa destek olarak kabul etmek ciddi bir yanılgıdır. Geç de olsa artık bu yanılgının önüne geçmenin zamanıdır.

Ülkeye dönüş, aynı zamanda Kürdün yaşamında büyük bir dönüşüm anlamına gelmektedir. Bütün geleceğimizin teminatı olan bu savaşa göre bir dönüşüm sağlandığı oranda Kürdistan'a dönüş gerçekleştirilmiş olur. Bu birlikte ele alınmalıdır ve yapılması gereken de budur. Bilinmelidir ki, yürüyüş de, gece de, festival de ve diğer bütün eylem ve etkinliklerin hepsi de vatan topraklarında Özgür ve Bağımsız bir Kürdistan'ı inşa etmek içindir. Mevcut sürecin bir dayatması da, neyin neye ve nasıl hizmet etmek zorunda olduğunu çok iyi görmek ve buna göre yönünü belirlemektir.

Önderlik gerçeği ve uygulama ...

Baştarafı 22. sayfada

rimlerden ayrı tutan yanlardan biri de, kadın sorununun bugünden çok ciddi çözümlemelere tabi tutulması veya bugünden kadın sorununa giriş yapılmasıdır. Bunun için atılan adımlar ve yapılan yoğun çözümlemeler vardır. Biz bunları açmayacağız. Örneğin bir kadın ordulaşmasının başlatılması ve bu konuda sağlanan derin çözümlemeler vardır. Hatta bu çözümlemeler sorunun cinsellik boyutuna, aşk boyutuna ve diğer bütün ilişkilerine kadar derinleştirilmiştir. Bunlar tümüyle çözüme doğru götürülüyor. Kadın sorununa inkarcı temelde yaklaşmanın, burjuva veya düzen içindeki anlayışlarla yaklaşmanın yanlış olduğu, bunların sonuçları temelinde PKK'ye ait veya sosyalizme ait bir yolun tutturulması gerektiği vurgulanıyor.

Aynı gerçekçi yaklaşım ulusal kurtuluş mücadelesi açısından da geçerlidir. Yani ulusal kurtuluşçuluğa kalıpçı yaklaşılmıyor. Parti Önderliği sık sık bu yaklaşımı vurguluyor. Eski dünyanın durumu, dost ve düşman tanımlaması, bağımsızlığa yaklaşım, ulusal kurtuluşçuluğun geliştirilmesi, anti-emperyalist tutum açısından eski tanımlamaların geçersiz olduğu sık sık belirtiliyor. Bu konuda Parti Önderliği'nin getirdiği yeni belirlemeler vardır. Örneğin bugün dünyadaki önderliklere veya sosyalizm alanında kendisine önderim diyenlere bakıyoruz, gerçekten de bu alanı doldurabilecek bir kişiliği bulmak zordur. Yani eskiden olduğu gibi Marx, Engels veya Lenin gibi ve hatta belli ölçüde Stalin gibi dünya çapında sosyalizm alanına damgasını vurabilecek, bu alanı etkileyebilecek kişilikler henüz yoktur. Bu koşullarda Parti Önderliği'nin Kürdistan devrimini yürütmesi, geliştirmesi ve bu konularda yaptığı bütün tahliller göz önüne alınırsa bu önderliğin dünya tarafından henüz tam bir kabul görmese bile, bu alanda önemli bir yer tuttuğunu söyleyebiliriz. Hatta şunu da vurgulamak mümkündür: Taktik önderlik görevlerine sahip çıkıp Parti Önderliği'ni bu kadar zorlamasa, diğer alanlara ilişkin çok daha rahat çözümlemeler yapabilir veya bu konuya ayıracağı zaman da çok fazla olabilir. Taktik önderlik öyle davranıyor ki, savaşın bütün sorunlarıyla ayrıntılarına kadar Parti Önderliği'ni uğraşmak zorunda bırakıyor. Parti Önderliği'nin yapması gerekmeyen işlere karışmak zorunda bırakıyor. Yani biz Parti Önderliği'ni birçok noktada oldukça zorlamaktayız. Biz bu konuda kendi alanımıza düşeni yapabilirsek, Parti Önderliği'nin dünya devrimiyle, insanlığın çeşitli sorunlarıyla ilgili çözümlemeler yapması ve gelişmeler yaratması açısından daha çok fırsatı olabilir. Bu konuda yapılacak katkıların derinleştirilmesi, bir bakıma taktik önderliğin veya bizim tavırlarımız, davranışlarımız tarafından engellenmektedir. Biz Parti Önderliği'ni, bu alanlardaki gelişmeleri ileri götürme imkanını bulması için çaba harcayacağımıza, bizim sorunlarımızla ilgilenmeye yöneltiyoruz. Bu, bahsettiğimiz katkıların derinleştirilmesi veya daha fazla geliştirilmesi önünde bir engeldir.

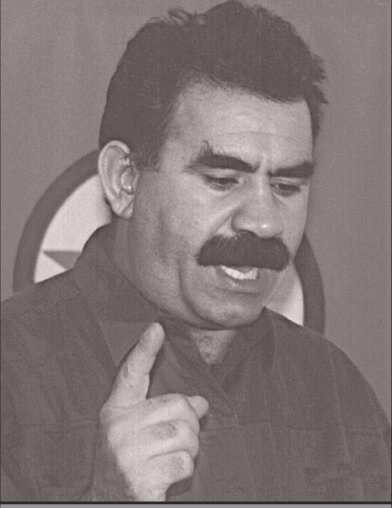
V.i.S.d.P.
Ayşe Çetinkaya
Stadion Alle 59, 2 th
7430 İkast / Danmark

Yazışma adresi:
Serxwebûn
Postfach 10 31 13
50471 Köln

Hesap numarası
Kreissparkasse Köln
Konto Nr.: 31 97 2
BLZ: 370 502 99

Avustralya	5,00	A$
Avusturya	30.00	s.
Belçika	90.00	bfr.
Danimarka	16.00	dkr
Fransa	14.00	ffr
Hollanda	4.50	hfl
İngiltere	2.00	£
İsveç	16.00	skr
İsviçre	4.00	sfr
Norveç	16.00	nkr

Başkan APO'dan

Perspektifler

Savaşa bağlanmayan yaşamın beş paralık değeri yoktur!

Çaba harcamışsın, hayatını koymuşsun; görüyorsun ki, bu işte yanlışlıklar var ve bunlar gözünün önünde olup bitiyor; o halde durdur, müdahale et! Bütün çirkinliklerin üzerinden akmasına müsade etmeme gücün ve bu konuda görev, sorumluluğun vardır.
O halde bunları yerine getir!

Eğer savaşımız birçok olumlu sonuçları ortaya çıkarmışsa, daha da çıkarmaya adaysa, o zaman bu statünün gereklerini biz ne diye yerine getirmeyelim? Yücelmek, büyümek ve destansı sonuçlara ulaşmak niye bizi rahatsız etsin? Ölüm er veya geç herkesin yakasını bulabilir. Ama böyle bir savaşımın ateşi içinde yaşamak ölümsüzlük demektir.

Günümüzde kurban olmamanın yolu, halk savaşında doğru bir çizgi tutturmaktan ve yaşama yön verecek gücü bulabilmekten geçer. Tamıtamına böyle olmayanların bu yolda adım atmaları bile abestir. Biraz akıllı olunmalı; her türlü çocukluk, şımarıklık ve baştan çıkarılmışlık bir tarafa bırakılmalı ve yaşanan gerçeklerden pay çıkarılmalıdır.

yaşayın, doğru savaşın, doğru vurun ve kazanın! Her şey bununla mümkündür, gerisi yalandır, aldanmaktır.

Belli ki komutanlık bu değildir. Mümkünse tarihi okuyun, göreceksiniz ki yol alanlar böyle yola çıkmazlar. İslam tarihine, Fransız devriminin tarihine, Ekim devriminin tarihine bakın ve oralarda görev üstlenenlerin durumunu görün. Orduları nasıl örgütlerler, nasıl harekete geçirip

zamanında ve her yerde seferber etmemenin hiçbir anlamı yok.

Halkı hor göremezsiniz, halktan daha fazla umutlu olmalısınız. Tersi eski davranış, eski hikayedir; yenilmişliğin hikayesidir. Halk muazzam bir güç kaynağıdır, sınırsız mücadele imkanları vardır. Eğer halkın her ailesi, evi ikna edilip örgütlendirilirse, o da bir manga gücü, hatta bir parti hücresidir. Dolayısıyla halkı örgütlemek milyonluk

yarın ölecekmiş gibi bugünü kurtarmak. Hiç ölmemekle yarın ölünecek duygusu tamamen iç içe. Her gün, yarın her şey bitecekmiş gibi çalışıyorum. Bütün tedbirliliğimde bu vardır. Yarın son olabilir, fakat hiç ölmemek durumu da var. Katılım böyle olmak zorundadır.

Gerektiğinde yüreğimizi bastıracağız, gerektiğinde beynimizi müthiş kılacağız. Kafalarımız ne kadar sert olursa olsun, duygularımız ne kadar taşırılmış olursa olsun, bu savaş gerçeğine bağlanmayan bir yaşamın beş paralık değerinin olmadığını bileceksiniz.

Şüphesiz bizim tarzımızda altüst etmek vardır. Benim bütün faaliyetlerim altüst edicidir. Hiçbir yerde düzen kural bırakmam. Bu, var olan tutuculuğa, yerleşikliğe karşı, devrimci eylemin gereğidir. Tabii bunun içinde muazzam düzenleme vardır. İşte siz bunu yakalayacaksınız.

Gerçeklerin hakkı verilmeden bir şey kurtarılamaz. Bu nedenle her zamankinden daha fazla parti ve ordu doğrularımızın emrine girin. Bunun çok akıllı, çok sorumlu ve kararlı uygulayacaksınız.

Biz askerlik, militanlık istiyoruz. Böyle gözükaraca kendini bize dayatmaları kabul etmiyoruz.

Başta gerilla olmak üzere tüm kitle çalışanlarını bir an önce "PKK'nin doğru savaşan ve başaran savaşan tarzına hükmedin" diye uyarıyorum.

"Ya her şey yerin dibine girecek, ya da özgürlük yaratılacaktır."

Özgürlük mücadelesinde her şeye sıfırdan başlayan bir halkın, düşmanın tepeden tırnağa donanımlı olduğu büyük dengesizlik koşullarında bile oturup beklemesi ve kölece boyun eğmesi bir kader olmadığı gibi, birdenbire ayağa kalkıp kurtuluşa gitmesi de mümkün değildir. Birdenbire kurtuluş teorileri ne kadar saçma ise, kölelik teorileri de, yani her türlü reformist, boyun eğmeci, inkarcı, hatta katı köleci yaklaşımlar da o denli kabul edilmezdir.

Kazandıran yaşam, kazandıran vuruş tarzı nettir. Yaşamak, intikam almak isteyen siz değil misiniz? Halkına, şehitlerine layık olmak isteyen siz değil misiniz? Kendinize layık olmak isteyen siz değil misiniz? O halde doğru

savaştırırlar, nasıl ilk savaşlarında kaleleri alırlar.

Savunduğunuz sözü sonuna kadar savunacaksınız, attığınız adıma sonuna kadar sahiplik edeceksiniz. Söyleyin ve yapın. Ne sözünüz ne de adımınızı savunacak kadar gücünüz yoksa, kuvvetiniz yoksa, o zaman zavallılar durumuna düşersiniz. Bunu belirtirken kimse mucize istemiyor. Özenle hazırlanmış bir kavganın gereklerini sıradan bir çabayla yerine getirebilecek bir tutum bekliyoruz.

Biz de biraz yaşayalım dediler, ama yaşamın en soylusu hepsinin elinden gitti. Bunu saflarımızda hortlatmanın anlamı yok. Yetenekleri gizlemenin,

orduyu örgütlemek gibi bir şeydir.

Olumsuzluklarla doğru mücadelede kaba yöntemlerle sonuç alınamayacağını bilerek hareket etmek önemlidir.
Bu nedir? Bitmez-tükenmez eğitsel, örgütsel çaba harcamak, taktiği amansız uygulamak, uykudayken veya rüyadayken bile örgüt düzeni içinde yaşamaktır. Bu tutum kazandırır."

İlk adım pek olur, yaman atılır. Daha sonraki adımlar ardı arkasına daha sağlam atılır, daha sonuç alıcı kılınır. Biz bunu istiyoruz.

Hani şöyle bir şey vardır : Sanki hiç ölmeyecekmiş gibi geniş düşünmek,

PKK'de bir direniş abidesi olan, bir kahramanlık gerçeği haline gelen ve tüm dünyanın dikkatini çeken temel kişiliğe, militan tarzına ulaşın. Bunun için kendinizde ne varsa yeniden inceleyerek, gözden geçirerek sağlayın. O zaman biz size gerçek PKK militanı diyeceğiz.

Önderliği iyi tanıyın. Önderlik, Kürdistan'da yaşamı yakalama, çirkinlikle, başarısızlıkla, gericilikle, düşkünlükle, namussuzlukla, uşaklıkla amansız savaşma önderliğidir. Önderlik insan tutkusunu, insan sevgisini, insanın güzelliğini yakalama sanatıdır.